

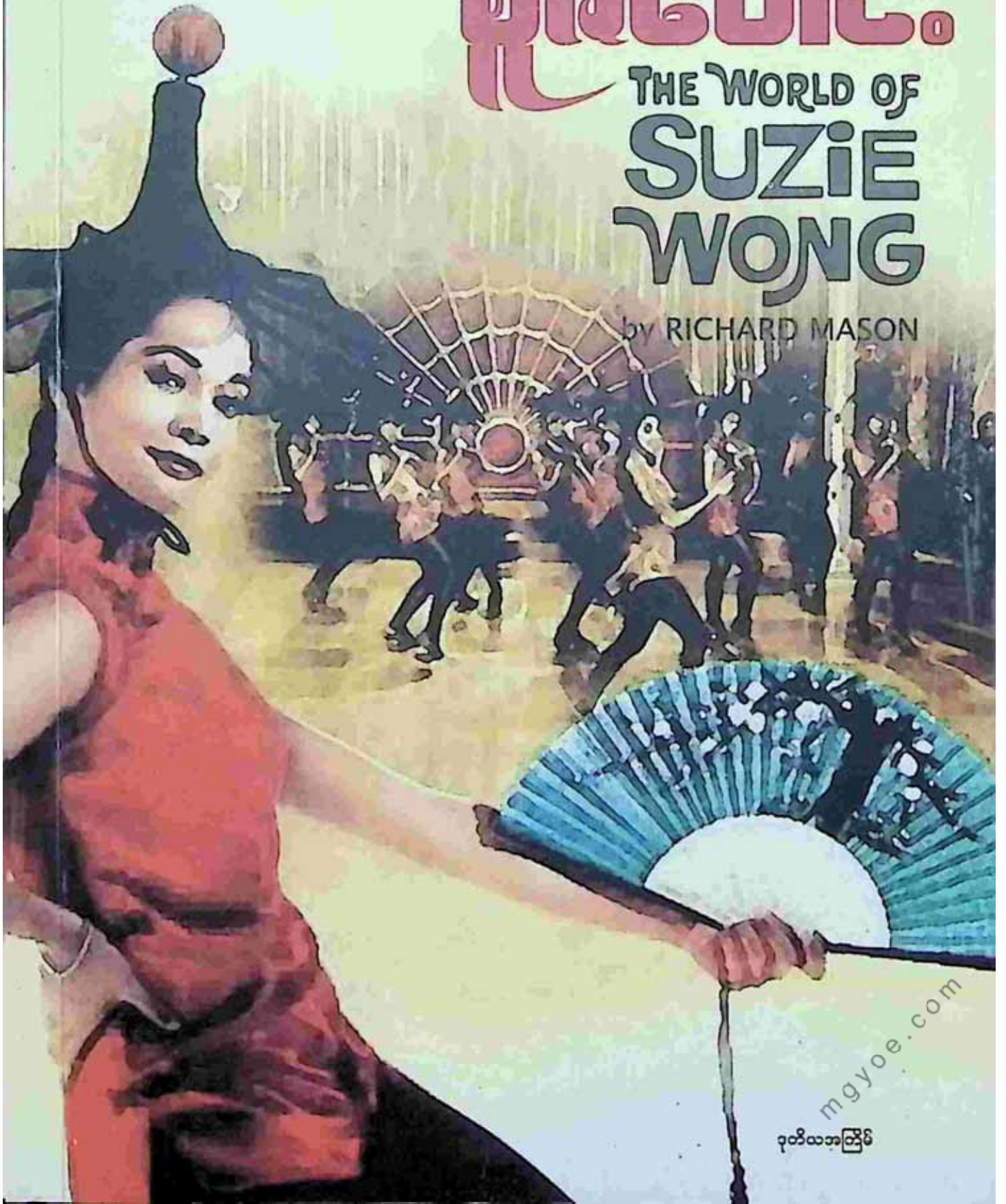
မိမိတို့၏အခန်း

အထောက်အကူလှအောင်

စူဒီဝေါင်း

THE WORLD OF
SUZIE
WONG

by RICHARD MASON

mgyoe.com
ခုတိယအကြိမ်

mgjoe.com

THE WORLD OF SUZIE WONG

ha0001

4000.00 Ks

ပုံနှိပ်ခေါင်း

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၅၀၁၀၃၈၀၇၀၈ နှင့်

မျက်နှာဖုံးခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၅၀၁၁၀၉၀၈၀၈ တို့ဖြင့်

မျက်နှာဖုံးဒီဇိုင်းကို M.S.O ပြုလုပ်ပြီး ထုတ်ဝေသူ - ဦးစန်းဦး၊
စိတ်ကူးချိုချိုစာအုပ်တိုက်၊ ၈၅၊ ၁၆၄ လမ်း၊ တာမွေမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်နှင့်
ပုံနှိပ်သူ - ဦးနိုင်ဦး၊ ငွေပြည်တော်ပုံနှိပ်တိုက်၊ ရန်ကုန်တို့က ဒုတိယအကြိမ်
စောင်ရေ- ၅၀၀ ရိုက်နှိပ်ကာ ၂၀၀၈ ခု၊ အောက်တိုဘာလတွင် တန်ဖိုး
၄၀၀၀ ကျပ်ဖြင့် ဖြန့်ချိသည်။

စာအုပ်ချုပ် ထုတ်ဝေ

စာအုပ် တစ်

mgjoe.com

mgjoe.com

အခန်း (၁)

မိန်းမပျိုသည် ဆုံလည်တံခါးကို တွန်းဝင်ကာ ကူးတို့သင်္ဘောစောင့်နေကြသည့် လူအုပ်ဆီသို့ လျှောက်လာသည်။

ကူးတို့သင်္ဘောစောင့်နေကြသည့် မိန်းမတိုင်းသည် ဘောင်းဘီနှင့် ချည်ကြမ်းအင်္ကျီများကို ဝတ်ထားကြသည်။ ယောက်ျားတိုင်းလိုလိုကလည်း ခြေညှပ်ဖိနပ်စီးပြီး ရွှေသွားကိုယ်စီနှင့် ဖြစ်သည်။

ယခု မိန်းမပျိုကမူ ပိုနီတေးလိုဆံပင်ကို နောက်မှာ စုံချည်ထားသည်။ ပြီးတော့ ဒူးဆစ်ဖုံးရုံမျှသာ ရှည်လျားသော ဂျင်းဘောင်းဘီအစိမ်းရောင်ကို ဝတ်ဆင်ထားသည်။

ဆန်းတော့ အဆန်းသားဟု ကျွန်တော် တွေးနေမိပါသည်။ တရုတ်မကလေးက ဂျင်းဘောင်းဘီဝတ်လို့။ မကြုံဖူးသူ နားလည်အောင် ဘယ်လို ရှင်းပြရပါ။

ဆောင့်ကြောင့်ထိုင်ပြီး ဈေးရောင်းနေသည့် လမ်းဘေးဈေးသည်တစ်ယောက်ဆီသို့ သူလျှောက်သွားကာ ပိုက်ဆံအကြွေ ထုတ်ပေးသည်ကို ကျွန်တော် အကဲခတ်ကြည့်နေမိပါသည်။ ဦးထုပ်အစုတ်ကြီးဆောင်းထားသော ဈေးသည်က တရုတ်သတင်းစာ အစုတ်တစ်ရွက်ကို ကတော့လုပ်ပြီး ကွာစေ့များထည့်ပေးလိုက်သည်။ ပြီးတော့ မိန်းမပျိုကမ်းပေးသည့် ဆယ်ပြားစေ့ကို ယူသည်။

မိန်းမပျိုက တစ်ဖက်လှည့်ထွက်လာသည်။ လက်သည်းနီဆိုးထားသော လက်ချောင်းကလေးများဖြင့် ကွာစေ့ကို ယူကာ အမှတ်မထင်စားရင်း ကျွန်တော်နှင့် သုံးပေခန့်အကွာမှာ လာရပ်သည်။

အလွန်ချမ်းသာသော တရုတ်သူဌေးကြီးတစ်ဦး၏သမီး ဖြစ်ပေလိမ့်မည် ဟု ကျွန်တော်ထင်ပါသည်။ ဒါမှမဟုတ် ကျောင်းသူလေးတစ်ယောက် ဖြစ်ရမည်။ ဒါမှမဟုတ်လျှင် အရောင်းဈေးသည်မကလေးလည်း ဖြစ်နိုင်သည်။

တရုတ်မကလေးများ၏ ဘဝအမှန်ကို အကဲခတ်ရသည်မှာ မလွယ်ကူပါ။ ကွာစေ့ကို သွားနှင့် ခွဲလိုက်သည်။ ကွဲသွားသည့် အခွံတစ်ဖက်ကို နောက်ဘက် လှန်ချိုးသည်။ ပြီးတော့ အထဲမှ အဆန်ကို သွားဖြင့်ပင် ထုတ်ယူ ပြီး စားသည်။ အလွန်လွယ်ကူပါသည်။

မိန်းမပျိုကလေး၏ ဟိုဘက်ဘေးတွင် အင်္ကျီကော်လာမြင့်မြင့်နှင့် တရုတ် အဘိုးကြီးတစ်ယောက် ရှိသည်။ နက်ပြောင်နေသည့် သစ်သားလက်ကိုင်တုတ် အပေါ်မှာ အားပြုရပ်ရင်း တစ်ပေလောက်ရှည်သော မုတ်ဆိတ်မွှေးဖြူဖြူများကို ပွတ်သပ်နေသည်။ မိန်းမတစ်ယောက်၏နောက်ကျောမှာ အဝတ်နှင့် သိုင်းပြီး ပိုးလွယ်ထားသော ကလေးငယ်ကမူ ပတ်ဝန်းကျင်ကို ကြည့်နေသည်။ မျက်မှန် ထူထူနှင့် တရုတ်လူငယ်တစ်ယောက်က စာတစ်အုပ်ကို သူ့နှာခေါင်းနှင့် ထိလှ နီးပါးကပ်ပြီး သဲကြီးမဲကြီးဖတ်နေသည်။ စာအုပ်အမည်က 'အေရီဒိုင်နမစ်'။

မိန်းမပျိုသည် နောက်ဆက်ကွာစေ့ကို ယူပြီး ဖြူဖွေးညီညာသည့် သွား များဖြင့် ကိုက်ခွဲနေပြန်သည်။ ထိုအချိန်မှာပင် သူ့ကို စိုက်ကြည့်နေသည့် ကျွန်တော်နှင့် မျက်လုံးချင်းဆုံမိသွားသည်။ ကျွန်တော့်ကို စိတ်ဝင်စားသွားသည့် အမှုအရာမျိုးဟု ကျွန်တော်ထင်လိုက်သည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်က စကား လှမ်းပြောမိရက်သား ဖြစ်သွားသည်။

“ကျုပ်လည်း အဲဒီလို လုပ်တတ်ချင်လိုက်တာဗျာ”

“ဟာ...”

“ကွာစေ့စားတာလေ... အဆင်ပြေအောင် ဘယ်လိုကြိုးစား စားလို့မှ မရဘူး”

“စကားမပြောနဲ့”

ချက်ချင်း သူ မျက်နှာလွဲသွားသည်။ သင်္ဘောအောက်ထပ်မှ ဆယ်ပြား တန်းနေရာယူရန် စောင့်နေကြသော လူအုပ်ကြီးကို သူ ငဲ့ကြည့်နေလိုက်သည်။ အောက်မှာက ကူလီတွေ၊ တံငါသည် တရုတ်မတွေ၊ ဆေးမင်ကြောင်ထိုးထား သည့် လက်လုပ်လက်စား တရုတ်အမျိုးသားတွေ ပြည့်ညပ်နေသည်။

မိန်းမပျိုကမူ ဣန္ဒြေကြီးတစ်ခွဲသားဖြင့် ကွာစေ့ ဆက်စားနေသည်။ ကျွန်တော့်စိတ်ထဲမှာ ဘယ်လိုမှ မခံစားရအောင် ကြိုးစားထိန်းနေမိသည်။

မိန်းမပျိုကလေးများကို စတင်မိတ်ဖွဲ့ရာတွင် ကျွန်တော်သည် အမြဲတမ်း ညံ့ဖျင်း စမြဲဖြစ်သည်။ သည်ကိစ္စမျိုးတွင် ကျွန်တော်သည် အမြဲတမ်း လူကဲခတ် ညံ့လှ ပါ၏။

ခဏကြာတော့ သူ စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားပုံ ရသည်။ မှန်ပါသည်။ မျက်လုံးကလေးထောင့်ကပ်ပြီး ကျွန်တော့်ကို မသိမသာ သူ လှမ်းကြည့်လိုက် သည်။ ကျွန်တော့်အပေါ် အထင်မှား အမြင်မှားဖြစ်မိသည်ဟုလည်း တွေးနေပုံ ရသည်။

ချက်ချင်း တစ်ဖက်သို့ လှည့်သွားပြန်သည်။ ပြီးတော့ တစ်ချက်ခိုးကြည့် ပြန်သည်။ သည့်နောက်မှ လေသံကိုထိန်းပြီး လှမ်းမေးသည်။

“ရှင်က သဘောသားလား”

“ကျုပ်လား သဘောသား... မဟုတ်ရပေါင်ဗျာ...”

သူ အနည်းငယ် စိတ်သက်သာရာ ရသွားပုံပေါ်သည်။

“သေချာပါတယ်နော်”

“အိုး... သိပ်ကိုသေချာပါတယ်ဗျာ”

“ကောင်းပြီ... ရှင် စကားပြောချင်ရင် ကျွန်မတို့ ပြောမယ်”

“အင်း... ကောင်းပါလေ့ကွယ်”

ပြောရင်း ကျွန်တော် တစ်ချက်ရယ်လိုက်မိပါသည်။

“ဒါပေမဲ့ ဘာကြောင့်များ သဘောသားတွေအပေါ် မင်း သဘောမကျ သလဲဆိုတာကလေး သိစမ်းပါရစေဗျာ”

“ကျွန်မမဟုတ်ဘူး... အဖေ”

“မင်းအဖေက သဘောသားတွေကို မနှစ်မြို့ဘူးလို့ ဆိုလိုတာလား”

“မဟုတ်ဘူး... သဘောသားတွေက မိန်းကလေးတွေအများကြီးကို ဖမ်းပြီး ဒုက္ခပေးတယ်လို့ အဖေကပြောတယ်”

“ဒါကြောင့် သဘောသားတွေနဲ့ စကားမပြောရဘူးလို့ မင်းအဖေက ချုပ်ချယ်ထားတာလား”

“မဟုတ်ဘူး... သဘောသားတွေနဲ့ စကားပြောရင် နင့်ကို ငါရိုက်မယ် လို့ အဖေကပြောတယ်”

“အင်း... ဒါဆိုရင်တော့ မင်းအဖေဟာ အတော်ပညာရှိမယ့်ပုံပဲ”

“ဟုတ်တယ်... ပညာရှိတယ်”

ကူးတို့သဘော ကပ်လာသည်။ လူအုပ်ကြီးက သဘောဆီသို့ ရွှေ့သွား သည်။ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်လည်း ကုန်းဘောင်အတိုင်း သဘောပေါ်သို့

တက်ခဲ့ပြီး အပေါ်ဆုံးထပ်ကုန်းပတ်မှ သစ်သားခုံရှည်များအနက် တစ်ခုပေါ်တွင် နေရာယူလိုက်သည်။ ကူးတို့လုပ်ငန်းကို တရုတ်လူမျိုးများက ပိုင်ဆိုင်ပြေးဆွဲ နေခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ လုပ်ငန်း အလွန်ကျွမ်းကျင်ကြသည်။

အင်ဂျင်ဆက်မောင်းမှုအရှိန်နှင့် လှိုင်းပုတ်မှုကြောင့် သင်္ဘောကိုယ်ထည် မတုန်ခါမိမှာပင် ခုံတန်းပေါ်မှာ ကျွန်တော်တို့ ဝင်ထိုင်ကြသည်။

ခဏကြာတော့ ကိုလုန်းဆိပ်ကမ်းကို သင်္ဘောက ခွာလာသည်။ ကျောက်ချ ထားသည့် ကုန်တင်သင်္ဘောကြီးများ၊ ဧရာမဘောက်တူကြီးများကို ကျော်ဖြတ် လာခဲ့သည်။

ရေလက်ကြား၏ဟိုဘက်ခြမ်း ကျွန်တော်တို့ရှေ့မှာ ဟောင်ကောင်။ ကိုက် ရာပေါင်းအနည်းငယ်မျှသာ ကျယ်လွင့်သော ကမ်းရိုးတန်းကလေးပေါ်မှာ တည်ရှိသည့် ဟောင်ကောင်။

ကုန်းကျော ကမ်းရိုးတန်းကလေးက မိုင်အတော်များများ ရှည်လျား သည်။ ထိုအပေါ်တွင် မိုးထိတိုက်ငယ်များ ပြတ်သိပ်ခဲနေသည်။ ရှည်လျားသည့် ကမ်းရိုးတန်းတစ်လျှောက်တွင်လည်း သမ္ဗန်တွေ၊ တုံကင်းတွေ၊ ဘောက်တူကြီး တွေက မျက်စိတဆုံး။ ရှုမဆုံး မျှော်မဆုံး။

သူတို့၏ဟိုမှာဘက်တွင်မူ ဟောင်ကောင်မြို့ကို မိုးနေသည့် တောင်။ ထိုတောင်ပေါ်မှာကား လူ့မလိုင်ခဲများ ပိုင်ဆိုင်နေထိုင်သည့် ဗိုလ်တံဖြူဖြူများနှင့် ဇိမ်ခံတိုက်အိမ်များ။

ကျွန်တော်တို့ ကူးတို့သင်္ဘောသည် ကိုလုန်းကျွန်းဆွယ်ကို ကွေ့ပတ်ပြီး ရေလက်ကြားကိုဖြတ်ကာ ဝမ်ချိုင်းဆိပ်ကမ်းသို့ ဦးတည်ခုတ်မောင်းနေသည်။ ဝမ်ချိုင်းခရိုင်သည် ဟောင်ကောင်၏အရှေ့ဘက်ခြမ်းတွင် တည်ရှိပြီး လူဦးရေ အထူထပ်ဆုံး ဖြစ်သည်။

ဘေးမှာရှိနေသည့် မိန်းမပျို၏မျက်နှာကလေးကို ကျွန်တော် လှည့်ကြည့် မိသည်။ သူ့မျက်နှာက ဝိုင်းဝိုင်း၊ နုညက်ချောမွတ်နေသည်။ နက်မှောင်သည့် မျက်လုံးအစုံက ခပ်လျားလျား။ မျက်ခုံးက ရေးဆွဲထားဘိအလား လေးကိုင်း သဏ္ဍာန်ရှိနေသည်။ ပါးရိုးများက တုတ်ခိုင်လေရာ မွန်ဂိုအနွယ်ဖြစ်ကြောင်း သိသာလှပါသည်။

“မင်းက မြောက်ပိုင်းသူလား” ဟု ကျွန်တော်က မေးကြည့်သည်။
“ဟုတ်တယ် ရှန်ဟဲက...”
“ဒါပေမဲ့ အခုတော့ ဟောင်ကောင်မှာ နေတာပေါ့နော်...”

“မြောက်ဘက်ပွိုင့်မှာ”

“အင်မတန်ကောင်းတဲ့ နေရာပဲ”

ထို့ကြောင့်လည်း ယခု ကူးတို့သင်္ဘောပေါ်မှာ သူပါလာခြင်း ဖြစ်ပေသည်။ မြောက်ဘက်ပွိုင့်သည် ဝမ်ချိုင်းအလွန်မှာ ရှိသည်။ ဝမ်ချိုင်းဆိပ်ကမ်းမှ ဆင်းလျှင် အနီးဆုံးဖြစ်သည်။ တစ်ရပ်ကွက်လုံး အိမ်ကြီးရခိုင်များနှင့် လူချမ်းသာများသာ နေထိုင်ကြသည်။

“ဟုတ်တယ်... ကျွန်မကတော့ ရိပ်တစ်ပင်လယ်အော်ကို ပိုကြိုက်တယ်၊ အဲဒီအိမ်က ပိုကောင်းတယ်”

“မင်းမှာ အိမ်နှစ်လုံးတောင် ရှိတယ်လို့ ပြောနေတာလား”

“လေးလုံး”

“လေးလုံးကြီးများတောင်မှလား”

တရုတ်သူဌေးအချို့ အိမ်နှစ်လုံး သုံးလုံးပိုင်သည်ကို ကျွန်တော်သိပါသည်။ သို့သော်လည်း အိမ်လေးလုံးတောင် ပိုင်ဆိုင်သည်မှာတော့ စံချိန်ဖြစ်သွားပါတော့သည်။ အချို့တရုတ်သူဌေးများ အလွန်ချမ်းသာကြသည်။ ချမ်းသာကြွယ်ဝလှပါသည် ဆိုသော ဥရောပတိုက်သားများနှင့် ယှဉ်လိုက်လျှင် ဥရောပတိုက်သားများမှာ ဆင်းရဲသားဘဝရောက်သွားလောက်အောင်ကို ချမ်းသာပါသည်။

“အဲဒီအိမ်တွေအားလုံး ဟောင်ကောင်မှာချည်းပဲလား”

“ဟုတ်တယ် ဟောင်ကောင်မှာချည်းပဲ၊ အဖေကလေ သိပ်ဌေးတာ၊ သိတယ်မဟုတ်လား...”

သူ စိတ်ချမ်းသာနေပုံ ရပါသည်။ ပကတိ ရိုးသားဖြူစင်သော ကလေးငယ်တစ်ယောက်ကဲ့သို့လည်း ရှိနေသည်။

“ကောင်းတာပေါ့ကွာ၊ ဒါထက် ကျန်တဲ့အိမ်နှစ်လုံးက ဘယ်မှာရှိသလဲ”

မိန်းမပျိုက ပြောပြီးသား အိမ်နှစ်လုံးကို လက်ချောင်းကလေးနှစ်ချောင်းချိုးပြီး ရေတွက်လိုက်သည်။ ပြီးတော့မှ တစ်ချောင်းချင်းချိုးကာ ဆက်ရေပြနေသည်။

“နံပါတ်သုံးက ကောင်ဂျူလမ်းမှာ၊ နံပါတ်လေးက တောင်ထိပ်ပေါ်မှာ၊ နံပါတ်ငါး...”

“နံပါတ်ငါး မရှိဘူးလေ”

“ရှိတယ် မေ့သွားလို့... နံပါတ်ငါး ပျော်စရာတောင်ကြားမှာ၊ ဒါပေမဲ့ အဲဒီအိမ်က သေးသေးကလေးပါ၊ သိတယ်မဟုတ်လား... အခန်းဆယ်ခန်းပဲ ရှိတယ်”

“အိုး... ဘာဖြစ်လောက်တာ မှတ်လို့ကွာ”

ကျွန်တော် ရယ်လိုက်မိပြန်သည်။

“ဒါဖြင့်ရင် မော်တော်ကားတွေရော... မင်းအဖေမှာ မော်တော်ကားတွေ ဘယ်လောက်များများ ရှိသလဲ”

တရုတ်သူဌေးများသည် အိမ်ထက် မော်တော်ကားစီးရေ အများအပြားကို ပိုမိုဝယ်ယူတတ်ကြသည်။

“မော်တော်ကားလား... နေဦး စဉ်းစားဦးမယ်”

မိန်းမပျိုက မျက်ခုံးကိုပင့်လိုက်သည်။ သူ့လက်ချောင်းကလေးများကို ချိုးပြီး ရေတွက်နေပြန်သည်။ ခဏကြာတော့မှ ခပ်ခနဲ တစ်ချက်ရယ်လိုက်ပြီး သူ့ လက်လျှော့လိုက်တော့သည်။

“အို... ကားတွေ ဘယ်လောက်များဟယ်ဆိုတာ မေ့သွားပြီ မမှတ်မိတော့ဘူး”

“မင်းအတွက် ကိုယ်ပိုင်မော်တော်ကားတစ်စီးလည်း ရှိမှာပေါ့နော်”

“မရှိဘူး... ကျွန်မက ကားစီးရမှာ သိပ်ကြောက်တာ၊ ဒါပေမဲ့ ဓာတ်ရထားကတော့ အရေးမကြီးပါဘူး၊ သိတယ်မဟုတ်လား... ဓာတ်ရထားစီးရတာကို ကျွန်မ သဘောကျတယ်”

ဆယ်ပြားဖိုးဝယ်လာသော ကတော့ထဲက ကွာစေ့လှော်ကို ကျွန်တော့်ဘက် တိုးပေးသည်။

“စားချင်ရင် စားလေ”

“စားချင်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ရိုးရိုးသားသားပြောရရင် အခွံမခွာတတ်ဘူး၊ ကျုပ်ကို မင်းသင်ပေးရလိမ့်မယ်”

“အရင်ကြိုးစားကြည့်ဦးလေ...”

ကျွန်တော် အကြိမ်ကြိမ် ကြိုးစားကြည့်ပါသည်။ သို့သော်လည်း ကွာစေ့လှော်များက ကျွန်တော့်သွားကြားမှာ အစိတ်စိတ်အမြွှာမြွှာ ကျိုးကြေကုန်သည်ချည်း ဖြစ်သည်။ အကောင်းပကတိ အဆန်ကို မည်သည့်နည်းနှင့်မျှ မရနိုင်။ အဆီအငေါ့မတည့်နိုင်သော ကွန်တော့အဖြစ်သည် မိန်းမပျိုအဖို့ တခစ်ခစ်ရယ်စေလေတော့သည်။ သူ့မျက်နှာကို လက်ကလေးနှစ်ဖက်ဖြင့် ကွယ်ပြီး သူရယ်သည်။ ပိုနီတေးဆံပင်ကလေးက သွက်သွက်ခါယမ်းနေသည်။

ခဏကြာတော့မှ သူ အရယ်ရပ်သည်။ သို့သော်လည်း သူ့မျက်နှာက ပျော်ရွှင်မှုကြောင့် ချိုပြုံးနေသည်။ ပြီးတော့ ကွာစေ့လှော်အခွံကို သွားကြားထဲမှာ

မည်သို့ခွဲကြောင်း ပြသည်။ အခွဲကို နောက်လှန်ချလိုက်ပြီး အသင့်ထုတ်ယူ နိုင်သော အဆန်ကလေးတန်းလန်းဖြင့် ကွာစေ့လှော်တစ်စေ့ ကျွန်တော့်ကို ကမ်းပေးသည်။

“အင်း... ကျုပ်လည်း ဒီအတိုင်းပဲ တစ်သဝေမတိမ်းလုပ်တာပဲ၊ မင်း စားတဲ့ ကွာစေ့လှော်က အခွဲခွာရတာ ပိုလွယ်တဲ့အစေ့နဲ့ တူတယ်”

“မဟုတ်ပါဘူး... အားလုံး အတူတူပဲ...”

“ဒါဆိုရင်တော့ ကျုပ် လက်လျှော့လိုက်ပြီ၊ မင်းနာမည် ဘယ်လို ခေါ်သလဲ...”

“ဝေါင်းမိလင်း”

“မိလင်း... သိပ်ချစ်စရာကောင်းတဲ့နာမည်ပဲ”

“ရှင့်နာမည်ကရော...”

“ရောဘတ်လိုမက်ခ်စ်... ဒါမှမဟုတ် မင်းတို့ နာမည်မှည့်ပုံမျိုးနဲ့ဆိုရင် လိုမက်ခ်စ်ရောဘတ်ပေါ့”

“လောဘတ်”

“မဟုတ်ဘူး... ရကောက်သံ”

“ရောဘတ်... ရှင်က ဘယ်မှာနေသလဲ”

“အင်း... အမှန်ပြောရရင်”

“တောင်ပေါ်မှာလား”

“အင်း... ဟုတ်ပါတယ်၊ တောင်ခါးပန်းမှာပါ၊ ဘော်ဒါဆောင်တစ်ခု မှာ နေတယ်၊ ဆန်းဆက်ဘော်ဒါဆောင်လို့ ခေါ်တယ်”

ကျွန်တော့်အဖြေသည် အမှန်နှင့် အနီးစပ်ဆုံးသောအဖြေဟု ဆိုရပါမည်။ လွန်ခဲ့သောသုံးလေးရက်အထိ ဆန်းဆက်ဘော်ဒါဆောင်မှာ အမှန်တကယ်ပင် ကျွန်တော့်နေခဲ့ပါသည်။ လွန်ခဲ့သော သုံးလေးရက်ကမှ ဝမ်ချိုင်းသို့ ကျွန်တော် ပြောင်းလာခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ ယခု နမ်ကောက်ဟိုတယ်မှာ ကျွန်တော်နေသည်။ သို့သော်လည်း သည်မိန်းမပျိုကလေး၏အကြောင်းကို ဇာစ်ဇာစ်မြစ်မြစ် မသိသေး ဘဲနှင့် နမ်ကောက်ဟိုတယ်မှာ ကျွန်တော်နေကြောင်း ပြောမပြနိုင်ပါ။

“ရှင်က အစိုးရအရာရှိလား၊ ဒါမှမဟုတ် ဘဏ်တိုက်မှာ လုပ်သလား”

“မဟုတ်ပါဘူး... နှစ်ခုစလုံး မဟုတ်ပါဘူး၊ အစကတော့ ရာဘာခြံမှာ လုပ်တယ်၊ အဲဒီအလုပ်က ထွက်လိုက်တာ နှစ်လလောက် ရှိသွားပြီ၊ ပန်းချီ ဆွဲချင်လို့လေ”

“ပန်းချီဆိုတာ ဘာလဲ”

“အရပ်တွေ ဆွဲတာလေ”

သူ့ကိုပြရန် အိတ်ထဲမှ ပုံကြမ်းစာအုပ်ကို စမ်းကြည့်သည်။ မတွေ့တော့မှ နမိကောက်ဟိုတယ်မှာ ကျွန်တော် ထားရစ်ခဲ့မိကြောင်း သတိရတော့သည်။ သည်အကြောင်း ဆက်မပြောတော့ဟု တွေးလိုက်မိသည်။

“အင်း... သိပြီ ပန်းချီဆရာ”

“အခုအချိန်အထိတော့ ကိုယ့်ဟာကိုယ် ပန်းချီဆရာလို့ မခေါ်နိုင်သေးဘူးကွယ်”

သည်ကစပြီး သူနှင့် ကျွန်တော် လေပေးဖြောင့်သွားလေတော့သည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်က တဆင့်တက်လိုက်သည်။ တစ်ညလောက် ကျွန်တော် နှင့်အတူတူ အပြင်ထွက်ပြီး ညစာစားဖို့ ဖိတ်မိသည်။ မိန်းမပျိုက ခါးခါးသီးသီး ငြင်းပစ်လိုက်သည်။

“ဒါဖြင့်ရင် နေ့လယ်စာရောကွာ”

“မဖြစ်ဘူး”

မိန်းမပျိုက ခေါင်းကို သွက်သွက်ကြီးခါပစ်လိုက်သည်။ သူ့ခေါင်းနောက်မှာ တွဲလောင်းကျနေသည့် ပိုနီတေးကလေးက သွက်သွက်ယမ်းသွားသည်။

“ဒါပေမဲ့ မင်းနဲ့ ထပ်တွေ့ချင်ပါတယ် မိလင်း၊ တစ်ချိန်ချိန်မှာ မတွေ့နိုင်ဘူးလားကွာ”

“မတွေ့နိုင်ဘူး”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ကျွန်မက မကြာခင် လက်ထပ်တော့မှာ”

လက်ထပ်တော့မည့်အကြောင်းနှင့် ပတ်သက်ပြီး ကျွန်တော့်ကို သူက ရှင်းပြသည်။ -

တရုတ်လူမျိုးတို့၏ ဓလေ့အတိုင်း သူ့မိဘများက စီစဉ်ပေးခြင်းဖြစ်ကြောင်း၊ သူနှင့် လက်ထပ်ရမည့်သူကို မမြင်ဖူးသေးကြောင်း၊ သို့သော်လည်း ဓာတ်ပုံတော့ တွေ့ပြီးပြီဖြစ်ကြောင်း၊ ဓာတ်ပုံထဲတွင် အလွန်ချောသည့် လူချော တစ်ယောက်ဖြစ်ကြောင်း၊ သူ့မှာလည်း ပိုက်ဆံတွေ အများကြီးရှိကြောင်း၊

မည်သို့ဆိုစေ ယင်းအမျိုးသားနှင့် လက်ထပ်ရသေးသော်လည်း ကျွန်တော် နှင့် ချိန်းတွေ့၍ မဖြစ်နိုင်ကြောင်း၊ တရုတ်မကလေးများသည် အင်္ဂလိပ်မကလေးများနှင့် မတူကြောင်း၊ အင်္ဂလိပ်မကလေးများ ရရှိသည့် လွတ်လပ်ခွင့်မျိုးကို

သူတို့တရုတ်မကလေးများ မရနိုင်ကြောင်း၊ အင်္ဂလိပ်မကလေးများသည် ယောက်ျား
ကလေးမိတ်ဆွေပေါင်းများစွာကို တစ်ပြိုင်တည်းထားနိုင်ကြောင်း၊ ထိုယောက်ျား
ကလေးများနှင့်လည်း အတူတွဲကာ သွားလာ လည်ပတ်နိုင်ကြောင်း၊ တွဲနေသည့်
ယောက်ျားကလေးတိုင်းကိုလည်း မျှော်လင့်ချက်ပေးထားနိုင်ကြောင်း၊

တောင်ပေါ်မှာနေသည့် အင်္ဂလိပ်မကလေးတစ်ယောက်၏အကြောင်းကို
သူကြားဖူးကြောင်း၊ ယင်းအင်္ဂလိပ်မကလေးသည် ယောက်ျားကလေးပေါင်း
များစွာနှင့် နှစ်ပေါင်းများစွာကြာအောင် တွဲခုတ်နေခဲ့ကြောင်း၊ နောက်ဆုံးတွင်
ရာထူးအလွန်ကြီးသော အရာရှိကြီးတစ်ယောက်နှင့် ဟောင်ကောင်ဘုရားရှိခိုး
ကျောင်းတစ်ခုတွင် လက်ထပ်လိုက်ကြကြောင်း၊

သို့သော်လည်း တရုတ်မကလေးများအဖို့တော့ ထိုအပြုအမူမျိုးမှာ
စိတ်ကူးထဲပင် ထည့်၍ မဖြစ်နိုင်ကြောင်း၊ သန့်ရှင်းစင်ကြယ်မှု ဟူသည်မှာ
လက်ထပ်ထိမ်းမြားရေးတွင် မည်သို့မှ မျက်ကွယ်ပြု၍ မရသော စည်းကမ်းချက်
တစ်ရပ်ဖြစ်ကြောင်း၊ သန့်ရှင်းစင်ကြယ်သော မိန်းကလေး ဟုတ် မဟုတ်ကို
ယောက်ျားကလေး၏မိဘဆွေမျိုးများအနေဖြင့် မင်္ဂလာဦးနေ့မှာပင် စစ်ဆေး
ကြည့်ရှုခွင့်ရှိကြောင်း၊ မိန်းကလေးသည် သန့်ရှင်းစင်ကြယ်မှု မရှိပါက လက်ထပ်
ထိမ်းမြားခြင်းလည်း ပျက်ပြားသွားကြောင်း၊ မိန်းကလေးသည် လမ်းပေါ်ရောက်
သွားဖို့မှတစ်ပါး အခြားလမ်းမရှိတော့ကြောင်းများ မိလင်းက ကျွန်တော့်ကို
အရှည်ကြီး ရှင်းပြနေသည်။

“သိတယ်မဟုတ်လား... ဒါကြောင့်မို့လို့ ကျွန်မ ဘယ်တုန်းကမှ
ရည်းစားမထားခဲ့ဘူး၊ အဖို့ဆိုရင် ယင်ဖိုတောင် မသန်းဖူးဘူး”

သူက ဣန္ဒြေကြီးတစ်ခွဲသားဖြင့် ပြောချလိုက်သည်။

“ဟုတ်လား”

ကျွန်တော် ထိုမျှသာ ပြန်ပြောနိုင်ပါသည်။ သူ၏ပွင့်လင်းမှုကြောင့်
လည်း ကျွန်တော် အထိတ်တလန့်ဖြစ်သွားမိပါသည်။

“မဖြစ်ဖူးဘူး... တစ်ခါကလေးတောင် မဖြစ်ဖူးသေးဘူး”

“အင်း... ကောင်းပါလေ့ကွယ်၊ မင်းမှာ အချိန်တွေအများကြီး ကျန်နေ
ပါသေးတယ်”

ပထမဆုံးအကြိမ် တွေ့တွေ့ချင်း ယခုလို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောကြ
ခြင်းသည် တရုတ်လူမျိုးတို့၏ စစ်မှန်ပီသသောစရိုက်ပေလောဟု ကျွန်တော်
တွေးနေမိပါသည်။

“အဲဒါကို အင်္ဂလိပ်လို ဘယ်လိုခေါ်သလဲဟင်”

ဘာမှ မသိ နားမလည်ရှာသူတစ်ယောက်၏ အကြည့်မျိုးဖြင့် ကျွန်တော့်ကို ကြည့်ပြီး သူက မေးပါသည်။

“ဘာကို ဘယ်လိုခေါ်ရမှာလဲ”

“ဟိုဟာလေ... အဖိုဆိုရင် ယင်ဖိုတောင် မသန်းဖူးသေးဘူးဆိုတာ”

“ဪ... ဒါလား အပျိုစင်လိုခေါ်တယ်”

“အပျိုစင်တဲ့လား အဲဒီလို ခေါ်ရသလား”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“ဟုတ်ပြီ အပျိုစင်... အဲဒါ ကျွန်မပေါ့...”

လက်သည်းနီနီကလေးဆိုးထားသည့် လက်ညှိုးကလေးဖြင့် သူ့ကိုယ်သူ ပြန်ထိုးပြပြီး ပြောလိုက်သည်။ ကျွန်တော် ဝါးလုံးကွဲ ရယ်ချလိုက်မိပါသည်။

“မိလင်း မင်းဟာ သိပ်ကိုအံ့ဩစရာကောင်းတဲ့ မိန်းမထူးကလေးပဲ၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ပေါ့လေ... အခုဆိုရင် ဒီကိစ္စနဲ့ပတ်သက်ပြီး တို့ ရှင်းရှင်းလင်းလင်း သိသွားကြပြီ၊ အဲဒီတော့ ကျုပ်နဲ့အတူတူ မင်း ညစာ လိုက်မစားနိုင်ဘူးလား၊ ဆိုလိုတာက ဒီလိုလေ... မင်းရဲ့အပျိုစင်ဘဝကလေးကို ကျုပ်က ဖျက်ဆီး ပစ်ဖို့ မကြိုးစားပါဘူးလို့ ကတိပေးမယ်ဆိုရင်ပေါ့...”

သူက ခေါင်းမာစွာဖြင့်ပင် ခေါင်းကို သွက်သွက်ရမ်းခါပြန်သည်။

“မဖြစ်ဘူး”

“ဒါပေမဲ့ မင်းပုံတူကို ကျုပ်က ပန်းချီဆွဲချင်တယ်ကွယ်”

“မဖြစ်ဘူး... ခဏကြာရင် ရှင်နဲ့ ကျွန်မ ခွဲကြတော့မှာ...”

အင်ဂျင်စက်ရှိန်ကို မြှင့်လိုက်သည့်အတွက် သင်္ဘောကိုယ်ထည်တစ်ခု လုံး တုန်ခါသွားသည်။ ဝမ်းချိုင်း ကူးတို့ဆိပ်မှာ ကပ်မိလေပြီ။ ကုန်းဘောင် ထိုးလိုက်သည်။ ကျွန်တော်လည်း လူအုပ်ကြားမှာ မိလင်းနောက်က ဆင်းလိုက် ခဲ့တော့သည်။

ကမ်းပေါ်ရောက်တော့ လန်ချားသမားတွေ ထိုင်ငိုက်နေသည့်အနားမှာ ကျွန်တော်တို့ ခဏရပ်ကြသည်။ ကျွန်တော်တည်းနေသည့် နမ်ကောက်ဟိုတယ် နှင့် သည်နေရာသည် အနီးကလေးဖြစ်သည်။ ဟိုတယ်အဝင်ပေါက်မှ အပြာရောင် နီယွန်မီးဆိုင်းဘုတ်ကို လှမ်းမြင်နေရသည်။ အပေါ်ဆုံးထပ် ကျွန်တော်နေသော ထောင့်ခန်းမှ လသာဆောင်ကလေးကို တွေ့ရသည်။ လသာဆောင်ပေါ်မှာ ကျွန်တော်ပန်းချီဆွဲသည့် သုံးချောင်းထောက်စင်နှင့် လေးထောင့်ကင်းဘတ်

အဖြူလည်း ရှိနေသည်။ ထိုကင်းဘတ်ပေါ်တွင် ဝှမ်နီ၏ရုပ်ပုံကို မနက်ကပင် ကျွန်တော် စတင်ရေးဆွဲခဲ့ပါသည်။

ထိုနေရာကို ကျွန်တော် လှမ်းကြည့်လိုက်သောကြောင့် မိလင်းကလည်း လိုက်ကြည့်သည်။

“အဲဒီနေရာက ဘာလဲဟင်”

“ဘယ်ဟာလဲ”

ကျွန်တော်က မရေမရာပြန်မေးသည်။ ပြီးတော့ သူ့အာရုံကို အမြန်ဆုံး ကျွန်တော် ပြောင်းပစ်လိုက်မိပါသည်။

“မင်း အခု ဘယ်ကိုသွားမှာလဲ မိလင်း”

“ဟင်နက်ဆီလမ်းကို”

“ဓာတ်ရထား သွားစီးမှာလား”

“မဟုတ်ဘူး... ဟင်နက်ဆီလမ်းမှာ ကျွန်မကို မော်တော်ကားစောင့်နေ တယ်”

“ကားဆီအရောက် မင်းနဲ့တူတူ လိုက်လာလို့ ဖြစ်မလား”

“မဖြစ်ဘူး... ဒရိုင်ဘာက အဖေ့ကို ပြန်တိုင်မှာပေါ့”

“ဒါဆိုရင် မင်းအဖေက ရိုက်လိမ့်မယ်ထင်တယ်”

“ဟုတ်တယ် ရိုက်မှာပဲ”

“ဒီလိုဆိုရင် ညစာစားဖို့ကိစ္စ မင်းစိတ်ကို မပြောင်းနိုင်တော့ဘူးလား”

“မပြောင်းနိုင်တော့ဘူး... ကျွန်မသွားတော့မယ်”

ထုံးစံအတိုင်း နှုတ်ဆက်ရန် သူက လက်ကမ်းပေးလာသည်။ သူ့လက် ကို ကျွန်တော်ဆုပ်ကိုင် နှုတ်ဆက်လိုက်တော့ သူက မသိမသာ ခစ်ခနဲ တစ်ချက် ရယ်သည်။ ပြီးတော့ တစ်ဖက်လှည့်ပြီး ဟင်နက်ဆီလမ်းဘက်သို့ ပလက်ဖောင်း ပေါ်က လျှောက်သွားလေတော့သည်။ သူ့ခြေထောက်ကလေးများ လွင့်ပျံ့နေ သည်။ ပိုနီတေးဆံပင်ကလည်း လွင့်ပျံ့နေပါသည်။ သမင်လည်ပြန် တစ်ချက် ကြည့်သေးသည်။ ခပ်သွက်သွက် လက်ငှေ့ရမ်းပြသွားသည်။

ပြီးတော့ စားသောက်ဆိုင်တွေ၊ လန်ချားတွေ၊ လမ်းသွားလမ်းလာတွေ ကြားထဲမှာ သူ နစ်မြုပ်ပျောက်ကွယ်သွားလေတော့သည်။

သွားပါပြီ။ ကျွန်တော် တွေးလိုက်မိပါသည်။ သူ ပျောက်ကွယ်သွား လေပြီ။

ကျွန်တော်လည်း တစ်ဖက်လှည့်ပြီး ဆိပ်ကမ်းကိုဖြတ်ကာ နမ်ကောက် ဟိုတယ်သို့ ပြန်လာခဲ့သည်။ အပေါ်ဆုံးထပ်ရှိ ကျွန်တော့်အခန်း၏ လသာဆောင်

ပေါ်ရောက်လျှင် ရောက်ချင်း ဝှမ်းနီ၏ဆွဲလက်စ ပုံတူပန်းချီကားရှေ့မှာ ရပ်နေမိသည်။

အနီးရှိ ပုံဆွဲပစ္စည်းတွေ ရှုပ်ပွနေသော စားပွဲပေါ်မှ ခဲတံတစ်ချောင်းကို ဆွဲယူကာ မိလင်း၏ပုံကြမ်းကို ရေးဆွဲလိုက်မိပါတော့သည်။ မှတ်ဉာဏ်များ မပျောက်မပျက်ဘဲ သစ်လွင်နေဆဲမှာပင် ရေးဆွဲလိုက်ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

သူ့မျက်လုံးထဲမှာ မြင်ခဲ့ရသည့် အပြစ်ကင်းစင်သော မသိနားမလည် ဟန်ကလေးကို အမိအရ ဖမ်းယူလိုက်ပါသည်။ လက်တစ်ဖက်က ကွာစေ့လှော်ထုပ်ကို ကိုင်ထားသည်။ ကျန်လက်တစ်ဖက်က သူ့ကိုယ်သူ ပြန်ညွှန်ပြနေသည်။ ပြီးတော့ အောက်မှာလည်း စာကလေးတစ်ကြောင်း ရေးထည့်လိုက်မိပါတော့သည်။

“ဟုတ်ပြီ... အပျိုစင် အဲဒါ ကျွန်မပေါ့...”

ထိုပုံကြမ်းသည် ကောင်းလှသည်တော့ မဟုတ်။ သို့သော်လည်း သည်ပုံကြမ်းကလေးက ကျွန်တော့်ကို ပြုံးစေသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း ကျွန်တော် သိမ်းထားမိခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

ယခုပင် ကျွန်တော် ပြန်ကြည့်မိပါသေးသည်။ ပုံကြမ်းကလေးသည် ညစ်ပတ်ပေရေနေပြီ။ ပြီးတော့ မိလင်းကိုယ်တိုင် ဆွဲဆုတ်ပစ်ဖူးသဖြင့် စုတ်လည်း စုတ်နေပြီ။ သည်ပုံကြမ်းကို မိလင်း မကြိုက်ပါ။ စုတ်သွားသည့် နေရာကလေးများကို တိပ်ဖြင့်ပြန်ကပ်ပြီး ဆက်ထားရသည်။

သို့သော်လည်း သည်ပုံကြမ်းကလေးက ခုထက်တိုင်အောင် ကျွန်တော့် စိတ်ကို ရွှင်မြူးစေပါသည်။ ဘာကြောင့်လည်းဆိုတော့ သည်ပုံကြမ်းကလေးသည် မိလင်း၏ပုံတူများအနက် ကျွန်တော် ပထမဦးဆုံးရေးဆွဲသည့် ပုံကြမ်းကလေးပင် မဟုတ်ပါလား။

ထိုအချိန်မှစပြီး သူ့ပုံတူပန်းချီကားများကို အကြိမ်ပေါင်း ဘယ်လောက်များအောင် ကျွန်တော် ရေးဆွဲခဲ့မိပြီဖြစ်ကြောင်း တွေးကြည့်နေမိပါသည်။ ကျွန်တော် ရေတွက်နိုင်စွမ်းမရှိပါ။

သူ့လက်တစ်ဖက်မှ စက္ကူကတော့ကလေးထဲရှိ ကွာစေ့လှော်ကလေးများ ထက်လည်း အရေအတွက် ပိုပါလိမ့်မည်။

သူ့ခေါင်းနောက်မှာ စုချည်ထားသော ပိုနီတေးကလေးထဲက ဆံပင်ချည်များထက်လည်း အရေအတွက် ပိုပါလိမ့်မည်။

အခန်း (၂)

ကျွန်တော် ပန်းချီ စတင်ရေးဆွဲရသည့် အကြောင်းရင်းခံမှာ ဂျော့ဂိုးလားကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။

ဂျော့ဂိုးလားသည် မလေးရှားပြည်ရှိ ဘူကစ်မီရာ ရာဘာခြံမန်နေဂျာ ဖြစ်ပါသည်။ ရာဘာတောထဲရှိ ကြီးမားလှသော မှောင်မှောင်မည်းမည်း ဗိုလ်တဲကြီး တစ်လုံးမှာ သူတစ်ယောက်တည်း နေပါသည်။ စိတ်ဓာတ်ကျပြီး မပျော်ပိုက် နိုင်သောသူတစ်ယောက်လည်း ဖြစ်သည်။

သူ့လက်ထောက်မန်နေဂျာအဖြစ် တာဝန်ထမ်းဆောင်ရန် အင်္ဂလန်မှ ကျွန်တော်ရောက်လာသည့်နေ့မှာပင် အောက်ပါအတိုင်း သူ့မိန့်ခွန်းကို ခြွေပါ လေတော့သည်။

“ကျုပ်နဲ့ အလုပ်အတူတူလုပ်တဲ့အခါ နေရာတကာမှာ ချောမောပြေပြစ် နေတာကို မောင် တွေ့ရပါလိမ့်မယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဒီရာဘာခြံမှာ ကျုပ် သည်းမခံ နိုင်တဲ့ အချက်တစ်ခုတော့ ရှိတယ်၊ ဘာလဲဆိုတော့ သွေးနှောတဲ့ ကိစ္စပဲ”

“ဘာအဓိပ္ပာယ်လဲဆိုတာ ကျွန်တော် ကောင်းကောင်း သဘောမပေါက် ပါဘူးခင်ဗျာ”

ကျွန်တော်က မနေတတ် မထိုင်တတ်ဖြင့် ပြန်မေးမိသည်။

“ဒေသခံတိုင်းရင်းသူ အမျိုးသမီးတွေနဲ့ ဇာတ်ရှုပ်နေတာကို ပြောတာ”

ခြင်လုံသံကောများ ကာထားသော လှောင်အိမ်တစ်ခုနှင့် တူသည့် သူ၏ ဧည့်ခန်းကို ကျွန်တော် မျက်စိကစားကြည့်မိသည်။ စာအုပ်စင်များပေါ်တွင် တောင် တက်ခြင်းဆိုင်ရာ စာအုပ်များဖြင့် ရှုပ်ပွနေသည်။ မဂ္ဂဇင်းများထဲမှ ဆွဲဆုတ်

ထားသော တောင်တက်သည့်ရုပ်ပုံများကိုလည်း အခန်းနံရံများမှာ အပြည့်ကပ်ထားသည်။ မြင့်မားသည့် တောင်ထိပ်များပေါ်သို့ သူတစ်ပါး အောင်မြင်စွာ တက်နိုင်သည်ကို ကြည့်ပြီး သူ စိတ်သက်သာရာကို ရှာဖွေရယူဟန် တူပါသည်။ ဒေသခံတိုင်းရင်းသူ အမျိုးသမီးတွေနှင့် သူ့ကိုယ်တိုင် ဇာတ်မရှုပ်မိအောင် ရသေ့စိတ်ဖြေ လုပ်နေပုံ ရပါသည်။

သို့သော်လည်း သူ၏တားမြစ်ချက်ကို အခြားလက်ထောက်များကရော လိုက်နာကြပါသလောဟု ကျွန်တော် တွေးတောနေမိသည်။

သူ၏တားမြစ်ချက်သည် သူ့လက်ထောက်မန်နေဂျာများကို တစ်နည်းမဟုတ် တစ်နည်းဖြင့် ထိခိုက်ခဲ့ကြောင်းများ မကြာမီ ကျွန်တော် သိရှိရပါတော့သည်။

ယခု ကျွန်တော်တာဝန်ယူရသည့် နေရာတွင် ထမ်းဆောင်သွားသူ တစ်ယောက်သည် ဂလတ်စဂိုမြို့ရှိ မြင့်ဖူးသောမိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို စာရေးဆက်သွယ်သည်။ ပြီးတော့ သူ့ချင်း ချစ်ကြိုသွယ်မိကာ လက်ထပ်ပြီး သည်နေရာမှ အလုပ်ထွက်သွားသည်။ ယခုဆိုလျှင် တတိယရင်သွေးရတနာပင် ရပေတော့မည်။

ကျွန်တော်နှင့် လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက် လက်ထောက်မန်နေဂျာတစ်ယောက် ရှိသေးသည်။ သူ့အမည်က တက်ဝေးလစ် ဖြစ်ပါသည်။ သူ့အသက်မှာ နှစ်ဆယ့်လေးနှစ်သာ ရှိသေးသည်။ သည်အသက်အရွယ်ကလေးတွင် မည်သည့်တိုင်းရင်းသူနှင့်မှ ဇာတ်မရှုပ်ရဘဲ ရာဘာခြံ တောကြီးမျက်မည်းထဲမှာ တောမှီရသေ့လို နေရရှာသည်။ သူ့ခမျာ ပျော်ပိုက်နိုင်သည့်အချိန်ဟူ၍ လုံးဝမရှိရှာ။

နောက် လက်ထောက်မန်နေဂျာတစ်ယောက်က တပ်ဘီပင်းဖိုး ဖြစ်သည်။ သူလည်း အဘိုးကြီး၏တားမြစ်ချက်ကို မလွန်ဆန်နိုင်ရှာ။ ထို့ကြောင့် သူက လုပ်ကြံဇာတ်တွေ၊ ညစ်တီးညစ်ပတ်ဇာတ်လမ်းတွေကို လူတကာအားပြောပြပြီး ရသေ့စိတ်ဖြေ လုပ်နေရသည်။ ကျွန်တော်တို့ကလည်း သူပြောပြသည်များကို ယုံကြည်ဟန် ဆောင်ကြရသည်။

သည်နေရာကို ကျွန်တော်ရောက်ပြီး တစ်လခန့်အကြာတွင် အဘိုးကြီး၏ တားမြစ်ချက်ကြောင့် ကျွန်တော်လည်း စိတ်အဆင်းရဲကြီး ဆင်းရဲရလေတော့သည်။

မလေးမိန်းမပျိုကလေးတစ်ယောက်ကို ကျွန်တော် ချစ်မိသောကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။

ထိုမိန်းမပျိုကလေးသည် ကျွန်တော်တို့ရာဘာခြံ အလုပ်သမား မဟုတ်ပါ။ သို့သော်လည်း တစ်နေ့ တစ်နေ့လျှင် အကြိမ်ပေါင်းများစွာ ဗိုလ်တဲရှေ့မှ ဖြတ်လျှောက်လေ့ ရှိပါသည်။ အထူးသဖြင့် ဝရန်တာမှာ ကျွန်တော်ရှိနေတတ်သည့် ထမင်းစားချိန်များမှာ လျှောက်လေ့ရှိပါသည်။

ထိုအချိန်မျိုးမှာမှ သူ့ဖြတ်လျှောက်ခြင်းသည် တိုက်ဆိုင်မှုဟု ဆိုရမည်လော။

ကျွန်တော်ကတော့ သံသယဖြစ်မိပါသည်။

ကျွန်တော်ကြည့်နေမှန်း သူ သိသည့်အခါ ပြုံးရယ်နေသော မျက်လုံးရွဲကြီးများဖြင့်လည်း ကျွန်တော့်ကို ကြာပစ်လေ့ရှိပါသည်။ သူ့အသားအရေသည် ပျားရည်လို နူးညံ့ချောမွတ်လှပါသည်။

သည်ကစပြီး မလေးတိုင်းရင်းသူ အပျိုမကလေးသည် ကျွန်တော်၏ စိတ်အာရုံမှာ ကြီးစိုးလေ့ ရှိပါတော့သည်။ ရာဘာတောထဲမှာ တစ်နေ့ကုန်အလုပ်လုပ်နေချိန်တွင်လည်း သည်ကလေးမကို မြင်တွေ့ခွင့်ရရေးအတွက် စိတ်အစောကြီး စောနေမိသည်။ ပြီးတော့ အဘိုးကြီးမသိအောင် သည်ကလေးမကို ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ရဖို့ကိုလည်း စီမံကိန်းအမျိုးမျိုး ချမှတ်ရေးဆွဲနေမိသည်။

ဗိုလ်တဲရှေ့မှ ဖြတ်လျှောက်သွားချိန်တွင် သူ့နောက်ကို အပြေးလိုက်သွားဖို့လည်း အကြိမ်ပေါင်း တစ်ဒါဇင်လောက် ကြံစည်ခဲ့ဖူးသည်။ သို့သော် အလုပ်ပြုတ်မှာစိုးသောကြောင့် တကယ်ပြေးမလိုက်မိခဲ့။

နောက်ဆုံးတော့ ထိုမိန်းမပျိုကလေးလည်း အလာရပ်သွားတော့သည်။ ကျွန်တော်လည်း စိတ်အဆင်းရဲကြီး ဆင်းရဲရတော့သည်။

သူနှင့် စကားလေးတစ်ခွန်းမျှလောက်ပင် ပြောခွင့်မရှိလိုက်ရသော ဘဝပါတကား။

သည့်နောက်ပိုင်း ရက်များကတော့ အလွန်တရာ ပျင်းရိငြီးငွေ့ဖွယ်ကောင်းလာသည်။ အချိန်တွေကလည်း ကုန်းလဲလာသည်။ အားလပ်ချိန်များကို မည်သို့ကုန်ဆုံး လွန်မြောက်စေရမည်နည်း။ တပ်ဘီပင်းဖိုး၏ ညစ်တီးညစ်ပတ်ပုံတိုပတ်စများကို နားထောင်ရင်း အချိန်ဖြုန်းရမည်လော။

နောက်ဆုံးတော့ အရက်ကိုသာ အဖော်လုပ်ရတော့သည်။ အလုပ်တာဝန်အားလပ်နေသည့်အချိန်များတွင် အရက်ကိုသာ ဖိသောက်နေမိတော့သည်။

‘ဒီအတိုင်း ဆက်သွားနေလို့ကတော့ တစ်နှစ်အတွင်း ငါ ပျက်စီးတော့မယ်၊ ဘာမှ သုံးမရအောင် အပျက်စီးကြီး ပျက်စီးတော့မယ်၊ ဒါကြောင့်

m ၈၀၆၀၆၆၆ . com

တစ်ခုခုတော့ လုပ်ရတော့မယ်၊ ဝါသနာပါရာ တစ်ခုခုကိုတော့ ငါလုပ်ရတော့ မယ်' စသည်ဖြင့် တစ်ညနေတွင် ကျွန်တော် ထိုင်စဉ်းစားနေမိသည်။

ထိုကြောင့် ဗလာစာအုပ်အဟောင်းတစ်အုပ်နှင့် ဘောလ်ပင်တစ်ချောင်း ယူပြီး ကျွန်တော် ပုံတွေ စတင်ရေးဆွဲမိတော့သည်။

ကျွန်တော့်ဘဝတွင် ဘယ်တုန်းကမှ ပုံဆွဲခြင်း၊ ပန်းချီဆွဲခြင်းများ မပြု လုပ်ခဲ့ဖူးပါ။

ကျောင်းသားဘဝတုန်းကတော့ တစ်ပတ်တစ်ကြိမ် ပန်းချီသင်တန်း မတက်မနေရ တက်ခဲ့ရသည်တော့ ရှိဖူးပါ၏။ သို့သော်လည်း ဘယ်တုန်းကမှ အမှတ်ကောင်း မရခဲ့ဖူးပါ။ ကျောင်းပိတ်ရက်များကွင် ပန်းချီပြခန်းများကို အခြား ကျောင်းသားများနှင့်အတူ သွားရောက်လေ့လာရပါသည်။ သို့သော်လည်း ကျွန် တော်သည် ပန်းချီကားများကို ကြည့်ရှုလေ့လာခြင်းထက် ပန်းချီကားလာကြည့် သူများကိုသာ စိမ်ပြေနပြေ ထိုင်ကြည့်နေတတ်ပါသည်။

ရွှင်ရယ်အကယ်ဒမီ ပန်းချီပြခန်းကို သွားကြည့်တုန်းကတော့ ဝေဖန်ရေး အတွေးကလေးတစ်ခု ဖြစ်ပေါ် ခံစားခဲ့ဖူးပါသည်။

လူပုံ ပန်းချီကားများသည် ဘာကြောင့် ဒါလောက်တောင် ပျင်းရိငြီးငွေ့ ဖွယ် ကောင်းနေရပါသနည်း။ အကြောင်းအရာတွေက ထပ်တူထပ်မျှလောက် ဖြစ်နေပြီး သစ်တုံးကြီးထောင်ပြထားသလို ဘာကြောင့် ဖြစ်နေသနည်း။ ဘဝ၏ အစိတ်အပိုင်းကလေးတစ်ခုကို သူတို့ ဖမ်းမယူနိုင်ကြပြီလော။

စရိုက်တွေ များစွာရှိသည်။ ခံစားချက်တွေ အပုံအပင်ရှိသည်။ အဓိပ္ပာယ် လေးနက်မှုတွေ၊ အသက်ပါမှုတွေ ကုဋေကုဋာရှိသည်။ ပန်းချီကားဘောင်ထဲမှ မျက်နှာတစ်ဒါဇင်လောက်ကို ကြည့်နေရခြင်းထက် ပန်းချီကားကြည့်သူတစ် ယောက်၏မျက်နှာကို မရေမရာ စူးစိုက်ကြည့်နိုင်တာတွေ ရှိသည်။

ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ကြီး ဖြစ်လာသောအခါ ကျောင်းမှထွက်ပြီး စစ်ထဲသို့ ကျွန်တော် တန်းဝင်ခဲ့သည်။ တစ်နှစ်အတွင်းမှာပင် အိန္ဒိယပြည်သို့ ကျွန်တော် ရောက်လာသည်။

စစ်ကြီးပြီးဆုံးသွားသောအခါ အထက်မြန်မာပြည်မှာ ကျွန်တော်ရောက် နေသည်။

ဧရာဝတီမြစ်ဆိပ်ကမ်းမှာ အဝတ်ထိုင်လျှော်နေသည့် မြန်မာအမျိုးသမီး တစ်ယောက်ကို ကျွန်တော် ထိုင်ကြည့်နေမိပါသည်။ မြန်မာအမျိုးသမီးသည် နီရဲတောက်ပသောထဘီကို ဝတ်ထားသည်။

ထိုအချိန်တွင် ဒါကိုတာလေယာဉ်ပျံတစ်စီးက မြစ်ကြောင်းအတိုင်း ပျံသန်းလာသည်။ အဝတ်လျှော်နေသော မြန်မာအမျိုးသမီးသည် လေယာဉ်ပျံကို လုံးဝအာရုံမထား။ သူ့ခေါင်းပေါ်တည့်တည့်လောက်သို့ လေယာဉ်ပျံရောက် တော့မှပင် တစ်ချက်မော့ကြည့်သည်။ လက်ကမူ အဝတ်လျှော်မပျက်။

သူ့ကြည့်ပုံကလည်း အမှတ်မထင် တစ်ချက်ကလေးမော့လိုက်ပုံမျိုး။ ဘာမှ မထူးခြားသည့်အကြည့်မျိုး။ စက်ဆုပ်ရွံရှာသော မထိလေးစားအကြည့်မျိုး။

သူ့တိုင်းပြည်သည် လေးနှစ်လုံးလုံး စစ်မြေပြင် စစ်တလင်းဖြစ်ခဲ့ရသည် ကို သူ့ကြုံခဲ့ဖူးပြီ။ နိုင်ငံခြားစစ်တပ်အချင်းချင်း သူ့တိုင်းပြည်ထဲမှာ ဘတပြန် ကျားတပြန် တိုက်ပွဲတွေ ဆင်နွဲ့ခဲ့သည်ကို သူ့ကြုံခဲ့ဖူးပြီ။ ကြောက်မက်ဖွယ်သော လူသတ်ပွဲကြီးများကို သူ့ကြုံခဲ့ဖူးပြီ။ တံတားချိုး၊ လမ်းဖျက်၊ အဆောက်အအုံ ဖြိုသော မိုင်းကွဲသံများကို သူ့ကြားခဲ့ဖူးပြီ။ ထို့ကြောင့် သူ့အဖို့ သည့်ထက်သည် ဘာမှ ပိုမို မဆိုးရွားနိုင်တော့။

ထို့ကြောင့်လည်း သူ အဝတ်လျှော်မပျက်။ ကလေးဘဝကတည်းက သူလုပ်လာခဲ့သည့်အလုပ်ဖြစ်သော အဝတ်လျှော်ခြင်းကို တစ်စက္ကန့်လေး မနား။ ထိုအတွေ့အကြုံများရှိပြီး ဖြစ်နေသည့် မြန်မာအမျိုးသမီးတစ်ယောက်က စက် ဆုပ်ရွံရှာ မုန်းတီးစွာ မထိလေးစားမော့ကြည့်လိုက်သည့် အကြည့်။

သည်မြင်ကွင်းကို မြင်တွေ့လိုက်ရသောအခါ ကျွန်တော့်တစ်ကိုယ်လုံး မှာ ဝမ်းသာအားရစိတ်တွေ၊ အားမာန်တက်ကြွမှုတွေ ဖုံးလွှမ်းသွားပါတော့သည်။

မြန်မာအမျိုးသမီး၏ခေါင်းကိုမော့လိုက်ပုံကလေး၊ သူ့အကြည့်ကလေး၊ လက်က အရှိန်မပျက် အဝတ်ဆက်လျှော်နေပုံကလေးများသည် ကျွန်တော့် မျက်စိထဲမှာတော့ သာမန်ထက် အဆရာထောင် ပိုမိုထူးခြားသွားသော အလှ တရား ဖြစ်သွားပါတော့သည်။

သူတို့၏ခံစားချက်ကို ဖော်ပြလိုက်သော၊ အမှန်တရားကို ဖော်ပြလိုက် သော အလွန်တရာထူးခြားသည့် အလှတရား ဖြစ်သွားပါတော့သည်။

တဒဂံသော ထိုအချိန်ကလေးကို ကျွန်တော် ဖမ်းယူထိန်းသိမ်းထား လိုက်ချင်စမ်းပါဘိ။

မြန်မာပြည်အကြောင်း၊ စစ်အကြောင်း၊ တိုင်းသူပြည်သားတွေအကြောင်း၊ ဘဝအကြောင်းကို အဓိပ္ပာယ်ပေါင်းများစွာ မဆုံးနိုင်အောင် ဖွင့်ဆိုပြောပြသွား သော တဒဂံကလေး ဖြစ်ပါသည်။

သို့သော် ဒါကိုတာလေယာဉ်ပျံသည် တဖြည်းဖြည်းဝေးကာ ပျောက်ကွယ်

သွားပါသည်။ မြန်မာအမျိုးသမီး၏မျက်လုံးများကလည်း သူ့အလုပ်ဖြစ်သော အဝတ်လျှော်ခြင်းအပေါ် ပြန်လည်ကျရောက်လာပါသည်။

‘တဒဂံလေး’ ကား ပျက်စီးပျောက်ကွယ်သွားလေပြီတကား။

ထို့နောက် ရက်အနည်းငယ်အတွင်းမှာပင် အရာရှိရိပ်သာတွင် ရှိနေသော မိတ်ဆွေစစ်ဗိုလ်တစ်ဦးထံမှ ကင်မရာတစ်လုံး ကျွန်တော် ဝယ်ယူလိုက်သည်။

အဆိုပါ ခံစားချက်ကလေးမျိုးကို ရလိုရငြား ကင်မရာတစ်လုံးနှင့် ကျွန်တော် တရစပ် အမိဖမ်း မှတ်တမ်းတင်လေသည်။

မြန်မာပြည်၏တကယ့်အလှ၊ မြန်မာပြည်၏တကယ့်ဘဝကို ရွှေတိဂုံဘုရားပေါ်မှာ၊ ပုဂံမြို့ဟောင်း၏ ဘုရားပြို ဘုရားျက်များကြားမှာ ကျွန်တော် အမိအရ ရှာတော့သည်။ ထိုဘဝ ထိုအလှများကို ရကို ရရမည်ဟု ကျွန်တော် အခိုင်အမာ ဆုံးဖြတ်ချက်ချခဲ့ပါသည်။

ထို့ကြောင့် မရေမတွက်နိုင်သော ဓာတ်ပုံများကို ကျွန်တော်ရိုက်ခဲ့သည်။

သို့သော် မှန်းချက်နှင့် နှမ်းထွက် မကိုက်ပါ။ ကျွန်တော်လိုချင်သော ဓာတ်ပုံမျိုး၊ အလှမျိုး၊ ဘဝမျိုးကို ဟုတ်ဟုတ်ငြားငြား မရခဲ့ပါ။ ကျွန်တော် မျှော်လင့်ထားသလို ဖြစ်မလာသည်ကို တွေ့ရတော့သည်။

သည့်နောက်တွင် တဖြည်းဖြည်း ကျွန်တော် သဘောပေါက်စပြုလာသည်။

တဒဂံကလေးဟူသည်မှာ မည်သည့်နည်းနှင့်မျှ ထိုတဒဂံကလေးတွင် ပြီးပြည့်စုံနိုင်မည် မဟုတ်။ လှုပ်ရှားမှုနှင့် ခံစားချက်၏ အစုအစဉ်ပေါ်မှာ မူတည်ပါသည်။ ထိုအစုအစဉ်သည်သာလျှင် တကယ့်ဖော်ပြချက် တကယ့်အဓိပ္ပာယ် ဖြစ်ပါသည်။

ထိုမျှမကသေး။ ဖြစ်ပျက်နေသော အစုအစဉ်သည် သူ့အလိုလို စောင့်ဆိုင်းလေ့လာ အကဲခတ်နေသူ ဖြစ်ပါသည်။ တဒဂံကလေးကို သူက အဓိပ္ပာယ် ဖွင့်ဆိုယူသည်။ ယင်းသို့ အဓိပ္ပာယ်ဖွင့်ဆိုရာတွင်လည်း သူ့အလုံးအထည်၊ သူ့အတွေ့အကြုံ၊ သူ့ဗဟုသုတကို အခြေခံပါလိမ့်မည်။

ဧရာဝတီမြစ်ဆိပ်တွင် အပတ်လျှော်နေသည့် မြန်မာအမျိုးသမီး၏ခံစားချက်အမူအရာကို ကျွန်တော် ကောက်ချက်ချလိုက်မိခြင်းသည် ထိုအမျိုးသမီး၏ စစ်မှန်သောခံစားချက်အမူအရာ ဟုတ်ချင်မှ ဟုတ်ပါလိမ့်မည်။

ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်က စစ်ကို မုန်းတီးသည်။ အဖျက်လုပ်ငန်းများကို

ရွံ့ရှာသည်။ လူသတ်ပွဲများကို စက်ဆုပ်သည်။ ထိုအခြေခံတရားကို အရင်းခံပြီး ကျွန်တော့်ဘာသာ ကျွန်တော် ကောက်ချက်ချမိခြင်းလည်း ဖြစ်နိုင်ပါသည်။ ထိုအချိန်က ကျွန်တော့်ဘေးတွင် တစ်ယောက်ယောက် ရပ်နေမည်ဆိုပါက ထိုတဒဂံကလေးကို ကျွန်တော်မြင်သလို သူမြင်နိုင်မည် မဟုတ်ပါ။ တစ်ယောက်မက တစ်ဒါဇင်လောက် ရှိနေမည်ဆိုလျှင်လည်း မတူညီသော တစ်ဒါဇင်လောက် အမြင်တွေ ဖြစ်ပေါ်လာပါလိမ့်မည်။

တပ်မှ ထွက်ခွင့်ရသည်နှင့် တစ်ပြိုင်တည်း အင်္ဂလန်သို့ ကျွန်တော် ပြန်သွားပါသည်။ အရှေ့တိုင်းနိုင်ငံများကို ကျွန်တော် ချစ်မြတ်နိုးပါသည်။ သို့သော်လည်း လန်ဒန်မှာ ခြေဦးတည်ရာ လျှောက်နေရသည့်ဘဝသို့ ပြန်ရောက်လာပါသည်။ ကျွန်တော့်စိတ်အာရုံများလည်း ရှုပ်ထွေးနောက်ကျိနေပါသည်။

ကျွန်တော့်မိဘများလည်း ကွယ်လွန်ကုန်ကြပြီ။ အသက်မွေးဝမ်းကျောင်း ပညာဆိုလို့လည်း ဘာတစ်ခုမှ ကျွန်တော်မတတ်။ သံယောဇဉ်တွယ်တာစရာလည်း မရှိ။ ပိုင်ဆိုင်ပတ်သက်စရာလည်း မရှိ။

ထိုအချိန်တွင် ဦးလေးတစ်ယောက်က ဆလုံးလမ်းရှိ သူ့ကုမ္ပဏီမှာ အလုပ်ခန့်ထားပေးပါသည်။ ကျွန်တော် အလုပ်ကြိုးစားလျှင် အစုရှယ်ယာဝင် ဖြစ်အောင် ဆောင်ကြဦးပေးမည်ဟုလည်း ကတိပေးပါသည်။

သည်လိုဖြင့် ကျွန်တော် ညကျောင်းပြန်တက်သည်။ အိမ်စာတွေနှင့် လုံးလားထွေးလား ဖြစ်နေသည်။ ကျွန်တော်ဝါသနာမပါသော ကုမ္ပဏီလုပ်ငန်းထဲမှာ နစ်မြုပ်နေသည်။ သည်ဘဝကို ကျွန်တော် ရွံ့မုန်းပါသည်။ သို့သော်လည်း သည်လုပ်ငန်းများကို မိမိဆောင်ရွက်နိုင်ကြောင်း ပြကို ပြရပေတော့မည်။

သို့သော်လည်း ကျွန်တော် ဆက်လက်သည်းခံနိုင်စွမ်း မရှိတော့ပါ။ ထို့ကြောင့် မလေးရှားနိုင်ငံရှိ ရာဘာခြံလုပ်ငန်းတွင် သွားရောက်လုပ်ကိုင်ရန် အစီအစဉ် လုပ်ရတော့သည်။

“မင်း ကျပ်ကျပ်စဉ်းစားနော်၊ နောင်ကျတော့မှ မှားလေခြင်း ဆိုပြီး နောင်တရနေဦးမယ်” ဟု ဦးလေးလုပ်သူက ပြောသည်။

သို့သော်လည်း အရှေ့လေကို ပြန်လည်ရှုရှိုက်လိုက်ရသည်နှင့် တစ်ပြိုင်တည်း ကျွန်တော်မှန်ပြီး ဦးလေးမှားကြောင်း သဘောပေါက် နားလည်လိုက်ပါတော့သည်။

လန်ဒန်မှာနေခဲ့ရသော ကျွန်တော့်ဘဝသည် အသက်ရှင်လျက်နှင့် သေ

နေရသည့်ဘဝမျိုး။ ယခု အရှေ့ဖျားနိုင်ငံသို့ ပြန်ရောက်လာသည်နှင့် တစ်ပြိုင်တည်း ကျွန်တော့်ဘဝကြီးတစ်ခုလုံး ပြန်လည်ရှင်သန်လာပါပြီ။ ခံစားတတ်သော အာရုံများအားလုံး နိုးကြားလာပါပြီ။ အရှေ့တိုင်း၏အလှ၊ အရှေ့တိုင်း၏ခံစားချက်၊ အရှေ့တိုင်း၏အမူအကျင့်များကို မြင်တွေ့ရသည်နှင့် တစ်ပြိုင်တည်း စိတ်ဓာတ်များ တက်ကြွလာပါသည်။ ဘူကစ်မိရာ ရာဘာခြံသို့ရောက်ပြီး သုံးလအကြာ တစ်နည်းဆိုရသော် မလေးလူမျိုး မိန်းမပျိုကလေး ကျွန်တော့်ဗိုလ်တဲရှေ့မှ ဖြတ်မလျှောက်တော့သည့်နောက်ပိုင်းတွင် ဗလာစာအုပ်နှင့် ဘောပင်ယူပြီး ကျွန်တော် ပန်းချီ စတင်ရေးဆွဲမိပါလေတော့သည်။

စတင်ရေးဆွဲစက ကျွန်တော့်ပုံများ အင်မတန်ကြမ်းတမ်းသည်မှာ မှန်ပါသည်။ သို့သော်လည်း ကျွန်တော် စိတ်ချမ်းသာနေပါသည်။ ရုံးမှာထိုင်ပြီး လက်နှိပ်စက်တစ်လုံးနှင့် အလုပ်လုပ်နေရတာမျိုး မဟုတ်။ လက်နှိပ်စက်မှ မြင်နေကျ ခလုတ်များလို မဟုတ်။ လက်နှိပ်စက်စားပွဲမှာ ထိုင်လိုက်မိပြီဆိုလျှင် “အရင်ကလည်း ဒီနေရာမှာ ငါထိုင်ဖူးတာပဲ” ဟူသော အသိကြီးက ဝင်လာတတ်သည်။ ပြီးတော့ သည်လုပ်ငန်းမှာလည်း မိမိအကျွမ်းကျင်ဆုံး အတော်ဆုံး မဖြစ်နိုင်ကြောင်းပါ ခံစားလာရသည်။

အခြားလူများမှာ သူတို့လုပ်စရာ အလုပ်တွေရှိနေသည်။ သူတို့တတ်ကျွမ်းနိုင်နင်းသောအလုပ်များ ရှိနေသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း သူတို့ကို မနာလို ဖြစ်ခဲ့မိပါသည်။

ယခုတော့ ကျွန်တော့်မှာလည်း လုပ်စရာကိုင်စရာ အလုပ် ရှိလာပါပြီ။ သည်အလုပ်ကမှ ကျွန်တော်ပိုင်ဆိုင်သောအလုပ် ဖြစ်သည်။ ရုံးစားပွဲမှာ ဝင်ထိုင်ရင်း ငြီးငွေ့သည့်စိတ်မျိုး မပေါ်။ သည်နေရာမှာ ငါ အရင်ကလည်း ထိုင်ခဲ့တာဟူသော ခံစားချက်မျိုး မပေါ်။

သည်လိုဖြင့်ပင် ပန်းချီဆွဲခြင်းမှာ ကျွန်တော့်အာရုံများ အားလုံးကို အိတ်သွန်ဖာမှောက် မြှုပ်ထားလိုက်ပါတော့သည်။

နေ့ဖြစ်ဖြစ် ညဖြစ်ဖြစ် ပန်းချီဆွဲဖို့ တစ်ခုတည်းကိုသာ အာရုံဝင်စားနေမိသည်။ ပုံကြမ်းစာအုပ်ကလေးကိုလည်း ကိုယ်နှင့်မကွာ အမြဲထားသည်။ ရာဘာခြံအတွင်း လှည့်လည်စစ်ဆေးသည့်အခါတွင်လည်း ယူဆောင်သွားလေ့ရှိသည်။ စိတ်ဝင်စားဖွယ် မျက်နှာအမူအရာများကိုတွေ့တိုင်း မလွတ်တမ်းမှတ်တမ်းတင် ရေးဆွဲခဲ့သည်။

ရုံးလုပ်ငန်းများမှ အားလပ်ချိန်ကလေးတိုင်းသည် ကျွန်တော့်အဖို့ အဖိုးမဖြတ်နိုင်အောင် တန်ဖိုးကြီးနေတော့သည်။

ပန်းချီရေးဆွဲခြင်းနှင့် ပတ်သက်၍ ညွှန်ကြားပြသမှုများကို အငမ်းမရ ကျွန်တော် လိုချင်လာသည်။ ထို့ကြောင့် ပန်းချီနှင့်စပ်လျဉ်းသည့် စာအုပ်များ ပို့ပေးရန် စင်ကာပူနှင့် လန်ဒန်သို့ စာရေးမှာလိုက်သည်။

ပန်းချီစာအုပ်များ ရောက်လာသောအခါ ကျွန်တော်သည် နွားငတ်ရေကျ ဖြစ်မိပါသည်။

ပန်းချီစာအုပ်များထဲက ပုံတွေကို ပြန်ကူးဆွဲသည်။ သတင်းစာထဲက ကာတွန်းများကိုလည်း ကူးဆွဲသည်။ မဂ္ဂဇင်းများထဲမှ သရုပ်ဖော် ပန်းချီစာလုံး များကိုလည်း ကူးဆွဲကြည့်သည်။ သူတို့၏ဆွဲဆောင်မှု၊ ထိရောက်မှုများကို သေသေချာချာလေ့လာသည်။

တင်ကလေး ယမ်းကာယမ်းကာဖြင့် ကျွန်တော့်ဗိုလ်တဲရှေ့မှ ဖြတ် လျှောက်သွားလေ့ရှိသော တိုင်းရင်းသူ မိန်းမပျိုကလေးကို ကျွန်တော်မေ့သွားပြီ။ ကျွန်တော်၏စိတ်လှုပ်ရှားမှုများသည် မိန်းမပျိုကလေးဆီမှ ပန်းချီထဲသို့ ပြောင်း လာပြီ။

တိုင်းရင်းသူအမျိုးသမီးများနှင့် ဇာတ်မရှုပ်ဖို့ ဂျော့စီးလားက တားမြစ် ထားသည်။ အမျိုးသမီးတွေနှင့် ဇာတ်မရှုပ်ရလျှင် ကျွန်တော့်ပန်းချီနှင့် ကျွန်တော် ဇာတ်ရှုပ်တော့မည်။ ထို့ကြောင့် ရှိသမျှခွန်အား၊ ရှိသမျှခံစားချက်၊ ရှိသမျှအချိန် အားလုံးကို ပန်းချီထဲသို့ ပုံအောသွန်းလောင်းချလိုက်ပါသည်။

ကျွန်တော်နှင့် မကိုက်ညီသည့် ရေးနည်းရေးဟန်များကို လက်ရှောင် ထားလိုက်သည်။ ကိုယ်ပိုင်ဟန်တစ်ခုရအောင် ကြိုးစားဖန်တီးယူသည်။ တစ်နှစ် တင်းတင်းပြည့်မြောက်သွားသောအခါ ကျွန်တော်၏ကိုယ်ပိုင်ဟန်နှင့် အကျအန ရေးဆွဲနိုင်သောအဆင့်သို့ ရောက်လာသည်။

ထိုမျှမကသေး။ ကာလာဖြင့်ပါ ဆွဲတတ်လာပြီ။ စေ့ချင်းတော့ တရုတ် ကုန်စုံဆိုင်သို့ပြေးပြီး ကလေးတွေအသုံးပြုသည့် ဆေးရောင်စုံဝယ်ကာ အရေးကျင့် ခဲ့သည်။ ထိုမှတစ်ဆင့် အင်္ဂလန်မှ ပို့လိုက်သော ပါစတယ်နှင့် ဆက်ကျင့်သည်။ ယခုတော့ ဆီဆေးကားများပင် ကျွန်တော် ရေးဆွဲနိုင်ပါပြီ။

အလုပ်ချိန်အတွင်းမှာပင် ကျွန်တော် ပန်းချီထိုင်ဆွဲနေသည်ကို ဂျော့စီး လားက အကြိမ်ကြိမ်မြင်သော်လည်း ကန့်ကွက်ခြင်းမရှိပါ။ မကန့်ကွက်ရုံမက အားပေးသမှုပင် ပြုပါသည်။ ကျွန်တော်သည် သူ့အားအထားရဆုံးသော လက် ထောက်တစ်ဦးလည်း ဖြစ်ပါသည်။ ပန်းချီဆွဲခြင်းသည် စိတ်သန့်ရှင်းသည်ဟု လည်း သူ ယူဆပါသည်။

တပ်ဘီပင်းဖိုးက မိန်းကလေးများနှင့် ရှုပ်ရှုပ်ထွေးထွေး လုပ်ချင်သည်။ သူ့စိတ်သည် မသန့်ရှင်းဟု ဝှိုးလားက သတ်မှတ်ထားသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း တပ်ဘီပင်းဖိုးကို အရေးကြီးသည့်တာဝန်များ ပေးအပ်လေ့မရှိ။

ဝှိုးလားက သူ့အတွက် ပန်းချီကားတစ်ကား ရေးဆွဲပေးဖို့ ကျွန်တော့်ကို တာဝန်ပေးအပ်လာပါသည်။ ထိုနှစ်သည် အယ်လီဘောက်ဘုရင်မ နန်းတက် သည့်နှစ်လည်း ဖြစ်ပါသည်။ ပြီးတော့ ဧဝရက်တောင်ထိပ်ကို ရောက်အောင် အောင်မြင်စွာတက်နိုင်သောနှစ်လည်း ဖြစ်သည်။

ဧဝရက်တောင်ထိပ်သို့ လူသားများ အောင်မြင်စွာရောက်သွားပုံကို ကင်းဘတ်ပေါ်တွင် ရေးဆွဲပေးပါရန် သူက ပြောသည်။ နမူနာယူနိုင်ရန် တောင် တက်ခြင်းဆိုင်ရာ မဂ္ဂဇင်းများထဲမှ ဓာတ်ပုံများကိုလည်း ပေးသည်။

သူပေးသည့်တာဝန်ကို ကျေပွန်စွာ ထမ်းဆောင်နိုင်လိမ့်မည်ဟု ကျွန်တော် မထင်ပါ။ သို့သော်လည်း အကောင်းဆုံးဖြစ်အောင် ကြိုးစားဆွဲပေးပါမည်ဟု ကတိပေးလိုက်သည်။

နောက်ဆုံးတော့ အတော်ညံ့သော ပန်းချီကားတစ်ချပ်ကို အောင်မြင် စွာ ရေးဆွဲနိုင်ခဲ့ပါသည်။ သို့သော်လည်း ဝှိုးလားက အလွန်သဘောကျသွား သည်။ သူ့အိပ်ခန်းနံရံပေါ်မှာ တရိုတသေ ချိတ်ဆွဲထားသည်။ သူ့အိပ်ခန်း ထဲမှာ ဟိမဝန္တာတောင်ကြီး ရောက်နေသည်ဟု သူ ခံစားရလေတော့သည်။

တစ်ပတ်လောက်ကြာတော့ လန်ဒန်သတင်းစာတစ်စောင်မှ ဆောင်းပါး တစ်ပုဒ်ကို သူက ပြသည်။ အူလ်မန်၏ ကိုယ်ပိုင်ပန်းချီပြခန်းတွင် ပန်းချီပြပွဲ ကျင်းပသည့် ပန်းချီဆရာမနှင့် ဆောင်းပါးရှင်တို့ တွေ့ဆုံမေးမြန်းခန်းဆောင်းပါး ဖြစ်သည်။ ပန်းချီဆရာမသည် အသက်သုံးဆယ့်ငါးနှစ်လောက်သာ ရှိသေး သည်။ ပန်းချီဆွဲသည့် သက်တမ်းကလည်း တစ်နှစ်မျှသာ ရှိသေးသည်။ သို့သော် သူ့ပန်းချီကားများကို မြင်ရသူအားလုံး ရင်သပ်ရှုမောဖြစ်ကြရလေ တော့သည်။

“မင်း ပန်းချီဆွဲတဲ့သက်တမ်းက သူ့ထက်တောင် များသေးတာပဲ၊ မင်း ကားတွေထဲက တချို့ကို ပို့ကြည့်ပါလား” ဟု ဂျော့ဝှိုးလားက ပြောပါသည်။

“ကျွန်တော့်ကားတွေက ဒီလောက် မကောင်းသေးပါဘူးခင်ဗျာ၊ ကိုယ့် ဟာကိုယ်တော့ အတော်နိပ်နေပြီ ထင်မိတာပေါ့လေ၊ ဒါပေမဲ့ တခြားလူတွေက ဒီလိုထင်ကြမှာ မဟုတ်ပါဘူး၊ အစမ်းသပ်ခံရမှာ ကျွန်တော် မရဲဘူးခင်ဗျ”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် စမ်းကြည့်ပေါ့ကွာ၊ မင်းမှာ ဘာမှ အရှုံးမရှိနိုင်ပါဘူး”

ကျွန်တော့်ကို နှစ်ကြိမ် ဆွယ်တရားဟောရန် မလိုပါ။ ဆီဆေးကား နှစ်ချပ်နှင့် ပါစတယ်ကား အတော်များများကို ငွေကုန်ကြေးကျ အများကြီးခံပြီး လေကြောင်းခရီးနှင့် ချက်ချင်း ပို့လိုက်တော့သည်။

သို့သော်လည်း ပန်းချီကားများကို လက်ခံရရှိပါသည် ဟူသော အကြောင်း ပြန်ကြားချက်ကလေးကိုပင် ကျွန်တော် မရခဲ့ပါ။ နောက် ရှစ်လလုံးလုံး ထို ကားများနှင့် ပတ်သက်၍ တစ်စုံတရာ မကြားရတော့ပါ။

“မင်း ဘာမှ အရှုံးမရှိနိုင်ပါဘူး” ဟု ပြောခဲ့သော ဝိုးလား၏စကား မမှန်ပါ။

ကျွန်တော့်ကိုယ် ကျွန်တော် ယုံကြည်စိတ်ချမှုကိုတော့ တစ်စုံတရာသော အတိုင်းအတာအထိ ကျွန်တော် ဆုံးရှုံးလိုက်ရပါပြီ။ သည်အကြောင်းကို စဉ်းစား မိတော့ ရှက်လည်း ရှက်မိပါသည်။ ကျွန်တော့်ပန်းချီကားများကို မြင်တွေ့ရသော အခါ သူတို့ လှောင်ပြောင်နေကြမည်လားဟု တွေးတောမိသောကြောင့် ဖြစ်ပါ သည်။

ပန်းချီကားများ ပြန်ပို့ပေးဖို့လည်း ကျွန်တော် စာရေးမတောင်းရဲပါ။ ကျွန်တော်၏ မိမိကိုယ်မိမိ ယုံကြည်မှုများသည် ယိမ်းယိုင်လှုပ်ရှားလာပါသည်။ နောက်ထပ်လည်း မကြိုးစားဝံ့တော့ပါ။

ယောက်ျားတစ်ယောက်သည် သို့ကလို စိတ်လှုပ်ရှားလာသောအခါ အမျိုးသမီးများဘက်သို့ ခြေဦးလှည့်တတ်ပါသည်။

သည်လိုဖြင့်ပင် စတယ်လာနှင့် ကျွန်တော် ဆုံတွေ့ချစ်ကြိုက်မိကြ တော့သည်။

စတယ်လာပလိုဒင်သည် အသက်နှစ်ဆယ့်လေးနှစ်ရှိပြီး အလွန်ချောမော လှပသောအမျိုးသမီး ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်တော်တို့ရာဘာခြံနှင့် ကပ်လျက်ခြံတွင် သူ့အမေနှင့် လာရောက်နေထိုင်ခြင်း ဖြစ်သည်။ စတယ်လာပလိုဒင် ရောက် လာသည် ဟူသော သတင်းကြားသည်နှင့် တစ်ပြိုင်တည်း ရွာနီးချုပ်စပ်မှ ယောက်ျားသားများသာမက မိုင်ပေါင်းများစွာက ပုရိသများပါ အညှီရှိရာ ယင်အုံလာကြတော့သည်။ ကျွန်တော်လည်း သည်ထဲမှာ တစ်ယောက်ဖြစ်နေ ရပြီပေါ့။

တစ်နေ့တွင် စတယ်လာထံသို့ ညအိပ်ခရီးမှ မော်တော်ကားဖြင့် နောက်ပိုး လာသူတစ်ဦး လမ်းမှာ ချုံခို အတိုက်ခံရပြီး အသတ်ခံလိုက်ရသည်။ ထိုကစပြီး ခရီးဝေးက အမျိုးသားတွေ လက်တွန့်သွားကြသည်။

နာတာလူးပွဲတော်နေ့မှာ သူ့အချစ်ကို ကျွန်တော် တောင်းခံပါသည်။
နောက်တစ်နေ့ ဒီဇင်ဘာ ၂၆ ရက်နေ့မှာ သူ့အချစ်ကို ကျွန်တော်
လက်ခံရရှိပါသည်။

နှစ်ဆန်းတော့ မသင်္ကာဖွယ်ရာအကြောင်းတွေ ပေါ်ပေါက်လာပါသည်။
ဧပြီလရောက်သောအခါ သူနှင့် ကျွန်တော် လက်တွဲဖြုတ်လိုက်ရပါ
တော့သည်။

သူနှင့် ကျွန်တော့်ကြား အဓိကပြဿနာမှာ ကျွန်တော့်ပန်းချီကိစ္စ ဖြစ်
ပါသည်။

သူ့ပုံတူကို ရေးဆွဲခြင်းထက် မလေးရှားအမျိုးသမီးတို့၏ပုံတူကိုသာ
တရစပ် ရေးဆွဲနေသည့်အတွက် စတယ်လာအဖို့ စိတ်ထိခိုက်ခဲ့ရပါသည်။

သည်ကိစ္စနှင့် စပ်လျဉ်းပြီး သူ သဘောပေါက် နားမလည်နိုင်ပါ။
ကျွန်တော့်မှာ လိုလိုချင်ချင် ကိုယ်ဟန်ပြချင်သည့် စံပြမယ်ရှိနေပြီ။ အသားက
လည်း ဖြူသည်။ ညှို့ဓာတ်လည်းရှိသည်။ လှပချောမောသည်။ ယောက်ျားတို့
တပ်မက်စေသည်။ သည်လိုမိန် ကလေးမျိုး ရှိနေပါလျက်နှင့် တိုင်းရင်းသူများ
ထံမှာ ဘာကြောင့် ကျွန်တော့်အနုပညာများကို ဖြုန်းတီးပစ်နေရပါသနည်း။

ထို့ကြောင့် သူ များစွာ စိတ်ထိခိုက်နေသည်။ ကျွန်တော်ကတော့ လုံးဝ
မရိပ်စားမိပါ။ သည်ပန်းချီကားများ ရေးဆွဲပြီးတိုင်း သူ့ကို ကျွန်တော် ပြလေ့
ရှိသည်။ မှတ်ချက်များကိုလည်း စိတ်အားထက်သန်စွာ ပေးတတ်သည်။ အမှား
ပါလျှင်လည်း ထောက်ပြတတ်သည်။ သို့သော်လည်း သူ့စိတ်ကို ချောက်ချား
စေသည့်အမှားတစ်ခုကိုကား ထောက်ပြလေ့မရှိပါ။

ထိုအမှားကား သူ့ပုံကို ကျွန်တော် မရေးဆွဲခြင်းပင် ဖြစ်ပါသည်။

မည်သို့ဆိုစေ နောက်ဆုံးမှာတော့ သူ ဖုံးကွယ်မျှသိပ်ထားနိုင်စွမ်း မရှိ
တော့ပါ။ သူ ပန်းချီအဆွဲခံလိုကြောင်း၊ သည်အတိုင်းနေရသည့်အတွက် သူ
စိတ်ပျက်ပြီး ငြီးငွေ့မိကြောင်း၊ သူ့ကို ပန်းချီဆွဲရန် ကျွန်တော် စိတ်ဝင်စားမှု
နည်းပါးသည့်အတွက် သူ စိတ်ထိခိုက်ရကြောင်း၊ ယနေ့မနက်ပင် သူ့အမေက
ထိုကိစ္စနှင့်ပတ်သက်ပြီး သူ့ကို မေးကြောင်း၊ သူ့ပုံတူကို ကျွန်တော် ဆွဲ မဆွဲ
မေးခြင်းဖြစ်ကြောင်း၊

“မဆွဲပါဘူး အမေရယ်... တခြားမလေးမလေးတစ်ယောက်ပုံကို သူ
ဆွဲနေတယ်” ဟု သူပြန်ဖြေခဲ့ရကြောင်း၊ သည်လိုဖြေရသည့်အတွက် အရှက်ကြီး
ရှက်ခဲ့ရကြောင်း၊ ရှက်လွန်းသဖြင့် သေသာ သေလိုက်ချင်ကြောင်းများ ကျွန်တော့်
ကို ပြောပြသည်။

ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် ဆုံတွေ့သည့်အချိန်တိုင်း သည်အကြောင်းကိုသာ အငြင်းအခုံဖြစ်ကြရသည်။ ငြင်းခုံမှုက တဖြည်းဖြည်းပြင်းထန်လာသည်။

နောက်ဆုံးမှာတော့ ဓရီးလမ်းဆုံးသို့ ရောက်ကြရလေတော့သည်။

ထိုနေ့က ကျွန်တော်တို့ ပျော်ပွဲစားထွက်ကြပါသည်။ ပိန္နဲသီးများရွက် သွားသည့် မလေးအမျိုးသမီးသုံးယောက်၏ပုံကြမ်းကို ကျွန်တော်က ရေးဆွဲ လိုက်သည်။ ထိုနေရာမှာပင် ထုံးစံအတိုင်း ငြင်းခုံပွဲ စရလေတော့သည်။

“ကျွန်မက ဘာဖြစ်နေလို့လဲ၊ ကျွန်မဟာ သိပ်ကိုအရပ်ဆိုး အကျည်းတန် နေသလား၊ ဒါမှမဟုတ် တစ်ခုခုဖြစ်နေသလား” ဟု စတယ်လာက မေးပါသည်။

“ရုပ်မဆိုးပါဘူးကွယ်... ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး...”

“ဒါပေမဲ့ အခုလုပ်ပုံကတော့ ကျွန်မကို သိပ်စော်ကားရာ ကျသွားပြီ၊ ပြီးတော့ သိပ်ကို သဘာဝမကျရာ ရောက်သွားပြီ”

“မလေးအမျိုးသမီးတွေကို ပန်းချီဆွဲလို့လား”

“ဟုတ်တယ်... အထူးသဖြင့် ရှင် ကားဆယ်ကားရေးရင် ကိုးကားက မိန်းကလေးတွေချည်းပဲ၊ ဘယ်လောက် စိတ်ပျက်စရာကောင်းသလဲ”

“ဒါပေမဲ့ သူတို့က သိပ်ကိုချောတယ်ကွယ်... ပြီးတော့ အင်မတန်လည်း ချစ်စရာကောင်းတယ်...”

“ဘုရားရေ... ရှင် ဘယ်လိုစကားပြောလိုက်တာလဲ၊ ရှင့်စကားထဲမှာ ဘယ်လိုအဓိပ္ပာယ်မျိုးမှ မပါဘူးလို့ ရှင် ဟန်များဆောင်နေသလား”

“ဟန်မဆောင်ပါဘူး... ဘာအဓိပ္ပာယ်နဲ့မှ ပြောတာ မဟုတ်ပါဘူး၊ တကယ့်ကို ရိုးရိုးသားသားပြောတာပါ”

ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် ဆယ်မိနစ်လောက်ကြာအောင် အငြင်းအခုံ ဖြစ်ကြသည်။ တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက်လည်း နာနာကြည်းကြည်းစကား များ ပြောမိကြသည်။ ပြီးတော့ နှစ်ယောက်စလုံး နှုတ်ပိတ်နေမိကြသည်။ သူ့ကို ပြောမိဆိုမိသည်များနှင့် ပတ်သက်ပြီး ကျွန်တော်ရှက်လာသည်။ ထို့ကြောင့် မျက်ဖြေစကား ပြောမိတော့သည်။

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ပေါ့လေ... မင်းရဲ့အခုပုံကို အခုပဲ ကိုယ် ပုံကြမ်းဆွဲထား လိုက်ချင်ပါတယ်”

“ကောင်းပြီ... တစ်မိနစ်လောက်စောင့်ပါ”

စတယ်လာက ပြောပြောဆိုဆို သူ့လက်ကိုင်အိတ်ကို လှမ်းဆွဲယူ သည်။

“မဟုတ်ဘူး... မဟုတ်ဘူး... မလှုပ်လိုက်နဲ့၊ အဲဒီအတိုင်းကလေးနေပါ။ သိပ်ကိုအံ့ဩလောက်အောင်ကောင်းတဲ့ အမှုအရာကလေး။”

“မရူးစမ်းပါနဲ့ရှင်”

ပြောပြောဆိုဆို သူ့ဆံပင်ကို ဘီးနှင့်ဖြီးသည်။ မျက်နှာပေါ်မှာ ပေါင်ဒါ ဖို့သည်။ နှုတ်ခမ်းနီ ပြင်ဆိုးသည်။ သူ့ကိုယ်သူ အလှဆုံးဖြစ်အောင် ပြင်ဆင် လေတော့သည်။

ကျွန်တော့်ရင်ထဲမှာ ရှိသမျှအရာအားလုံး အပေါက်ကွဲကြီး ပေါက်ကွဲ သွားလေပြီ။

“သူခိုးမ နည်းနည်းမှအသုံးမကျတဲ့ သူခိုးမ၊ မလေးအမျိုးသမီးတွေကို ဘာကြောင့် ငါ ပန်းချီဆွဲနေတယ်ဆိုတာ နင် ခုထက်ထိ နားမလည်သေးဘူး လား၊ ဘယ်ဟာတွေ ထူးခြားနေတယ်ဆိုတာ အခုထက်ထိ နင် မမြင်သေး ဘူးလား၊ နင့်မှာမရှိတဲ့ ရိုးသာ စင်ကြယ်မှုတွေ၊ သဘာဝအလှတွေ သူတို့မှာ ရှိတယ်ဆိုတာ နင် မမြင်သေးဘူးလား” စသည်ဖြင့် ကျွန်တော် အကျယ်ကြီး အော်ငေါက်ပြောလိုက်ချင်ပါသည်။

သို့သော်လည်း ကျွန်တော့်ပါးစပ်မှ ဘာစကားမှ ထွက်မသွားတော့ပါ။

သူ့စကတ်ကို သပ်သပ်ရပ်ရပ်ဖြစ်သွားအောင် ပြင်လိုက်သည်။ ကိုယ်ဟန် အနေအထားကိုလည်း ပြင်ထိုင်လိုက်သည်။

“ကဲ... ရပြီ... ကျွန်မ အဆင်သင့်ဖြစ်ပြီ...”

“ကောင်းတယ်” ဟု ကျွန်တော်ကပြောပြီး ပုံကြမ်းလောင်းလိုက်ပါသည်။

နောက်နေ့ကျတော့ ကျွန်တော်သည် စတယ်လာအလိုရှိသည့် လင် ယောက်ျားမျိုး မဖြစ်နိုင်ကြောင်း၊ ထို့ကြောင့် စောစောစီးစီးက လမ်းခွဲကြလျှင် ကောင်းမည်ဖြစ်ကြောင်း စတယ်လာကို ကျွန်တော်ပြောပြလိုက်တော့သည်။

ကျွန်တော့်စကားကို ကြားတော့ စတယ်လာ လွန်မင်းစွာ တုန်လှုပ် ချောက်ချားသွားပါသည်။

“ပတ်ဝန်းကျင်ကို ကျွန်မ ဘယ်လိုသွားပြောရမှာလဲ၊ လူတွေကို ကျွန်မ ဘယ်လိုရှင်းပြရမလဲ”

စတယ်လာက ထိုစကားကိုသာ တွင်တွင်ပြောနေတော့သည်။ လူတွေက ဘာထင်ထင် ကျွန်တော် ဂရုမစိုက်ပါ။ သူ့ အရက်တကွ အကျိုးနည်းဖြစ်ရမည် ဆိုသည်မှာလည်း သဘာဝတရားပင် ဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်တော် ပန်းချီဆွဲခြင်းနှင့် ပတ်သက်ပြီး စတယ်လာ ဝမ်းနည်း

ပက်လက်ဖြစ်ရသည်ကိုလည်း ကျွန်တော် သဘောပေါက် နားလည်လာပါသည်။ စတယ်လာနှင့် ပတ်သက်လာလျှင် ကျွန်တော့်ဘက်က မှန်သည် တရားသည်ဟု ကျွန်တော် လက်ခံထားပါသည်။ တကယ်ဆိုတော့ အနုပညာအတွက် ကျွန်တော် မှန်ခြင်း၊ တရားခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

တီထွင်ဖန်တီးမှုသည် လိင်ကို အခြေခံသည်ဟု ဆိုကြပါသည်။ အခြား ပန်းချီဆရာများက ဝတ်လစ်စလစ်အမျိုးသမီးပုံများကို ရေးဆွဲကြပါသည်။ စံပြမယ်၏ ဝတ်လစ်စလစ်ကိုယ်ခန္ဓာသည် ပန်းချီဆရာ၏အာရုံကို ဖမ်းယူထား နိုင်သည်ဟု ဆိုပါသည်။

ကျွန်တော့်အာရုံကတော့ သည်လို မခံစားရပါ။ ဝတ်လစ်စလစ်ပုံကို ရေးဆွဲခြင်းထက် မလေးအမျိုးသမီးများ၏ပုံကို ရေးဆွဲခြင်းက ကျွန်တော့် စိတ်ကို ပိုမိုကြည်နူးစေပါသည်။

မလေးအမျိုးသမီးတို့၏သဘာဝပုံဟန်သည် ကျွန်တော့်စိတ်အာရုံကို ပိုမိုဖမ်းယူနိုင်ပါသည်။ ပိုမို သွေးကြွစေပါသည်။ မလေးအမျိုးသမီးများ ဘယ် လိုပဲ ကိုယ်ဟန်ပြနေစေကာမူ ကျွန်တော့်စိတ်ကို လှုပ်ရှားထကြွစေပါသည်။

စတယ်လာက ဘယ်တုန်းကမှ ကျွန်တော့်စိတ်ကို နှိုးဆွနိုင်စွမ်း မရှိခဲ့ ပါ။ ဒါကိုလည်း စတယ်လာ သိခဲ့ပုံ ပေါ်ပါသည်။

“ကျွန်မပုံကို မဆွဲဘဲ မလေးအမျိုးသမီးပုံတွေကိုချည်း သူ ဆွဲနေတာ ဟာ ကျွန်မကို သူမချစ်နိုင်လို့ ဖြစ်မှာပေါ့” ဟု စတယ်လာ ပြောခဲ့ဖူးပါသည်။

ထိုအခါတွင် အနုပညာခံစားချက်နှင့် ပတ်သက်၍ စတယ်လာ သဘော မပေါက် နားမလည်ကြောင်း ကျွန်တော်ပြောခဲ့ပါသည်။

သို့သော်လည်း စတယ်လာ မှန်ပါသည်။ သူ့ကို ကျွန်တော် ဘယ် တုန်းကမှ မချစ်ခဲ့ဖူးပါ။ တဒင်္ဂကလေးလောက်တောင် မချစ်ခဲ့မိပါ။

စတယ်လာနှင့် ကျွန်တော် လမ်းခွဲပြီးနောက် ရက်သတ္တပတ်အနည်းငယ် အကြာတွင် လန်ဒန်မှ စာရောက်လာပါသည်။ ကျွန်တော့်ပန်းချီကားများပို့ လိုက်သော အူလ်မန်ပန်းချီအရောင်းဆိုင်မှ ဖြစ်သည်။

စာနှင့်အတူ ငွေခြောက်ဆယ့်သုံးပေါင်တန် ချက်လက်မှတ်တစ်စောင် လည်း ပူးတွဲပါလာသည်။

စာကို ဒါရိုက်တာရွှင်းအူလ်မန်ကိုယ်တိုင် လက်မှတ်ရေးထိုးထားသည်။

သူ့စာထဲတွင် ဆိုင်ခန်းခနှင့် ဘောင်ဖိုးများ နှုတ်လိုက်သဖြင့် ရငွေ နည်းသွားသည့်အတွက် တောင်းပန်ကြောင်း ပါရှိသည်။ စောစောတုန်းက

ဘာစာမှ မရေးခဲ့သည်နှင့် ပတ်သက်၍မူ တစ်စုံတစ်ရာ ရှင်းလင်းဖော်ပြထားခြင်း မရှိ။

အခြား လူငယ်ပန်းချီဆရာလက်သစ်များ၏ လက်ရာများနှင့်အတူ ကျွန်တော့်ကား ဆယ့်လေးကားကို တင်သွင်းပြသခဲ့ကြောင်း၊ ကျွန်တော့်ပန်းချီကားများသည် အထူးအသိ အဖြတ်အတောက်နှင့် နည်းပညာပိုင်းတွင် အားနည်းနေသော်လည်း ပန်းချီကားများ၏ ခံစားချက်သည် အလွန်တရာ အားကောင်းလှကြောင်း၊ မချဲ့ထွင်ဘဲ အမှန်အတိုင်းပြောရမည်ဆိုလျှင် ကျွန်တော့်ပန်းချီကားများက ပြပွဲကြီးတစ်ခုလုံးကို ဖုံးလွှမ်းကြီးစိုးသွားပါသည်ဟု ပြောရမည်ဖြစ်ကြောင်း၊ ထိုအောင်ပွဲအတွက် ကျွန်တော့်ကိုယ် ကျွန်တော် ချီးကျူးစကားပြောသင့်ကြောင်း၊ မည်သို့ပင်ဆိုစေ...။

ထိုမည်သို့ပင်ဆိုစေက အရေးကြီးပါသည်။ နောက်ထပ်တစ်နှစ်လောက် ကျွန်တော့်ကားများကို ပြပွဲတင်ခြင်း လုံးဝမပြုလုပ်ရန် သူက အကြံပေးပါသည်။ နောက်ထပ်တင်သွင်းမည့် ကျွန်တော့်လက်ရာများကို မည်သူမှ မမှတ်မိသည်အထိ ပိုမိုကောင်းမွန်လာအောင် ထိုတစ်နှစ်အတွင်း ကျွန်တော် ရေးဆွဲနိုင်မည်ကို သံသယမဖြစ်မိကြောင်း ရေးသားထားသည်။

“တကယ်ကို စိတ်လှုပ်ရှားစရာကောင်းပြီး သမားရိုးကျ မဟုတ်တဲ့ အနုပညာပါရမီ ခင်ဗျားမှာ ရှိပါတယ်။ ခင်ဗျားဆီက အလွန်တရာပြောင်မြောက်တဲ့ ပန်းချီကားကောင်းများ ရတော့မယ်ဆိုတာ ကျွန်တော်တို့ မျှော်လင့်ထားနိုင်ကြောင်းလည်း သိပါတယ်” ဟု ရေးပြီး စာကို အဆုံးသတ်ထားသည်။

ထိုစာကိုဖတ်ရတော့ ပထမဦးဆုံးသော ကျွန်တော်၏ ခံစားချက်မှာ ကြီးမားသောစိတ်လှုပ်ရှားခြင်းနှင့် စိတ်အားတက်ကြွခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ထိုသို့ ခံစားရပြီး ပန်းတိုင်သို့ အရောက်ချီတက်မည်ဟူသော ယုံကြည်ချက်နှင့် ထက်မြက်ထူးချွန်မှု ရရမည်ဆိုသော စိတ်ဆန္ဒများကို ဆက်လက်ခံစားရပါသည်။

ကျွန်တော့်ကိုယ် ကျွန်တော်လည်း ‘အင်မတန်ကြီးကျယ်တဲ့ ငါပါကလား’ ဟု စိတ်ကြီးဝင်မိပါသည်။ ထိုအချက်ကို ဂျော့ဝိုးလားနှင့် တပ်ဘီပင်းဖိုးတို့ နှစ်ယောက်ကလည်း အကဲခတ်မိကြပါသည်။ ကျွန်တော်၏စိတ်ကြီးဝင်မှုသည် ရက်သတ္တပတ်တစ်ပတ်လောက်သာ ခံပါသည်။ တစ်ပတ်မျှအကြာတွင် ပုံမှန်အနေအထားသို့ ကျွန်တော် ပြန်ရောက်သွားပြီဖြစ်ကြောင်း ဝိုးလားနှင့် ပင်းဖိုးတို့က မှတ်ချက်ချကြပါသည်။

တကယ်ကတော့ ပုံမှန်အနေအထားသို့ ကျွန်တော် ပြန်ရောက်သွားခြင်း

မဟုတ်ပါ။ ပုံမှန်ထက်ပင် ပိုပြီး ကြုံလို့နိမ့်ကျသွားပါတော့သည်။ ကျွန်တော့်မှာ ရှိနေသည်ဆိုသော အနုပညာပါရမီကို ရှာဖွေကြည့်မိသည်။ ဘာမှ မတွေ့ပါ။ ဘာတစ်ခုမှလည်း ကျွန်တော် မစွမ်းဆောင်နိုင်တော့ပါ။

ထက်မြက်ထူးချွန်မှု ရရမည် ဟူသော ယုံကြည်ချက်များလည်း လွင့်စဉ် ကွယ်ပျောက်ကုန်ပါပြီ။ ထိုယုံကြည်ချက်အစား ဘာမှမတိုးတက်သော၊ ဘာမှ မထူးခြားသော သူလိုကိုယ်လိုအမြင် ခံစားလာရပါသည်။

ထိုခံစားချက်ကြောင့် ကျွန်တော် အများကြီး စိတ်ပျက်သွားပါသည်။ အူလ်မန်၏စာကို အကြိမ်ကြိမ်အခါခါပြန်ဖတ်ပြီး ကိုယ့်စိတ်ကိုယ် တင်းပါသည်။ ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် အားပေးပါသည်။ သို့သော်လည်း အချည်းနှီးပင်။ သူ့စာကို အနှစ်မပါ အကာသက်သက် ရိုးသားမှုမရှိဟု ထင်မြင်လာပါတော့သည်။

အနုပညာအာရုံများလည်း လျော့ကျကုန်ပြီ။ ဘာတစ်ခုမှ လုပ်မရတော့။ ကျွန်တော် စိတ်ပျက်မှုကြောင့် နှစ်လလုံးလုံး ပန်းချီမဆွဲနိုင်ဘဲ ရှိခဲ့ သည်။ နှစ်လကျော်တော့မှ စိတ်က အနည်ထိုင်လာသည်။ ကျွန်တော်သည် ထူးချွန်သောပါရမီရှင် မဟုတ်သလို သူလိုငါလို အညံ့စားထဲကလည်း မဟုတ် ကြောင်း ကိုယ့်ဟာကိုယ် သိလာသည်။

စိတ်ရှည်ရမည်၊ ဇွဲရှိရမည်၊ ကြိုးစားရမည် ဟူသော အသိတရားရလာ သည်။ လူတော်တစ်ယောက်ဖြစ်အောင်၊ ထူးချွန်သောပါရမီရှင် ဖြစ်လာအောင် စိတ်ရှည်ခြင်း၊ ဇွဲရှိခြင်း၊ ကြိုးစားခြင်းတရားများကို ခါးဝတ်ပုဆိုးလို မြဲမြံဆောင် ရမည်ဟု သဘောပေါက်လာသည်။

ထိုအခါကျတော့မှ လွင့်စဉ်ကွယ်ပျောက်သွားသော အနုပညာအာရုံများ ပြန်ရလာသည်။ ဖန်တီးတီထွင်မှုအာရုံများ ပြန်လည်ရောက်ရှိလာတော့သည်။

နောက်တစ်လလောက်ကြာတော့ စင်ကာပူသို့ ကျွန်တော် ဆင်းသွားသည်။ ကွာလာလမ်ပူထက်ပိုကြီးသော မြို့ကြီးများသို့ မရောက်သည်မှာ တစ်နှစ်လောက် ကြာသွားပြီ။

စင်ကာပူလိုမြို့ကြီးမျိုးကို ပြန်ရောက်ရသောအခါ စိတ်လှုပ်ရှား ပျော်မြူး မိပါသည်။ တစ်ဈေးဝင် တစ်ဈေးထွက်၊ လမ်းဘေးဈေးတန်းလျှောက်၊ စား သောက်ဆိုင်များမှာ ဝင်စား၊ ရုပ်ရှင်ကြည့် ပြဇာတ်ကြည့်၊ ကပွဲတွေသွားပြီး ကောင်မလေးတွေနှင့် တွဲက၊ ထင်တိုင်း ပျော်ပစ်လိုက်သည်။

အပြန်မှာ ရထားနှင့် ပြန်လာခဲ့သည်။ ဘယ်နေရာကြည့်ကြည့် ရာဘာ တော၊ ဘယ်နေရာကြည့်ကြည့် ရာဘာပင်။ မဆုံးနိုင်သည့် တစ်မျိုးတည်းသော

မြင်ကွင်းကြီးရှိရာသို့ ပြန်သွားနေရခြင်း ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော့်အလုပ်ချိန်က လည်း များလွန်းပါတိ။ ပန်းချီကောင်းကောင်းဆွဲနိုင်အောင် အားလပ်ချိန်များများ စားစား မရ။

ဘူကစ်မိရာ ရာဘာခြံလုပ်ငန်းကို ကျောခိုင်းရလျှင် ကောင်းလေမည် လားဟု ကျွန်တော် စတင်တွေးတောမိတော့သည်။

မလေးရှားကိုရောက်ကတည်းက ကျွန်တော်စုထားသောငွေ ပေါင်လေးရာ လောက် ရှိပါသည်။ ထိုငွေသည် တစ်နှစ်လောက်သိုင်စားနိုင်သောငွေ ဖြစ်ပါ သည်။ ဘာအလုပ်မှ လုပ်စရာမလိုပါ။ တစ်နှစ်လုံးလုံး ပန်းချီထိုင်ဆွဲနေရုံသာ ဖြစ်သည်။

ကျွန်တော့်ခေါင်းထဲမှာ ထိုအတွေးပေါက်နေခိုက် ကျွန်တော့်တွဲထဲမှ ဗိုလ်မှူးတစ်ယောက်က ရုတ်တရက် သက်ပြင်းချရင်း ပြောပါသည်။

“ဟောင်ကောင်ကို ပြန်ချင်လိုက်တာနော် တကယ်ပါပဲ...”

“ဘာဖြစ်လို့လဲဗျာ...” ဟု ကျွန်တော်က မေးသည်။

“စင်ကာပူလည်း ကောင်းပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဒီလိုမြို့မျိုးကို ဘယ်နေရာ မှာမဆို ရှာလို့တွေ့နိုင်တယ်၊ ဟောင်ကောင်ကတော့ ဒီလိုမဟုတ်ဘူး၊ တကယ် တရုတ်ပြည်ပဲ၊ မြို့လယ်ခေါင်ကနေ ဆယ့်လေးငါးမိနစ်လောက် လျှောက်ထွက် သွားရုံနဲ့ ဥရောပတိုက်သားဆိုလို့ တစ်ကောင်တစ်မြီးတောင် မမြင်ရတော့ဘူး၊ တကယ်ပါဗျာ... ယုံပါ သိပ်ကိုလှတဲ့မြို့...”

“ဟုတ်တယ်... ကျွန်တော်လည်း ကြားဖူးပါတယ်”

ထိုသို့ ကျွန်တော်ပြန်ပြောရင်း ကျွန်တော်ငယ်ငယ်က အိမ်မှာ ခန့်ထား သည့်ဥယျာဉ်မျိုးကို သတိပြန်ရမိသည်။ ဥယျာဉ်မျိုးသည် ဥယျာဉ်ကောင်းကောင်း လုပ်တတ်သူတော့ မဟုတ်ပါ။ သူသည် တရုတ်သင်္ဘောသားဖြစ်သည်။ သူ့လက် မှာ ဆေးမင်ကြောင်တွေ ထိုးထားသည်။ ခပ်မှိန်မှိန် တရုတ်နဂါးရုပ်များလည်း ပါသည်။

ဟောင်ကောင်အကြောင်း သူပြောပြလေ့ရှိသည်။ ဘိန်းခန်းများအကြောင်း၊ တိုက်သင်္ဘောများအကြောင်း၊ ခြောက်အိုးများအကြောင်း၊ ပုလဲ(မြစ်၏အမည်) အကြောင်း၊ တရုတ်အသုဘချရာတွင်တီးသည့် ဘင်တီးဝိုင်းများအကြောင်း၊ အသုဘမှာ အခကြေးငွေယူပြီး ငိုပေးသည့် ငိုချင်းသည်တွေအကြောင်း ပြောပြ တတ်သည်။ ကျွန်တော်ကလည်း စိတ်ဝင်တစား နားထောင်ခဲ့သည်။

“တကယ်ပြောတာပါဗျာ၊ တုန်ကင်းကြီးတွေ ရွက်စုံဖွင့်ပြီး ဝင်လာပုံများ

mgjoe.com

မြင်စေချင်စမ်းလှတယ်၊ အင်မတန် ကြည့်လိုကောင်းတာပေါ့၊ ကျုပ်ပြောတာ ယုံပါ၊ ခင်ဗျား ဟောင်ကောင်ကိုတော့ မြင်ဖူးအောင် သွားကြည့်ဖို့ကောင်းတယ်” ဟု ဗိုလ်မှူးက စကားဆက်ပြန်သည်။

“အင်း... သွားဖြစ်အောင် သွားမယ်ဗျာ”

ကျွန်တော့်စိတ်ကို ယတိပြတ်ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီး ကျွန်တော်က စကား ပြန်လိုက်ပါသည်။

“ခင်ဗျား ခွင့်နဲ့သွားမှာလား”

“မဟုတ်ဘူး... အဲဒီမှာ သွားနေတော့မယ်”

ရာဘာခြံသို့ ပြန်ရောက်လျှင်ရောက်ချင်း ကျွန်တော့်ဆုံးဖြတ်ချက်ကို ရှေ့မှီးလားအား ဖွင့်ပြောလိုက်ပါသည်။

သူ သဘောမတူပါ။ ကျွန်တော့်ကို အလုပ်သင်ဘဝမှာပင် သူ လခ ကောင်းကောင်း ပေးထားခဲ့သည်။ ထို့ကြောင့် သူ့ဆီမှာ အချိန်ကြာကြာ အလုပ် လုပ်လိမ့်မည်ဟု သူ့မျှော်လင့်ထားခဲ့သည်။ သို့သော်လည်း ကျွန်တော့်ဆုံးဖြတ် ချက်ကို ပျက်ပြားအောင် မလုပ်နိုင်တော့ကြောင်း သဘောပေါက်သည်တွင် သူ့ အနေဖြင့် မျက်နှာမပျက်အောင် ထိန်းသိမ်းရလေတော့သည်။

“ကောင်းပြီလေ... တစ်နေ့မှာ မင်းနာမည်ကြီးပန်းချီဆရာတစ်ယောက် ဖြစ်လာမယ်ဆိုရင်တော့ မင်းအပေါ်မှာ ကျုပ်ကောင်းခဲ့ဖူးတယ် ဆိုတာလေး သတိရရတော့မှာပေါ့” ဟု သူက တည်တည်ကြီးပြုံးပြီး ပြောသည်။

သူတည်သော ဝိစကီကို ကျွန်တော်သောက်ရင်း စိတ်လက်ပေါ့ပါးသွား သည်။ သူလည်း သက်သောင့်သတ်သာဖြင့် နေတတ်ထိုင်တတ် ဖြစ်သွားပါသည်။

“ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ်ပေါ့လေ... ဒီကိစ္စကြီး ဒီလိုဖြစ်လာရတဲ့အတွက် ခင်ဗျား ကိုယ်ခင်ဗျား ပြန်ပြီး အပြစ်တင်ပေတော့၊ ခင်ဗျားနဲ့သာ မတွေ့ရရင် ကျွန်တော် လည်း တစ်သက်မှာ ပန်းချီဆွဲဖြစ်တော့မှာ မဟုတ်ဘူး”

ကျွန်တော်က အားပါးတရရယ်ရင်း ပြန်ပြောသည်။

“မင်း ဘာကို ဆိုလိုတာလဲ”

“တိုင်းရင်းသူတွေနဲ့ သွေးမနှောရဘူးလို့ ခင်ဗျား ပိတ်ပင်ခဲ့တာလေ”

ရုတ်တရက်တော့ သူနားမလည်နိုင်သလို ဖြစ်သွားပါသည်။ ဆက်စပ်မှု ကိုလည်း ကြိုးစားရှာဖွေနေပုံ ရပါသည်။

“အလကားပါကွာ... ဒီက ကောင်မလေးတွေနဲ့ မင်း တစ်ခါမှ ရှုပ်ဖူး တာမှ မဟုတ်ဘဲ၊ မင်းက အဲဒီလိုအစားထဲက မဟုတ်ပါဘူး”

“အင်း... တကယ်ဆိုတော့...”

ကျွန်တော့်ဗိုလ်တဲရှေ့မှ လျှောက်သွားလေ့ရှိသော မလေးလူမျိုး မိန်းမပျိုကလေးအကြောင်းကို ကျွန်တော်ပြောပြရန် ကြံရွယ်လိုက်ပါသည်။ သို့သော်လည်း သူက စကားဝင်ဖြတ်ပြောလိုက်သောကြောင့် မပြောဖြစ်တော့ပါ။

“ဟုတ်ပါတယ်... မင်းဟာ အဲဒီလို ရှုပ်ရှုပ်ပွေ့ပွေ့လုပ်တတ်တဲ့ အစားထဲက မဟုတ်ဘူး၊ မင်းစိတ်ဟာ အင်မတန်သန့်ရှင်းတယ်၊ ဧဝရက်တောင်ထိပ်ပန်းချီကားကို မင်းဆွဲလိုက်ကတည်းက ငါသိတယ်၊ ဒီလိုပန်းချီကားမျိုးကို စိတ်ဓာတ်အင်မတန်သန့်ရှင်းတဲ့လူမျိုးမှ ဆွဲနိုင်တာကွ”

ကျွန်တော့်စိတ်ရင်းအမှန်ကို ဖွင့်ပြောလိုက်လျှင် ပန်းချီကားပေါ်မှာ သူထားရှိသည့် မြတ်နိုးတွယ်တာမှုများ ပျက်ပြားသွားပေတော့မည်။ ထို့ကြောင့် ဖွင့်မပြောတော့ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်ပါသည်။

“အဲဒီပန်းချီကားကို သဘောကျတယ်ဆိုလို့ ဝမ်းသာပါတယ်ဗျာ”

“တကယ်အနုပညာမြောက်တဲ့ ပန်းချီကားကွ”

ကျွန်တော့်နေရာကို အစားထိုးရန် ဒေသခံတစ်ယောက်ကို ရွေးချယ်လိုက်ပါသည်။ သူ့နာမည်က ဟေးဝပ်ဘက်ဖြစ်သည်။ ဝိုးလားထံမှ လူတွေ့အစစ်ခံပြီး ကျွန်တော်နှင့် လာတွေ့သည်။

“ကောင်မလေးတွေနဲ့ ဇာတ်ရှုပ်မယ့်ကိစ္စတော့ မပူနဲ့တော့ ကိုယ့်လူရေ... ကျုပ်က တရားသမားဗျ...” ဟု ဟေးဝပ်ဘက်က ပြောသည်။

သူပြောသည့်အတိုင်းလည်း မှန်ပါသည်။ တင်ပျဉ်ခွေထိုင်ပြီး တရားမှတ်လေ့ရှိသည်။ နှာခေါင်းကို လက်ချောင်းဖြင့်ဖိပြီး အသက်ပြင်းပြင်းရှူသည်။ အသက်ရှူခြင်းကို သူ့ရှေ့မှာချထားသည့် နာရီနှင့် ချိန်ကိုက်ပြီး ပြုလုပ်ခြင်းဖြစ်သည်။

သူ့ကို အလုပ်လွှဲရင်း၊ ရာဘာတောထဲက အကန့်တွေကို ပြရင်းဖြင့် ရက်သတ္တပတ်နှစ်ပတ်ခန့် ကျွန်တော် ဆက်နေရပါသေးသည်။

အားလုံးပြီးသောအခါ ဆွိတင်ဟန်သင်္ဘောဆိပ်သို့ ဝိုးလားကိုယ်တိုင် မော်တော်ကားမောင်းပြီး ကျွန်တော့်ကို လိုက်ပို့သည်။

မလက္ကာ၊ စင်ကာပူ၊ မနီလာနှင့် ဟောင်ကောင်သို့ ခုတ်မောင်းပြေးဆွဲနေသော နိုက်ဂျာမင်စထရယ်သင်္ဘောဖြင့် ကျွန်တော် ထွက်ခွာခဲ့တော့သည်။

အခန်း (၃)

(၁)

နမ်ကောက်ဟိုတယ်ကို ပထမဆုံးစတွေ့လျှင် တွေ့ချင်းတော့ ဘာစိတ်ကူးမှ ကျွန်တော်မရခဲ့ပါ။ နမ်ကောက်ဟိုတယ်သည် တစ်မျိုးတော့လည်း ထူးဆန်းနေသည်ဟု ကျွန်တော်ထင်ခဲ့မိပါသည်။

ဟောင်ကောင်သို့ ကျွန်တော်ရောက်နေသည်မှာ ရက်သတ္တပတ်ငါးပတ် ကြာမြင့်သွားပါပြီ။

အိမ်ခန်းငှားမည်ဟူသော ကြော်ငြာကလေးတစ်ခု သတင်းစာထဲမှာ တွေ့သောကြောင့် ဝမ်ချိုင်းခရိုင်အလွန်ရှိ အိမ်တစ်လုံးကို ကျွန်တော်သွားကြည့်သည်။ ကြော်ငြာသူမှာ မစွက်မာဖြစ်သည်။

သူ့အခန်းကို ဒုတိယထပ်မှာ တွေ့ရသည်။ အခန်းတံခါးကို သူဖွင့်လိုက်သဖြင့် အတွင်းမှ မြင်ကွင်းများကို မြင်လိုက်ရသည်နှင့် ကျွန်တော့်အတွက် မည်သို့မှ အသုံးတည့်တော့မည် မဟုတ်ကြောင်း သိလိုက်ပါသည်။ သေးငယ်သည့်ဧည့်ခန်းကလေးထဲမှာ ကလေးငယ်တွေ၊ အဘိုးအဘွားတွေ၊ အဒေါ်သားချင်းတွေ တစ်ဒါဇင်လောက် ပြတ်သိပ်ထိုး ထိုင်နေကြသည်ကို တွေ့ရသောကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်တော့်အတွက် မည်သည့်လွတ်လပ်ခွင့်မျိုးမှ မရနိုင်ပါ။

သို့သော်လည်း အခန်းကို တရုတ်မိသားစုတစ်စုက လက်ဦးသွားပြီ ဖြစ်ကြောင်း မစွက်မာက ပြောပြသဖြင့် စိတ်သက်သာရာရမိပါသည်။ မစွက်မာက ကျွန်တော်လိုလူမျိုးကိုသာ ငှားရမည်ဟု စောစောကသိလျှင် အလွန်ကောင်းကြောင်း၊ အခန်းကိုမငှားဘဲ ချန်ထားနိုင်မည်ဖြစ်ကြောင်း၊ ကျွန်တော့်လို အင်္ဂလိပ်

လူမျိုးတစ်ယောက်နှင့် အတူနေခြင်းအားဖြင့် သူတို့လင်မယား၏ အင်္ဂလိပ်စကား အပြောအဆို တိုးတက်အောင် လေ့ကျင့်နိုင်မည်ဖြစ်ကြောင်း ပြောပြပါသည်။

ပြီးတော့ တပင်တပန်းလာရပြီး အခန်းမရသောကြောင့် လက်ဖက်ရည် ကလေးတစ်ခွက်တော့ သောက်သွားပါဦးဆိုကာ အတင်းတား အတင်းဧည့်ခံ နေသဖြင့် ကုလားထိုင်တောင့်တောင့်ကြီးပေါ်မှာ ဆက်ထိုင်နေရတော့သည်။

“ဖြစ်သမျှအကြောင်း အကောင်းပေါ့ဗျာ... ဝမ်ချိုင်းမှာတော့ တစ်ခန်း တလေ ရကောင်းပါရဲ့၊ ကျွန်တော် အိမ်မရှာရသေးတဲ့ ခရိုင်တွေထဲမှာ ဝမ်ချိုင်း လည်း ပါတယ်လေ” ဟု ကျွန်တော်က ပြောသည်။

ကျွန်တော်ပြောသည်ကို ရယ်စရာမှတ်ပြီး မစွက်မာ၏ မျက်နှာ ပြုံးသွား ပါသည်။

“ဝမ်ချိုင်းကိုတော့ ရှင်သဘောကျမှာ မဟုတ်ပါဘူး”

“ဘာဖြစ်လို့ သဘောမကျမှာလဲဗျာ”

“အင်မတန်ဆူတယ်ရှင်၊ ဝမ်ချိုင်းမှာ ဥရောပတိုက်သားတွေ မနေဘူး၊ တရုတ်လူမျိုးတွေပဲ နေတယ်” ဟု မစွက်မာက ရှင်းပြသည်။

“ကျွန်တော်လိုချင်တာကလည်း အဲဒါပါပဲ၊ အခု ကျွန်တော်နေနေတဲ့ နေရာမှာ အင်္ဂလိပ်လူမျိုးတွေချည်းပဲ...”

ကျွန်တော်က ဆန်းဆက်ဘော်ဒါဆောင်အကြောင်း သူ့ကို ပြောပြသည်။ ဆန်းဆက်ဘော်ဒါဆောင်သည် တောင်ခါးပန်းအနိမ့်ဆုံးအရစ်တွင် ရှိသည်။ ဥရောပတိုက်သားများသည် လူသူလေးပါး အထင်ကြီးအောင် ထိုအရပ်တွင် နေကြသည်။ ကျွန်တော်ကမူ အထင်ကြီးခံချင်သောကြောင့် နေခြင်းမဟုတ်။ ဈေးပေါပေါနှင့် အခန်းမျိုး အခြားအရပ်မှာ မရနိုင်သေးသောကြောင့် နေရခြင်း ဖြစ်သည်။

မစွက်မာကို အခြားအိမ်တွေအကြောင်းလည်း ကျွန်တော် ပြောပြနေမိ သည်။ ထိုအိမ်များတွင် မနက်ဆယ့်တစ်နာရီက စပြီး ဖဲဝိုင်းများ စတော့သည်။ တစ်နေကုန် ကစားကြသည်။ ဖဲဝိုင်းနားမှာလည်း စကားကြောရှည်တတ်သော မိန်းမတွေ ရှိနေတတ်သည်။ သူတို့နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်မိလျှင် တော်တော်နှင့် ခွာသွားလို့ မရနိုင်တော့။ ကျွန်တော့်အခန်းကလေးသို့ရောက်အောင် မီးဖိုချောင်မှ တစ်ဆင့် ဖြတ်သွားရသည်။

ထိုအကြောင်းများပြောပြတော့ မစွက်မာအဖို့ ရယ်စရာ ဖြစ်နေပါတော့ သည်။

mgoe.com

တကယ်ကတော့ ကျွန်တော် မရယ်နိုင်ပါ။ ကျွန်တော့်စိတ်တွေ အလွန် တရာချောက်ချားစ ပြုလာပါပြီ။ ဟောင်ကောင်သို့ ရောက်နေသည်မှာ တစ်လ တင်းတင်းပြည့်ခဲ့ပြီ။ သို့သော် အခြေတကျ လုံးဝမဖြစ်သေး။ ဘာတစ်ခုမှ အနည်မထိုင်သေး။ ဘာအလုပ်မှလည်း စတင်မလုပ်ကိုင်နိုင်သေး။

ဟောင်ကောင်ကိုရောက်စက လူဦးရေ မတော်မတရား များပြားနေသည် ကိုကြည့်ပြီး ကျွန်တော် စိတ်အလှုပ်ရှားကြီး လှုပ်ရှားခဲ့ရပါသည်။ အာရုံတွေ လည်း ရောထွေးကုန်သည်။ လှုပ်ရှားမှုတွေ၊ အဖြစ်အပျက်တွေကလည်း မြန် ဆန်လွန်းသောကြောင့် ဘာတစ်ခုမှ မှတ်တမ်းတင်မထားနိုင်ပါ။

“နေသားကျအောင် လုပ်ရဦးမှာပေါ့လေ... တစ်ပတ် နှစ်ပတ်ကြာရင် တော့ ဟန်ကျသွားမှာပါပဲ” ဟု ကိုယ့်ဟာကိုယ် ပြန်ပြောခဲ့မိသည်။

သို့သော်လည်း ဘာတစ်ခုမှ အသားကျမလာပါ။ တစ်ခုခုကို အာရုံစိုက် နိုင်စွမ်းလည်း မရှိပါ။ လုပ်ငန်းစဉ်အညံ့ အကြောင်းအရာလည်း ပေါ်မလာပါ။ ထို့ကြောင့် စိတ်ပျက်လက်ပျက်ဖြင့် ကိုးကုန်းကိုးကျင်း လျှောက်နေမိတော့သည်။ ထိုသို့လျှောက်လေ ပိုဆိုးလေဖြစ်လာသည်။ ပိုဆိုးမှန်းသိတော့မှပင် ကျွန်တော် လည်း သဘောပေါက် နားလည်စပြုလာတော့၏။

ကျွန်တော့်လုပ်ငန်းသည် ကရုဏာစိတ်ထားကို အခြေခံရသောလုပ်ငန်း ဖြစ်သည်။ ကရုဏာစိတ်ပေါ်မှာ တည်မှီရသောလုပ်ငန်း ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော် ပုံကြမ်းဆွဲမည့်၊ သို့တည်းမဟုတ် ပုံချောရေးဆွဲမည့်လူများ၏ အာရုံခံစားမှုကို သိနားလည်ရမည်။ သူတို့၏ဘဝကို သဘောပေါက် နားလည်ရမည်။ ကိုယ်တိုင် လည်း ခံစားတတ်ရမည်။

ယခုတော့ တစ်လမ်းဝင် တစ်လမ်းထွက် ကျွန်တော်လျှောက်သွားနေ သည်။ သူတို့ဘဝကို ခံစားမကြည့်။ သာမန် ပွဲကြည့်ပရိသတ်လို ဖြစ်နေသည်။ တရုတ်လူမျိုးများနှင့် ကျွန်တော့်ကြားတွင် ဧရာမအုတ်တံတိုင်းကြီး ခြားနား ကာရံထားသလိုဖြစ်နေရာ မည်သည့်နည်းနှင့် ကျွန်တော် ပန်းချီရေးဆွဲနိုင်ပါ မည်နည်း။

ထို့ကြောင့် ဆန်းဆက်ဘော်ဒါဆောင်ကို ကျောခိုင်းလိုက်သည်။ အခန်း တစ်ခန်းရသည်။ ထိုအခန်းကလည်း ကျွန်တော်အလုပ်ဖြစ်နိုင်မည့်အခန်း မဟုတ် သောကြောင့် နောက်တစ်နေရာရှာရပြန်သည်။ ဓာတ်ရထားစီးပြီး တစ်ရပ်ကွက်ဝင် တစ်ရပ်ကွက်ထွက် ရှာသည်။ တစ်လမ်းဝင် တစ်လမ်းထွက်ရှာသည်။ သည်လို ရှာပြန်တော့လည်း ဘယ်သွားသွား ဧရာမလူအုပ်ကြီးများ ဥဒဟိုသွားနေကြသည့်

ကြားမှာသာ ညပ်နေတတ်သည်။ ခေါင်းပေါ်မော့ကြည့်လိုက်တိုင်း တို့လိုတွဲ လောင်းလှန်းထားသည့် အဝတ်အစားမျိုးစုံကိုသာ နေရာတကာမှာ တွေ့နေရ သည်။

ဟောင်ကောင်သည် ကမ္ဘာပေါ်တွင် လူဦးရေ အထူထပ် အများပြားဆုံး သောမြို့ ဖြစ်သည်။ ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ကြီးပြီးစတုန်းက လူဦးရေငါးသိန်းလောက် သာ ရှိခဲ့သည်။ စစ်ကြီးပြီးသည့်အချိန်မှ စပြီး တစ်စတစ်စ များလာသည်။ တရုတ်ပြည်တွင် တော်လှန်ရေးကြီးပေါ်ပေါက်သည့်အချိန်မှ စ၍ တဟုန်ထိုး များပြားလာရာ ယခုဆိုလျှင် လူဦးရေ နှစ်သန်းခွဲကျော်သွားပြီ။ အချို့ကလည်း သုံးသန်းတောင်ရှိနေပြီဟု ပြောကြလေသည်။

လူဦးရေ အဆမတန်များပြားလာသောကြောင့် အလွန်ကျဉ်းသည့် အခန်း ကလေးတစ်ခန်းထဲမှာပင် လူဆယ်ယောက် ဆယ့်ငါးယောက် ငါးပိသိပ် ငါးချဉ် သိပ် နေကြရသည်။ ကျောခင်းဖို့ တစ်နေရာစာကလေးရလျှင်ပင် လုံလောက် ပါပြီဆိုသော သဘောဖြင့် နေတိုင်ကြရသည်။

အခန်းငှားခတွေကလည်း ခေါင်ခိုက်လာသည်။ ဥပဒေတွေကလည်း ဟန့်တားပိတ်ပင်နိုင်စွမ်း မရှိတော့။

သည်လိုအခြေအနေမျိုးတွင် အိမ်ခန်းကို ဘယ်လိုရှာရှာ တွေ့ဖို့မလွယ်။ ခြေတိုရုံသာ ရှိပေမည်။ ထို့ကြောင့် လက်လျှော့ရတော့မလို ဖြစ်နေခိုက် မစွက်မာ၏ ကြော်ငြာကို တွေ့လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

အရုပ်ကလေးများ ရေးခြယ်ထားသည့် လက်ဖက်ရည်ပန်းကန်ကို ကျွန် တော် ပြန်ချလိုက်သည်။

“အင်မတန်အရသာရှိတဲ့ လက်ဖက်ရည်ပါပဲဗျာ... ခင်ဗျားကတော့ စေတနာကြီးပါပေတယ်” ဟုလည်း မစွက်မာကို လှမ်းပြောလိုက်သည်။

“ဒါလောက်လည်း မဟုတ်ပါဘူးရှင်၊ ဒါလောက်လည်း မဟုတ်ပါဘူး၊ လက်ဖက်ရည်က ခပ်ညံ့ညံ့အစားထဲကပါ...” မစွက်မာက ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့ စွာ ပြန်ပြောသည်။

“မညံ့ပါဘူးဗျာ... အင်မတန် အရသာထူးကဲတဲ့ လက်ဖက်ရည်ပါ” ကျွန်တော်က ပြောပြောဆိုဆို ထိုင်ရာမှ ထသည်။

“ဝမ်းချိုင်းကို ရှင် တကယ်သွားမှာ မဟုတ်ပါဘူးနော်” မစွက်မာက တံခါးဆီသို့ လျှောက်လာရင်း စိုးရိမ်ပူပန်သံမျိုးဖြင့် မေး သည်။

“သိပ်ကိုဆူညံတဲ့ ရပ်ကွက်ပါ။ ညစ်လည်း အရမ်းညစ်ပတ်တယ်။ ဝမ်းချိုင်းကလူတွေဟာ သိပ်လည်းဆင်းရဲတယ်။ အဲဒီအရပ်မှာ နေမိရင်တော့ ကျွန်မတို့ တရုတ်လူမျိုးတွေကို ရှင် အထင်သေးသွားတော့မှာပါပဲ... ရှင် မသွားပါဘူးနော်”

“ကောင်းပါပြီဗျာ... မသွားတော့ပါဘူး”

ထိုကဲ့သို့ ကျွန်တော် အဖြေပေးခဲ့သော်လည်း သွားဖြစ်အောင် သွားရပါ တော့သည်။

ဝမ်းချိုင်း၏ ရပ်ကွက်ဟောင်းကြီးတစ်ခုဘက်မှ ကျွန်တော် ဝင်လာခဲ့ သည်။ လမ်းဘေးဈေးသည်တွေ၊ လမ်းသွားလမ်းလာတွေဖြင့် ပြည့်ညပ်နေသည်။ ခေါင်းပေါ်မော့ကြည့်လိုက်တိုင်းလည်း ဝါးလုံးလျှိုးပြီး လှန်းထားသည့် တရုတ်မ ဘောင်းဘီ တွေ၊ အတွင်းခံဘောင်းဘီတွေ တို့လို့တွဲလောင်းကို မျက်စိတဆုံး မြင်တွေ့နေရသည်။

စာတိုက်တစ်ခုကိုမြင်သဖြင့် အထဲသို့ ဝင်ခဲ့သည်။ စာတိုက်စာရေးသည် အင်္ဂလိပ်စကား ပြောတတ်လိမ့်မည်ဟု ထင်ခဲ့သည်။ သို့သော် အခန်းအကြောင်း စုံစမ်းသောအခါ စာရေးက ခေါင်းရမ်းပြီး ပြန်ဖြေသည်။

“မရှိဘူး ဝမ်းနည်းပါတယ် မရောင်းဘူး...”

“ကျုပ် ဘာမှဝယ်မှာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ငှားစရာ အိမ်ခန်းများ ဒီနားတစ် ဝိုက် ရှိမလားလို့ လိုက်ကြည့်တာပါ” ဟု ကျွန်တော်က ပြောသည်။

“ဝမ်းနည်းပါတယ်၊ တံဆိပ်ခေါင်းပဲ ရောင်းပါတယ်”

သူ့စကားဆုံးတော့ အပြင်ထွက်ပြီး ဟင်နက်ဆီလမ်းမကြီးကို ကျွန်တော် ဖြတ်လျှောက်လာသည်။ လမ်းမကြီးပေါ်တွင် ဓာတ်ရထားတွေ ဥဒဟိုပြေးနေ သည်။ ကြီးမားသည့် ခေတ်မီရုပ်ရှင်ရုံကြီးနှစ်ရုံကို တွေ့ရသည်။ အမေရိကန် ဇာတ်ကားများ ပြနေသည်။ ကမ်းနားဘက်လျှောက်လာတော့ လွတ်ကောက် ဟိုတယ်ကို တွေ့သည်။ အလွန်ကြီးသည့် ဟိုတယ်ကြီးဖြစ်သည်။ တရုတ် မင်္ဂလာဆောင်များအတွက် အခန်းငှားသည်။ နာမည်ကြီးသည်။ ဈေးလည်း အလွန်ကြီးပါသည်။ မည်သည့်နည်းနှင့်မျှ ကျွန်တော် တတ်နိုင်မည် မဟုတ်ပါ။

ကမ်းနားတစ်လျှောက် အုတ်တာရိုးအတိုင်း ဆက်လျှောက်လာခဲ့သည်။ အင်္ကျီမဝတ်၊ ဖိနပ်မစီးသော ကူလီများက ဧရာမတုံကင်ကြီးများပေါ်မှ ကုန်များ ကို သယ်ချနေကြသည်။ ကုန်းဘောင်များအတိုင်း တက်သူတက်၊ ဆင်းသူဆင်း ဖြင့် ကုန်သယ်နေကြသည်မှာ ပုရွက်ဆိတ်တန်းကြီးကို ကြည့်ရသလို ရှိပါသည်။

တုံကင်းကြီးများမှာ သမ္မန်ကလေးတွေ တွဲချိတ်ထားသည်။ မလှမ်း မကမ်းမှ သင်္ဘောများဖြတ်မောင်းသွားတိုင်း လှိုင်းပုတ်ပြီး နိမ့်ချည်မြင့်ချည် ယိမ်းထိုးနေကြသည်။

လမ်း၏တစ်ဖက်ခြမ်း အုတ်တာရိုးတစ်နေရာတွင် ရေထဲသို့ဆင်းသည့် အုတ်လှေကားရှိသည်။ ထိုနေရာသို့ ကျွန်တော်လျှောက်သွားမိသည်။ လမ်းတွင် ကလေးတွေ ထုပ်ဆီးတိုးတမ်း ကစားနေကြသည်။

လှေကားထိပ်မှာ ကျွန်တော် ထိုင်ချလိုက်ပါသည်။ ဘာလိုလိုနှင့် တစ်လကုန်သွားပြီ။ တစ်လလုံးလုံး ကုန်သွားပြီ။ ကျွန်တော် ဘာမှမလုပ်နိုင်သေး။ ကျွန်တော်စိတ်ကို ကျွန်တော်ထိန်းပြီး မလုပ်မဖြစ် ဇွတ်ကို လုပ်ရတော့မည်ဟု ကျွန်တော် တွေးကြည့်နေမိသည်။

သို့သော်လည်း မဖြစ်နိုင်ပါ။ ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် အတင်းအကျပ်စေခိုင်းခဲ့ဖူးပါသည်။ အလုပ်မဖြစ်ပါ။ ပန်းချီရေးဆွဲသည့်အလုပ်ကို ဇွတ်အဓမ္မ စေခိုင်း၍ မရပါ။ နာရီစက်သံကို မကြားဟု မိမိကိုယ် မိမိ လှည့်စားသလို ဖြစ်ပါသည်။ ငါ့နားကမကြားဟု စိတ်ကိုတင်းလလေ နာရီစက်သံက ပိုမိုကျယ်လောင်လေ ဖြစ်တတ်ပါသည်။

တစ်ခါတလေကျတော့လည်း စိတ်တန်ခိုးသည် မိမိ၏ ရန်သူ ပြန်ဖြစ်နေတတ်ပါကလားဟု ကျွန်တော် စဉ်းစားနေမိသည်။ စိတ်တန်ခိုးကို အသုံးချပြီး ပန်းချီရေးဆွဲ၍ ရစကောင်းသည် မဟုတ်ပါ။

မှန်ပါသည်။ စိတ်ကို လျှော့ထားရမည်။ စိတ်ကို လျှော့ထားမှ၊ ကိုယ် လိုချင်တာကို အတင်းအကျပ်မဆုပ်ကိုင်မှ၊ ကိုယ်ဖြစ်ချင်တာကို ဇွတ်အဓမ္မ မလုပ်ကိုင်မှ ကိုယ်ဖြစ်ချင်တာများ အလိုလို ဖြစ်လာပေလိမ့်မည်။

နေရိန်ကြောင့် ပူနွေးနေသော ကျောက်တုံးများကို ကျွန်တော် မှီထိုင်နေမိပါသည်။ လန်ချားတစ်စီးက ဖြတ်သွားသည်။ ကူလီတို့၏ ခြေသံပြင်းပြင်းများက လမ်းပေါ်မှာ မြည်ဟည်းနေသည်။

ထိုအချိန်မှာပင် ဆိုင်တန်းများကြားမှ နီယွန်မီးချောင်း ဆိုင်းဘုတ်တစ်ခုကို လှမ်းမြင်မိသည်။ အပြာရောင်မီးချောင်းများသည် မှိတ်ချည် လင်းချည်ပြုနေသည်။ တရုတ်စာလုံးများ ဖြစ်သည်။ နောက်ဆုံးစာနှစ်လုံးကို ကျွန်တော် မှတ်မိပါသည်။ ထိုစာလုံးနှစ်လုံးကား “ဟိုတယ်” ဟူသော အနက်ရလေသည်။

ကျွန်တော် တတ်နိုင်သည်ထက် ပိုဈေးကြီးမည့် ဟိုတယ်ဖြစ်မည်ဟု ကျွန်တော်ထင်ပါသည်။ ပြီးတော့ ကမ်းနားပေါ်မှာ အကွက်အကွင်းက

ကောင်းကောင်း အလွန်သားနားသည်ဟိုတယ်လည်း ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။ သိပ်ကို သားနားသည်ဆိုကတည်းက အဆင်ပြေဖို့အကြောင်း တယ်မရှိလှ။ သို့သော် လည်း ကြိုးစားကြည့်ခြင်းသည် ဘယ်လောက်မှ ဒုက္ခမများပါ။

ထိုင်ရာမှထပြီး အုတ်တာရိုးကို ဖြတ်လျှောက်သွားသည်။ အပြာရောင် နီယွန်မီးဆိုင်းဘုတ်အောက် ဝင်ပေါက်မှ ဝင်ခဲ့သည်။ ကျွန်တော် သံသယ ပပျောက်မသွားသေးပါ။ ခန်းမကြီးက အထင်ကြီးလောက်အောင် သားနားခန့် ထည်နေသည်။ စားပွဲနောက်ရှိ လူလတ်ပိုင်းအရွယ် စာရေးဆီသို့ ကျွန်တော် လျှောက်သွားသည်။ ခေတ်ဟောင်းပုံစံအတိုင်း ကြိုးနှင့်ဆွဲသည့် ဓာတ်လှေကား ကို တွေ့ရသည်။ လှေကားများ၏အခြေတွင် တောင်ထန်းပင်ကလေးများကို အိုးထဲ ထည့်စိုက်ထားသည်။ အင်္ဂလန်နိုင်ငံ ဘလွမ်းစ်ဘာရီအရပ်ရှိ မိသားစုပိုင် ဟိုတယ်ဟောင်းများကို အမှတ်ရမိသည်။ ယခု ဟိုတယ်က ဝမ်ချိုင်းခရိုင်၏ ကမ်းနားပေါ်မှာ တည်ရှိနေသည်။ သည်လိုဆိုတော့လည်း အလွန်ဈေးကြီးသည့် ဟိုတယ် ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။

စားပွဲနားသို့ ကပ်သွားပြီး စာရေးကို ကျွန်တော် လှမ်းမေးလိုက်သည်။

“အခန်းခက တစ်လကို ဘယ်လောက်ပေးရပါသလဲ”

“တစ်လတောင်လား”

ပေသီးတွက်နေသည့် စာရေး၏လက်ချောင်းကလေးများ လှုပ်ရှားမှုရပ် သွားသည်။ လယ်ဂျာစာအုပ်ထဲမှ ငွေစာရင်းများကို သူတွက်နေခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ သူ့ခေါင်းကို ပြောင်အောင် ရိတ်ထားသည်။ ငွေသွားတွေလည်း အများကြီး ရှိသည်။

သူဝတ်ထားသည့် အဝတ်အစားများက သူ့ရုပ်ရည်ကို ပိုပြီး ရှေးကျသွား စေပါသည်။

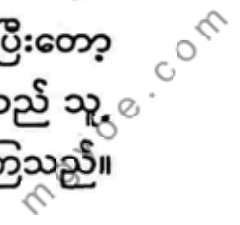
“တစ်လတောင်မှလား” သူက ထပ်မေးပြန်သည်။

“ဟုတ်တယ်၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ ခင်ဗျာ့တို့မှာ တစ်လလုံးပေါက်ငှားတဲ့ စနစ် မရှိဘူးလား” ဟု ကျွန်တော်က ပြန်မေးသည်။

“ဘယ်လောက်ကြာကြာ နေချင်ပါသလဲခင်ဗျာ”

“အင်း... အနည်းဆုံး တစ်လဆိုပါတော့”

ကျွန်တော့်ကို သူက အထူးအဆန်းသဖွယ် ကြည့်သည်။ ပြီးတော့ ပေသီးများကို အသစ်တစ်ဖန် ပြန်တွက်နေသည်။ ပေသီးကလေးများသည် သူ့ လက်ချောင်းအောက်တွင် အပေါ်တက်လိုက် အောက်ဆင်းလိုက် ဖြစ်နေကြသည်။

“ဒေါ်လာနှစ်ရာ့ခုနစ်ဆယ် ကျပါတယ်ခင်ဗျာ” ဟု နောက်ဆုံးတွင် သူက ဈေးပြောသည်။

“တစ်လကိုလား”

“ဟုတ်ပါတယ်ခင်ဗျာ... တစ်လကိုပါ”

ဟောင်ကောင် တစ်ဒေါ်လာလျှင် တသျှိုလင်နှင့် သုံးပဲနိတန်ဖိုးရှိသည်။ ထို့ကြောင့် တစ်ဆယ့်ခုနစ်ပေါင်နီးပါးကျသည်။ ဆန်းဆက်ဘော်ဒါဆောင်မှာ ထက်တော့ နည်းနည်းပိုများသည်။ သို့သော်လည်း အစားအသောက်ချွေတာ လိုက်လျှင် ကျွန်တော် တတ်နိုင်ပါလိမ့်မည်။

အခန်းကိုကြည့်ချင်သည်ဟု ကျွန်တော်က ပြောသောအခါ အခန်းစောင့် တစ်ယောက်ကို တယ်လီဖုန်းနှင့် သူက လှမ်းခေါ်နေသည်။

ဓာတ်လှေကားအတွင်းသို့ ကျွန်တော်ဝင်ခဲ့သည်။ ဓာတ်လှေကားမောင်း သမားက မှန်ဘက်ခြမ်းကို မှီပြီး တရုတ်သတင်းစာတစ်စောင်ကို ဖတ်နေသည်။ ကျွန်တော်ဝင်သွားတော့ သတင်းစာကိုခေါက်ပြီး ဓာတ်လှေကားတံခါးကို ပိတ် လိုက်သည်။ အထပ်တစ်ထပ်၏ဝင်ပေါက် ထွက်ပေါက်သို့ရောက်တိုင်း ဓာတ် လှေကားက အသံမြည်သွားလေ့ရှိသည်။

အပေါ်ဆုံးထပ်ရောက်တော့ ဓာတ်လှေကားထဲမှ ကျွန်တော်ထွက်ခဲ့သည်။ စားပွဲတစ်လုံးတွင် အခန်းစောင့်ကလေးတစ်ယောက် ထိုင်နေသည်။ သူ့စားပွဲ ပေါ်မှ ရေဒီယိုသေးသေးကလေးက တရုတ်သီချင်းသံများ ထွက်နေသည်။ အခန်းစောင့်ကလေးက လန်းဆန်းနေသည့် သူ့မျက်နှာကလေးကို မော့ပြီး ပြုံးပြ သည်။ အသက်နှစ်ဆယ်လောက်ပဲ ရှိဦးမည်။ အဖြူရောင်ရှုပ်အင်္ကျီနှင့် ခြေထောက် ပွသော ဘောင်းဘီကို ဝတ်ထားသည်။ စကြိုအတိုင်း ကျွန်တော့်ကို ဦးဆောင် ခေါ်သွားပြီး အစွန်ဆုံးအခန်းကို သော့ဖွင့်လိုက်သည်။

“အင်မတန်သားနားလှပတဲ့ အခန်းပါ ဆရာ” ဟု သူက ပြုံးပြုံးကြီး ပြောသည်။

အခန်းက လုံးဝ မလှမပပါ။ သို့သော်လည်း သပ်သပ်ရပ်ရပ်တော့ရှိ သည်။ ကြီးမားကျယ်လွင့်သော ခုကင်တစ်လုံး။ ဈေးပေါ်ပေါ် အညံ့စားအလှပြင် မှန်တင်ခုံတစ်ခုနှင့် အဝတ်ဗီရိုတစ်လုံးရှိသည်။ ကြမ်းပေါ်မှာ ကြွေထွေးခံတစ်ခု လည်း ချထားသည်။ တယ်လီဖုန်းတစ်လုံးနှင့် ရေခဲခဲကြမ်းအိုးထည့်သည့် ခြင်း တစ်လုံးရှိသည်။

တရုတ်ဟိုတယ်များသည် ရေခဲခဲကြမ်းကို လိုသလောက် အခမဲ့ပေးကြောင်း

ကျွန်တော်ကြားဖူးခဲ့သည်ကို ပြန်လည်အမှတ်ရလာသည်။ ရေခဲကြမ်းသောက်ပြီး ကျွန်တော် အသက်ရှင်နေနိုင်ပါသည်။ ဒါတစ်ခုတည်းကပင် ငွေကုန်ကြေးကျ အများကြီးသက်သာဖို့ နည်းလမ်းတစ်ခုဖြစ်သွားပြီ။

“နောက်ပြီးတော့ ရှုမျှော်ခင်းကလည်း သိပ်ကို သာယာပါတယ် ဆရာ”

အခန်းစောင့်ကလေးက ပြောပြောဆိုဆိုဖြင့် လသာဆောင်မှ တံခါးများကို လိုက်ဖွင့်နေသည်။ လသာဆောင်ကို အမိုးမိုးထားသည်မှာ မှန်သော်လည်း အလင်းရောင်ကောင်းကောင်းရနေသည်။ ကျွန်တော် ပန်းချီဆွဲဖို့ အလွန်သင့်လျော်သည့်စတူဒီယို ဖြစ်နိုင်သည်။

ရှုမျှော်ခင်းကတော့ တကယ်ပင် အံ့ဩလောက်အောင် လှပပါပေသည်။ လသာဆောင်က အဆောက်အအုံ၏ထောင့်တွင် ဖြစ်သောကြောင့် မြင်ကွင်းကျယ်ကြီးကို တမျှော်တခေါ် မြင်တွေ့နေရသည်။

တစ်ဖက်ခြမ်းတွင် ဝမ်ချိုင်းခရိုင်ကြီးတစ်ခုလုံး၏ အဆောက်အအုံများကို အပေါ်မှစီးပြီး မြင်နေရသည်။ ထို့နောက်မှာ မိုးထိတိုက်များ ထိုးထိုးထောင်ထောင်မြင့်တက်နေသည့် ဟောင်ကောင်။ ပြီးတော့ လူကုံထံများနေထိုင်ရာ တောင်ထွတ်။

သူတို့မျက်နှာမူရာတွင် ဆိပ်ကမ်း။ အရွယ်မျိုးစုံ၊ ပုံစံမျိုးစုံ၊ သင်္ဘောပေါင်းစုံတို့ကို မြင်ရသည်။ ဆိုက်ကပ်ထားတာတွေလည်း ရှိသည်။ ခုတ်မောင်းသွားလာနေတာတွေလည်း ရှိသည်။ ကုန်တင်သင်္ဘောများ၊ ခရီးသည်တင်သင်္ဘောများ၊ စစ်သင်္ဘောများ၊ ကူးတို့သင်္ဘောများ၊ တုံကင်းကြီးများ၊ သမ္ဗန်ငယ်များ ရေတွက်ဆုံးနိုင်အံ့ မထင်။

ဆိပ်ကမ်း၏တစ်ဖက်ခြမ်းတွင်မူ ကျွန်းဆွယ်ဟိုတယ်ကို ကျွန်တော်တို့နှင့် ကပ်လျက် တွေ့ရသည်။ ပြတင်းပေါက်များကိုပင် ရေတွက်နိုင်သည်။ ယင်းဟိုတယ်ရှိသည့် နေရာကား ကိုလုန်းရပ်ကွက်၏ ကမ်းနားပိုင်း။ သူတို့နောက်မှာ တောင်ကတုံးအစီအရီရှိသည်။ တရုတ်ပြည်မကြီးထဲအရောက် နိမ့်ချည်မြင့်ချည် ပြန့်ပြောသွားသော တောင်တန်းများ ဖြစ်ပါသည်။

“ဒီအခန်းဆိုရင်တော့ မဆိုးပါဘူးကွာ” ဟု ကျွန်တော်က ပြောသည်။

“ကျွန်တော့်နာမည် တောင်းကောက်တိုင်းလို့ ခေါ်ပါတယ် ဆရာ” အခန်းစောင့်ကလေးက စောစောကနှင့် မတူသော အပြုံးမျိုးကို ပြုံးပြီး ပြောပါသည်။

“မှားနေတဲ့ ကျွန်တော့်အင်္ဂလိပ်စကားတွေကို ဆရာ ပြင်ပေးပါနော်”

“ပြင်ပေးစရာမရှိပါဘူး အတောင်း”

“ဆရာက သိပ်သဘောကောင်းတာပဲခင်ဗျာ”

ပြီးတော့ အခန်းထဲသို့ ကျွန်တော်တို့ ဝင်ခဲ့ကြသည်။

“ဒီမှာ အမျိုးသမီးတစ်ယောက်ထားဦးမှာလား ဆရာ”

“အမျိုးသမီးတစ်ယောက် မထားပါဘူးကွာ”

‘ဒီမှာ’ ဟူသော စကား၏အဓိပ္ပာယ်ကို ဟောင်ကောင်မှာဟု ကျွန်တော် နားလည်လိုက်ပါသည်။

တုန်တုန်ချည့်ချည့် ဓာတ်လှေကားကြီးဖြင့် အောက်ထပ်သို့ ကျွန်တော် ပြန်ဆင်းခဲ့ပါသည်။ အခန်း လက်လွတ်မသွားရအောင် စရန်ငွေကို စာရေး လက်သို့ ပေးလိုက်သည်။ ငွေလက်ခံဖြတ်ပိုင်းပေါ်တွင် သူက တရုတ်ဘာသာ ဖြင့် ရေးနေသည်။ အခန်းမကြီး၏တစ်ဖက်ခြမ်းရှိ ဆင်နားရွက်တံခါးပေါက် ထဲမှ တေးဂီတသံများ လွင့်ထွက်လာသည်။ ထိုဘက်သို့ ကျွန်တော်က မေးငေါ့ ပြီး စာရေးအား မေးကြည့်သည်။

“ဟိုဘက်အခန်းထဲက ဘာလဲ”

“ဘားခန်းပါခင်ဗျာ”

“ကောင်းသံဗျာ... ဘီယာကလေးတော့ သောက်လိုက်ဦးမှပဲ”

ထိုသို့ပြောပြီး ခန်းမကြီးကိုဖြတ်ကာ လျှောက်သွားမိပါသည်။ အနား ရောက်တော့ ဆင်နားရွက်တံခါး ဖြုန်းခနဲပွင့်သွားပြီး ဘုရင့်ရေတပ်မတော်မှ ရဲဘော်တစ်ယောက် ထွက်လာသည်။ သူ့ကိုယ်လုံးကိုယ်ထည်က ခပ်သေးသေး ခပ်ညှက်ညှက်ပင်။ နေလောင်ထားသဖြင့် အသားက ညိုနေသည်။ “အိပ်ချ် အမ်အက်စ် ပါလာစ်” ဟူသော ရွှေစာလုံးများပါသည့် ဦးထုပ်ကို ဆောင်းထား သည်။

ကျွန်တော့်ကို မြင်လိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်တည်း သူက ရုတ်တရက် အလေးပြုလိုက်သည်။

“ကောင်းပါလေ့ ရဲဘော်၊ ဘု... ဒီနေရာမှာ တွေ့ရမယ်လို့ မျှော်လင့် ထားတဲ့ နောက်ဆုံးဟာနဲ့မှ လာတွေ့နေရတယ်” ဟု ကျွန်တော်က ရယ်မောပြီး ပြောလိုက်ပါသည်။

ဟိုတယ်စာရေးက ကြည့်သလို သူကလည်း ကျွန်တော့်ကို အထူးအဆန်း သဖွယ် ကြည့်ပါသည်။

“ခင်ဗျား ဒီနေရာမှာ များများစားစားတွေ့ရမှာ မဟုတ်ပါဘူး၊ နမ်ကောက် ဟိုတယ်လို နေရာမျိုးမှာ တွေ့ရဖို့ မလွယ်ပါဘူး”

“မတွေ့နိုင်ဘူးလား... ရဲဘော်ဆိုလိုတာက ဒီနေရာမှာ တရုတ်လူမျိုး တွေ မရှိဘူးဆိုတဲ့ သဘောလား”

“အမျိုးသမီးတွေပဲ ရှိတယ်၊ အမျိုးသမီးမှန်သမျှ အကုန်လုံး တရုတ်မ တွေ့ချည်းပဲ” ဟု သူက ပြန်ပြောသည်။

ထိုအခိုက်အတန့်ကလေးမှာပင် တံခါးက ပွင့်သွားပြန်သည်။ တရုတ်မ ကလေးတစ်ယောက် လျှပ်တီးလျှပ်ပြာနှင့် ထွက်လာသည်။ ပြီးတော့ ရေတပ် ရဲဘော်ကို ရယ်ရင်း လှမ်းစကားပြောသည်။

“ဟေး... ရှင် ကျွန်မကို ပစ်ထားခဲ့တယ်ပေါ့လေ”

ဒေါက်မြင့်ဖိနပ်ကို စီးထားသည်။ ကော်လာအမြင့်၊ အောက်ခြေက ဘေးနှစ်ဖက်ကွဲ တရုတ်ဂါဝန်ကို ဝတ်ထားသည်။ အလွန်ချောမောလှပသော မိန်းကလေး ဖြစ်ပါသည်။

“နောက်ပြီးတော့ သူတို့ကို ကောင်းကောင်းဆက်ဆံရင် သူတို့ကလည်း အင်မတန်ယဉ်ကျေးဖွယ်ရာ ပါတယ်ဗျာ”

ရေတပ်ရဲဘော်က ကျွန်တော့်ကို ချေချေငံငံပင် ပြန်ပြောပြနေသည်။

“အား... နယ်လီ... ကိုယ်ပြောတာမှန်ဘူးလားဟေ့...” ဟုလည်း တရုတ်မကလေးကို လှည့်မေးသည်။

“သိပ်မှန်တာပေါ့... ကျွန်မတို့က အင်မတန် သဘောကောင်းတာ”

အမျိုးသမီးက ရွှင်ရွှင်ကလေးပြောပြီး ရေတပ်ရဲဘော်၏ လက်ကို ဆွဲကိုင် လိုက်သည်။

“ကဲ... လာပါ... ရှင် သိပ်စကားများတာပဲ လူတောင် မွန်းချင်သလိုလို ဖြစ်လာပြီ...”

“ကိုယ့်ဆရာကြီး... ဒီနေရာထက် ပိုကောင်းတဲ့နေရာတော့ တခြား ဘယ်မှာမှ မရှိဘူးဗျာနော်”

ရေတပ်ရဲဘော်က ကျွန်တော့်ကိုလှည့်ပြောပြီး ထွက်သွားသည်။ ရဲဘော်က အနည်းငယ်ယိုင်နေသည်။ တရုတ်မကလေးက ဒေါက်မြင့်ဖိနပ်ပေါ်မှာ သူ့ကိုယ်လုံး ကလေး ဟန်ချက်ညီအောင်ထိန်းပြီး လျှောက်သွားသည်။

ခန်းမကြီးကိုဖြတ်ပြီး လျှောက်သွားသော သူတို့နှစ်ယောက်ကို ကြည့်ပြီး ကျွန်တော် တစ်ကိုယ်တည်းပြုံးမိသည်။ ဟုတ်ပါပြီ။ ကျွန်တော်သည် အလကား ငတုံးဟု ကိုယ့်ဟာကိုယ် ပြန်တွေးနေမိသည်။ အခန်းရနိုင် မရနိုင် မေးစဉ်

ဟိုတယ်စာရေး၏ မျက်နှာပေါ်မှာ ဖြစ်ပေါ်သွားသည့် အမူအရာကို မြင်ရကတည်းက ကျွန်တော် မှန်းဆနိုင်ခဲ့ဖို့ ကောင်းပါသည်။

တစ်လလုံးအတွက် အခန်းတစ်ခန်း။ အခန်းတွေကို နာရီပိုင်းကလေး အတွက်သာ သူငှားရမ်းလေ့ရှိဟန် တူပါသည်။ ကျွန်တော်သည် နောက်ပြန် လှည့်ပြီး တံခါးကို တွန်းဖွင့်ကာ ဘားခန်းထဲသို့ ဝင်ခဲ့တော့သည်။

နေ့အရောင်ရနေသော ခန်းမကြီးထဲနှင့်စာလျှင် ဘားခန်းထဲမှာက အနည်းငယ်ပိုမှောင်သည်။ ပြတင်းပေါက်များကို ခန်းဆီးများချပိတ်ထားပြီး ညကလပ်များကဲ့သို့ လျှပ်စစ်မီးလုံးများကို ထွန်းထားသည်။ မျက်စိကျင့်သားရသွားအောင် ကျွန်တော် ခင်စာရပ်လိုက်သည်။ သည်တော့မှ မြင်ကွင်းများ ရှင်းလာသည်။ အရက်ကောင်တာသည် အခန်းထောင့်မှာ ရှိနေသည်။ ကြီးမားသောဓာတ်စက်ကြီးတစ်လုံးမှ ‘အထီးကျန်ခုနစ်ရက်’ သီချင်းသံ ထွက်ပေါ်နေသည်။ တရုတ်စားပွဲထိုးများက ဘီယာခွက်များကို ဗန်းနှင့်သယ်ပြီး စားပွဲများကြားမှာ သွားလာလှုပ်ရှားနေကြသည်။ စားပွဲများမှာ သင်္ဘောသားများ ထိုင်နေကြသည်။ ပြီးတော့ အမျိုးသမီးများ။

ရေတပ်ရဲဘော် ပြောသွားသည်မှာ မှန်ပါသည်။ သည်နေရာလောက် ပိုကောင်းသည့်နေရာကို ကျွန်တော် ရှာတွေ့နိုင်တော့မည် မဟုတ်ပါ။

ဟုတ်ပါသည်။ ကျွန်တော် စောင့်မျှော်တမ်းတနေသောနေရာသည် သည်နေရာ ဖြစ်ပါသည်။ သည်နေရာမှာ ကျွန်တော့်လုပ်ငန်း စနစ်ပါလိမ့်မည်။

လွတ်နေသည့် စားပွဲတစ်လုံးဆီသို့ လျှောက်သွားပြီး ဘီယာတစ်လုံး မှာလိုက်သည်။

(၂)

“တကယ်ပါ... ကျွန်မက သင်္ဘောသားတွေကြားထဲမှာ သိပ်ပြီး ထင်ပေါ်ကျော်ကြားလှတာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ကျွန်မက သိပ်ပိန်တယ်လေ၊ အရိုးပေါ် အရေတင်မဟုတ်လား” ဝွမ်နီလီးက ကျွန်တော့်ကို ပြောပြနေသည်။

“ဒါပေမဲ့ မင်းဟာ သိပ်ကိုချောတာပါပဲ ဝွမ်နီ”

“မချောပါဘူး... ကျွန်မက သိပ်ပိန်လွန်းတယ်၊ ပြီးတော့ ညှို့ယူဆွဲဆောင်နိုင်စွမ်းလည်း မရှိဘူး၊ ဆွဲဆောင်မှုရှိဖို့ သိပ်အရေးကြီးတာ”

ဝွမ်နီလီးသည် ဆွယ်တာဆက်ထိုးနေသည်။ ဓာတ်စက်က ‘ကကြီးတစ်မျိုး ကနေသူကို တခြားကကြီးတစ်မျိုး ကနေသူက စကားပြောခွင့်မရှိ’ ဟူသော သီချင်းသံ ပေါ်နေသည်။ ထိုသီချင်းကို ဆက်တိုက်သုံးကြိမ် ဖွင့်ပြီးခဲ့ပြီ။

‘အထီးကျန်ခုနစ်ရက်’ သီချင်းပြီးလျှင် ဒုတိယ လူကြိုက်အများဆုံးသီချင်း ဖြစ်သည်။

လူလတ်ပိုင်းအရွယ်ရှိ သင်္ဘောသားတစ်ယောက်က စားပွဲတစ်လုံးတွင် ထိုင်ပြီး ဆေးတံဖွာနေသည်။ သူ့အသက်အရွယ်နှင့်သူ ကျေနပ်နှစ်သိမ့်မှုကို တည်တည်ငြိမ်ငြိမ် ခံစားနေသည်။ သူ့ရင်ခွင်ထဲမှာ မိန်းကလေးတစ်ယောက် ရှိနေသည်။

အခန်းထဲမှာ မီးခိုးတွေများလွန်းသည်။ စားပွဲတွေကလည်း ဘီယာနဲ့ များ ဟောင်နေသည်။ အချိန်က အများကြီးစောနေသေးသည်။ ဟိုစားပွဲ သည် စားပွဲများတွင် ထိုင်နေကြသည့် သင်္ဘောသားများမှာ တစ်ဒါဇင်လောက်ထက် ပိုမများသေးပါ။ အမေရိကန်သုံးယောက်က လွဲပြီး အားလုံး အင်္ဂလိပ်လူမျိုး ချည်း ဖြစ်သည်။ အမေရိကန်သုံးယောက်သည် စခန်းချ အမေရိကန်ရေတပ် သင်္ဘောမှဖြစ်ပြီး ပုံမှန်ဧည့်သည်များဖြစ်သည်ဟု ဝှမ်းနီလီးက ရှင်းပြသည်။ လောလောဆယ်တွင်မူ ဆိပ်ကမ်းမှာ အလည်အပတ်ဝင်ကပ်သည့် အမေရိကန် သင်္ဘော လုံးဝ မရှိသေးချေ။

အမျိုးသမီးဦးရေက သင်္ဘောသားဦးရေထက် အများကြီးပိုများနေသည်။ စားပွဲတစ်လုံးမှာ အမျိုးသမီးငါးယောက် ပျင်းရိငြီးငွေ့စွာ စုထိုင်နေကြသည်။

ဝှမ်းနီလီးသည် သူ့ဘေးလွယ်အိတ်ရှိ သိုးမွေးလုံးမှ သိုးမွေးများကို ဆွဲဆန့်ယူနေသည်။ ကျွန်တော်ထိုင်နေကျ စားပွဲတွင် ထိုင်ပြီး ခဏအကြာမှာ ပင် ကျွန်တော်နှင့်အတူ ဝှမ်းနီ လာထိုင်သည်။

ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် တစ်နာရီလောက်ကြာအောင် စကားပြောပြီးပြီ။ သူ့အသက် နှစ်ဆယ့်ခြောက်နှစ်ရှိပြီ။ ကိုယ်လုံးကိုယ်ထည်က ပိန်သည်။ မျက်နှာက ဖြူဖပ်ဖြူရော်။ မျက်လုံးအစုံကမူ အလွန်တရာ နူးညံ့သိမ်မွေ့ပါပေ သည်။ အခြားမိန်းကလေးအများစုဝတ်သော ဘေးကွဲတရုတ်ဂါဝန်ကို မဝတ်ဘဲ အနောက်တိုင်းဂါဝန်ကို သူဝတ်ထားသည်။ သူ့လည်ပင်းမှာ ရွှေကြိုးနှင့် လက်ဝါး ကပ်တိုင်ကလေးကို ဆွဲထားသည်။ ဝှမ်းနီသည် ကက်သလစ်ဘာသာဝင် ဖြစ်ပြီး တရုတ်ပြည်တွင်းရှိ သာသနာပြုကျောင်းတစ်ကျောင်းမှာ ပညာသင်ကြားခဲ့ဖူးသည်။

ယခုတော့ ဝမ်းချိုင်းမှာပင် သူ့အမေ၊ သူ့ညီမတို့နှင့် အတူနေသည်။ အမေနှင့် ညီမကို သူကပင် ရှာဖွေကျွေးမွေးနေရသည်။ ညီမလေးသည် လူတကာ လေးစားရသူဖြစ်ပြီး လင်ကောင်းသားကောင်းရရမည်ဟု သူ ဆုံးဖြတ်ချက်ချ ထားသည်။ ညီမလေး လင်ကောင်းသားကောင်း ရသည်နှင့် တစ်ပြိုင်တည်း

နမ်ကောက်ဟိုတယ်မှာ သူလုပ်နေရသည့် အလုပ်ကို လုံးဝစွန့်လွှတ်နိုင်တော့မည် ဖြစ်သည်။

“ဟုတ်တယ်... ဆွဲဆောင်မှုရှိတာ မရှိတာပေါ်မှာ တည်တာပဲ”

ဂွမ်နီက ဒဿနဆန်ဆန် ဆက်ပြောနေပြန်သည်။

“တချို့ကောင်မတွေဟာ အချောကြီး အလှကြီးမဟုတ်ပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မထက်ပိုပြီး ပိုက်ဆံရအောင် ရှာနိုင်ကြတယ်၊ ဥပမာပြရရင် ဟောဟို တိုင်ဖူးဆိုတဲ့ကောင်မကို ကြည့်...”

တစ်ဖက်ခြမ်းမှ အမျိုးသမီးကလေးတစ်ယောက်ကို သူက မေးငေါ့ပြသည်။

“သူဟာ မချောပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ဆွဲဆောင်မှုအတော်ရှိတယ်၊ အင်း... နောက်ပြီးတော့ ပိန်ပိန်ကပ်ကပ်ကလေးလည်း မဟုတ်ဘူးလေ”

“မင်းဟာ ဒါလောက်မဆိုးပါဘူး ဂွမ်နီရယ်” ဟု ကျွန်တော်က ပြန်ဖြေသိမ့်သည်။

“သိပ်ဟုတ်တာပေါ့... ဟောဒီမှာ ကြည့်...”

ဂွမ်နီက ပြောပြောဆိုဆိုဖြင့် သူ့ညီမလေးအတွက် ထိုးပေးနေသော ဆွယ်တာကို လက်စတန်းလန်းဖြင့် ချထားလိုက်ပြီး လက်မောင်းမှ အင်္ကျီစကို မပြလိုက်သည်။ သူ့လက်မောင်းကလေးများ အလွန်ပိန်ပါသည်။ အဖုအဖောင်းလည်း မရှိ။

“ကျွန်မလက်မောင်းပိန်ပိန်ကလေးတွေကို သူများ မမြင်ရအောင် ဖုံးထားနိုင်တဲ့ အဝတ်မျိုးကိုပဲ အမြဲတမ်း ကျွန်မ ဝတ်နေရတယ်၊ အရမ်းပူအိုက်တဲ့ နွေရာသီဆိုရင် သိပ်အနေရခက်တာပဲ”

“တချို့ယောက်ျားတွေကိုတော့ မင်း ဆွဲဆောင်နိုင်စွမ်း ရှိပါလိမ့်မယ် ဂွမ်နီ” ကျွန်တော်က ပြန်ပြောသည်။

“ဟုတ်ပါတယ်... တစ်ခါတလေတော့လည်း ကြုံတတ်ပါတယ်၊ ချုပ်လို့ ခေါ်တဲ့ လူတစ်ယောက်ကို တွေ့ဖူးတယ်၊ သူက အမေရိကန်လေ၊ သူ့သင်္ဘောက ဟောင်ကောင်မှာ ငါးရက်ကြာ နားသွားတယ်၊ သူ့ကို ကျွန်မ သိပ်သဘောကျတာပဲ၊ ကျားပရတ်ဆီသူဌေး တည်ထားတဲ့ ဘုရားကိုလည်း သူ့ကို ကျွန်မ လိုက်ပို့တယ်၊ တောင်ပေါ်ကိုလည်း ခေါ်သွားတယ်၊ သူဟာ သိပ်သဘောကောင်းတာပဲ၊ ကျွန်မဆီကို သူ့ရေးလိုက်တဲ့စာ ကြိုတော့မှ ရှင့်ကို ပြရဦးမယ်”

ဝွမ်နီက ဘိယာပုလင်းကို ယူပြီး ကျွန်တော့်ဖန်ခွက်ထဲသို့ အကုန်ဖြည့် ထည့်လိုက်သည်။

“နောက်ထပ် ဘိယာတစ်လုံး ယူဦးမလား”

“ယူသေးတာပေါ့... မင်းရော နည်းနည်းပါးပါး မသောက်တော့ဘူး လား”

“မသောက်တော့ဘူး... တရုတ်မတွေဟာ အရက်ကို များများစားစား သောက်လေ့ မရှိဘူးလေ၊ သိတယ်မဟုတ်လား”

ဝွမ်နီက စားပွဲထိုးကို လှမ်းခေါ်ပြီး ကျွန်တော့်အတွက် ဘိယာတစ်လုံး ထပ်မှာပေးသည်။

“ချုပ်ရေးလိုက်တဲ့စာကို အခုပဲ ပြေးယူလိုက်ရင် ကောင်းမယ်ထင်တယ်၊ ရှင့်ကို ကျွန်မ ပြချင်တယ်”

“ဒုက္ခများမနေဘူးလား ဝွမ်နီရယ်”

“ကိစ္စမရှိပါဘူး၊ ကျွန်မအိမ်က အနီးကလေးရယ် အဲဒီစာကလည်း သိပ်စိတ်ချမ်းသာစရာ ကောင်းတယ်လေ၊ ရှင်ဖတ်ရရင် သဘောကျမှာ”

ထိုးလက်စ ဆွယ်တာကို ကျွန်တော့်စားပွဲပေါ်မှာ တင်ထားခဲ့ပြီး သူ ထွက်သွားသည်။

ဓာတ်စက်မှ သီချင်းဆုံးသွားသည်။ ဝွမ်နီ ညွှန်ပြခဲ့သည့်တိုင်ဖူးက ထိုင် ရာမှ ထပြီး သူ့အတွဲ သင်္ဘောသားထံမှာ ပိုက်ဆံအကြွေတောင်းနေသည်။ စိတ်မရှည်နိုင်သလိုလည်း လက်ချောင်းများကို ကွေးချည်ဆန့်ချည် လုပ်နေသည်။

တိုင်ဖူးသည် မျောက်ကလေးတစ်ကောင်လို အရုပ်ဆိုးလှပါသည်။ သို့သော်လည်း သူ့ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက်က အလွန်လှသည်။ ခြေထောက်များ အလွန်လှသည်။ သူဝတ်ထားသည့်ဂါဝန်ဘေးကွဲက သူများတကာတွေထက် ပိုပြီး အများကြီးခွဲထားသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း ဖြူဖွေးသည့်ပေါင်တံကို ရှည် လျားစွာ မြင်တွေ့နေရသည်။

သင်္ဘောသားက သူ့ကို ပိုက်ဆံအကြွေ ပေးလိုက်သည်။ သင်္ဘောသား၏ ခေါင်းပေါ်မှ ဦးထုပ်ကို ဆွဲယူလိုက်ပြီး သူ့ခေါင်းမှာ ဆောင်းလိုက်သည်။ ထို့နောက် ဓာတ်စက်ရှိရာသို့ သွားပြီး အကြွေကိုထည့်ကာ နှစ်သက်ရာသီချင်း ဖွင့်ရန် ခလုတ်နှိပ်လိုက်သည်။ ပြီးတော့ နောက်သို့ အနည်းငယ်ဆုတ်ပြီး စောင့် ကြည့်နေသည်။ ခြေနှစ်ချောင်းကို အနည်းငယ်ကားထားသည်။ တင်းပါးပေါ်မှာ လက်ထောက်ထားသည်။ သူ့လက်သည်းကလေးတွေက ကြက်သွေးရောင်။

သည်အနေအထားကလေးကို ကြည့်စမ်းပါ။ တရုတ်မကလေးသည် အင်္ဂလိပ်သင်္ဘောသားတစ်ယောက်၏ ဦးထုပ်ကို ဆောင်းကာ ခါးကလေး ထောက်လို့။ ပြီးတော့ ဓာတ်စက်ကို ခပ်ငေးငေးကလေး ကြည့်လို့။ သည်ပုံ ကလေးကို ကြည့်စမ်းပါ။ သည်မျက်နှာကလေးကို ကြည့်စမ်းပါ။ သည်အနေ အထားထက် စိတ်ဝင်စားဖွယ်ကောင်းသော အခြားအနေအထားကို တွေ့နိုင် တော့မည် မထင်။

သူရပ်နေသည့်အနားရှိ စားပွဲမှ သင်္ဘောသားတစ်ယောက်က တိုင်ဖူး၏ ပေါင်တံဖြူဖြူကလေးကို သတိပြုမိသွားသည်။ တိုင်ဖူး၏အတွဲကို မျက်လုံး တစ်ဖက်မှိတ်ပြကာ ဘီယာခွက်ထဲသို့ လက်ညှိုးနှစ်လိုက်သည်။ ပြီးတော့ သူ့ ကိုယ်ကို ကိုင်းပြီး တိုင်ဖူး၏ပေါင်တံဖြူဖြူကလေးကို ဘီယာနှင့် ဆွတ်လိုက် သည်။ တိုင်ဖူးက ဒေါသတကြီးဖြင့် သူ့ဘက် လှည့်လိုက်သည်။

“ဟေ့... ငါ့ကို ဘာဘောင်မ အောက်မေ့လို့လဲ၊ လမ်းပေါ်ကအစားထဲက မှတ်လို့လား...”

ထိုအချိန်ကလေးမှာပင် ဓာတ်စက်က သီချင်းသံပေါ်လာပြီး တစ်ခန်း လုံးကို ဖုံးလွှမ်းသွားသည်။ တိုင်ဖူး၏ညစ်တီးညစ်ပတ် ဆဲရေးတိုင်းထွာသံများ သည်လည်း ဓာတ်စက်ကြားမှာ နစ်မြုပ်ပျောက်ကွယ်သွားတော့သည်။

တိုင်ဖူးသည် ထိုသင်္ဘောသားကို လက်ဟန်ခြေဟန်ဖြင့် ရန်တွေ့နေသေး သည်။ ပြီးတော့မှ စောစောက သူ့အတွဲရှိရာသို့ ပြန်လာပြီး ကုလားထိုင်မှာ ဝင်ထိုင်သည်။

“ရှင်လူတွေက ကျွန်မ စိတ်မချမ်းသာအောင် လုပ်ကြတယ်၊ ကျွန်မမှာ ဂုဏ်သိက္ခာနဲ့ ရှင်သိတယ်မဟုတ်လား၊ ကျွန်မကို ဘယ်အစားထဲကလို့ သူတို့ ထင်သလဲ” ဟုလည်း သူ့လူကို ပြောနေသည်။

ကျွန်တော်သည် ရေခဲစိမ်ဘီယာကို သောက်ရင်း ဆေးလိပ်ဖွာနေမိသည်။ ထိုအချိန်မှာပင် ဝှမ်းနီလီး ပြန်ရောက်လာသည်။ လက်ကိုင်အိတ်ထဲမှ စာအိတ် တစ်လုံးထုတ်ပြီး ကျွန်တော့်ကို ကမ်းပေးသည်။ စာအိတ်ကလည်း စုတ်ပြု ကြေမွနေပြီ။

“ရှေ့... ဖတ်ကြည့်... သိပ်ကောင်းတဲ့စာ... အဲဒီလူကလည်း သိပ် သဘောကောင်းတယ်လေ...”

စာအိတ်ပေါ်တွင်...

သို့

မစ္စဂွမ်နီလီ:

နမ်ကောက်ဟိုတယ် (ဘားခန်း)

ဝမ်ချိုင်း၊ ဟောင်ကောင်

ဟု ရေးထားသည်။ စာတိုက်အမှတ်အသားကို ကြည့်တော့ အချိန် တစ်နှစ်ကျော် နေပြီဖြစ်ကြောင်း တွေ့ရသည်။ အိတ်ထဲမှ စာရွက်သည်လည်း ခေါက်ရိုးများ ပြတ်မတတ် ကြေနေပြီ။

စာကို ကျွန်တော် စဖတ်တော့ ဝမ်နီက အလွန်တရာစိတ်ချမ်းသာသည့် အမူအရာဖြင့် အကဲခတ်ကြည့်နေသည်။

ချစ်သောဝမ်နီ

အံ့ဩလွန်းလို့ အသက်တော့ ထွက်မသွားလိုက်ပါနဲ့နော်။ ဒီအချိန် လောက်ဆိုရင် စာတစ်စောင်တော့ မင်းရနေဖို့ ကောင်းပါတယ်။ ဘာပဲ ဖြစ်ဖြစ် အချိန်သိပ်နောက်မကျသေးပါဘူး။ ဒါကြောင့် ကိုယ့်ကတိ အတိုင်း ဒီစာကို ရေးလိုက်ပါတယ်။

မင်းလိုမိန်းကလေးမျိုးနဲ့ တွေ့ဆုံခဲ့ရတဲ့အတွက် ကိုယ်ဟာ အင်မတန်ကံကောင်းတဲ့လူ ဖြစ်ပါတယ်။ အထူးသဖြင့် ကိုယ့်တိုင်းပြည် မှာကျန်ခဲ့တဲ့ ရည်းစားဆီက စာတစ်စောင်ရပြီးတဲ့နောက်မှာ ဒီအသိ ဝင်လာတာ ဖြစ်ပါတယ်။ မင်းနဲ့တွေ့ရတာ ကိုယ် အင်မတန်ကံကောင်း တယ်ဆိုတာ သေချာပါတယ်။ ကိုယ့်ရည်းစားရဲ့စာကို ဖတ်ရတော့ ကိုယ် တော်တော်စိတ်ညစ်သွားတယ်။

သူကတော့ အလကားကောင်မပါပဲ ဝမ်နီရယ်။ မင်းကို သူ တွေ့စေချင်စမ်းလှတယ်။ တရုတ်မကလေးတွေဟာ လူရိုင်းခေတ်တုန်း ကလို သစ်ရွက်တွေနဲ့ အရှက်လုံအောင် ဖုံးတုန်းပဲလို့ သူထင်နေပုံ ရတယ်။ မင်းလို တရုတ်မလေးတစ်ယောက်ကို သူတွေ့ရမယ်ဆိုရင် ဘယ်လောက်များအံ့ဩလိုက်မယ် မသိဘူး။

ဟောင်ကောင်ကို ကိုယ်တို့သင်္ဘောခွာတော့ ကိုယ် မျက်နှာ မဖော်ဝံ့ဘူး။ (ရယ်စရာပြောတာ မဟုတ်ဘူးနော်) ကိုယ်ငိုတာကို တခြားလူတွေမြင်မှာစိုးလို့ ခေါင်းငုံ့ထားရတာပါ။ အရှေ့ဖျားတိုင်းပြည်က ဆိပ်ကမ်းတွေအားလုံးမှာ ကိုယ်တို့သင်္ဘောကပ်ခဲ့တယ်။ ဒါပေမဲ့ ဘယ် မိန်းကလေးကိုမှ ကိုယ် လက်နဲ့တောင် မတို့တော့ဘူး။ ဒါ မှန်ကြောင်း ဘုရားသခင်ကို တိုင်တည်ပြီး ပြောပါတယ်။

သတင်းကောင်းပြောရဦးမယ် ဝှမ်းနီ။ နောက်လဆိုရင် ကိုယ်တို့ တိုင်းပြည်ကို ပြန်တော့မယ်။ အပြန်မှာ ဟောင်ကောင်ကို တစ်ခေါက် ပြန်ဝင်ချင်ပါသေးတယ်။

ဒါပါပဲ ဝှမ်းနီ။ မင်းဟာ အင်မတန်ချစ်စရာကောင်းတဲ့ မိန်းကလေးပါ။ ဒါကြောင့် ကျေးဇူးတင်ကြောင်း ထပ်ပြောပါရစေ။

ချပ်။

ဝှမ်းနီသည် ဆွယ်တာထိုးရင်း ကျွန်တော့်ကို ပြုံးပြုံးကြီး ကြည့်နေသည်။

“ဘယ်လိုလဲ... အင်မတန်ကောင်းတဲ့ စာတစ်စောင်လို့ မထင်ဘူးလားဟင်” ဟုလည်း ကျွန်တော့်ကို လှမ်းမေးသည်။

“အင်မတန်ကောင်းပါတယ် ဝှမ်းနီ၊ မင်းကလည်း သူ့အလိုတွေအများကြီး လိုက်လိုက်တယ် ထင်တယ်”

“တခြားကောင်မတွေလည်း စာတွေ အများကြီး ရတတ်ကြတယ်။ ကျွန်မရဲ့အချစ်ဆုံးသူငယ်ချင်း ဖုဒီဆိုရင် ငါးစောင်တောင် ရတယ်။ လွန်ခဲ့တဲ့ အပတ်တုန်းကလည်း တစ်ဖောင်ထပ်ရသေးတယ်။ အဲဒီစာကလည်း အင်မတန် ချစ်စရာကောင်းတယ်။ ဂျိုးဆိုတဲ့သူက ရေးလိုက်တာ၊ ဒါပေမဲ့ ဖုဒီက သူ့ကို မမှတ်မိတော့ဘူး။ ဂျိုးဆိုတဲ့နာမည်နဲ့ သင်္ဘောသားတွေက အများကြီး မဟုတ်လား”

ဖြုန်းခနဲ စကားစဖြတ်ပစ်လိုက်သည်။ ပြီးတော့ ကျွန်တော့်ကို ကြည့်ပြီး မေးသည်။

“ဘာဖြစ်တာလဲဟင်”

သူ့စကားကို ကျွန်တော် အာရုံမစိုက်တော့သောကြောင့် မေးခြင်းဖြစ်သည်။

ကျွန်တော်က ဝင်ပေါက်တံခါးဆီသို့ မေးငေါ့ပြလိုက်သည်။ တံခါးက ရုတ်တရက်ပွင့်သွားသည်။ ရေတပ် တပ်ထိန်းလေးယောက် ဝင်လာသည်။ ဝင်လာပုံကလည်း စော်ကားမော်ကားပုံမျိုး။ အမေရိကန်နှစ်ယောက်။ အင်္ဂလိပ်နှစ်ယောက်။

“ဘာဖြစ်တာလဲ ဝှမ်းနီ... ဝင်ဖမ်းတာလား” ဟု ကျွန်တော်က စိုးရိမ်တကြီး မေးသည်။

ဝှမ်းနီက တပ်ထိန်းများဆီသို့ တစ်ချက်သာ လှမ်းကြည့်သည်။

“အိုး... တပ်ထိန်းတွေပါ” ထိုမျှပြောပြီး သူ့ဆွယ်တာကို ဆက်ထိုးနေသည်။

“ဘာတွေ...”

“လူကောင်းတွေပါ။ ဒီမှာ ရန်တွေ ဘာတွေ ဖြစ်နေသလားဆိုတာ လာကြည့်တာပါ”

တပ်ထိန်းများကို ကျွန်တော် လှမ်းကြည့်သည်။ ဘုရင့်ရေတပ်မတော်မှ အရာရှိတစ်ဦးနှင့် တပ်ကြပ်ကြီးတစ်ဦး။ အမေရိကန်ရေတပ်မှ အရာရှိတစ်ဦးနှင့် တပ်ကြပ်ကြီးတစ်ဦးတို့ ဖြစ်ကြသည်။

မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို လက်တစ်ဖက်နှင့် ဖက်ထားသော အမေရိကန် စခန်းချ စစ်သင်္ဘောမှ ရဲဘော်က သူတို့ကို လှမ်းခေါ်သည်။ ကုလားထိုင်တစ်လုံးကိုလည်း ဆွဲယူသည်။ သို့သော် မိန်းကလေးကိုပါ ဖက်ထားရသောကြောင့် လက်နှင့် မမိ။ ထို့ကြောင့် ခြေထောက်တစ်ဖက်နှင့် လှမ်းဆွဲယူသည်။

အမေရိကန်တပ်ကြပ်ကြီးက ဝင်ထိုင်သည်။ အရာရှိလုပ်သူကမူ ထိုင်နှင့် သူ့ကို နှုတ်ဆက်ရင်း သူ့ကုလားထိုင် သူ့ဆွဲထိုင်သည်။

အင်္ဂလိပ်အရာရှိနှင့် တပ်ကြပ်ကြီးက အခြားစားပွဲလွတ်တစ်ခုမှာ နေရာယူသည်။ တပ်ကြပ်ကြီးက သူ့အရာရှိအတွက် ကုလားထိုင်တစ်လုံး ဆွဲပေးသည်။ အရာရှိထိုင်တော့မှ သူ့အတွက် ကုလားထိုင်ဆွဲထိုင်သည်။ ခေါင်းမှ ဦးထုပ်များကို ချွတ်ကာ စားပွဲပေါ်မှာ ပက်လက်လှန်တင်ထားလိုက်သည်။ လက်ကိုင်ပဝါများထုတ်ပြီး မျက်နှာကို သုတ်နေသေးသည်။ သူတို့နှင့် မလှမ်းမကမ်းရှိ စားပွဲများတွင် ထိုင်နေကြသော သင်္ဘောသားများက သူတို့ကို မမြင်ချင်ယောင် ဆောင်နေကြသည်။

ဘားကောင်တာနောက်မှ မန်နေဂျာက ကပျာကယာထွက်လာကာ အင်္ဂလိပ်အရာရှိနှင့် တပ်ကြပ်ကြီးဆီ ကပ်သွားပြီး အရက်သုံးဆောင်ပါရန် လောကွတ်လုပ်နေသည်။ သူတို့နှစ်ယောက်က ခေါင်းခါပြကြသည်။ ထို့ကြောင့် အမေရိကန်စားပွဲဆီသို့ ပြေးသည်။ လောကွတ်လုပ်ပြန်သည်။ အမေရိကန်နှစ်ယောက်ကလည်း ခေါင်းခါပြကြသည်။

“ဟေ့... မန်နေဂျာကြီး လာစမ်းပါဦး”

တစ်ဖက်လှည့်ထွက်သွားနေသည့် မန်နေဂျာ၏အင်္ကျီကို အမေရိကန် တပ်ကြပ်ကြီးက လှမ်းဆွဲလိုက်သည်။

“ဒီဟိုတယ်နာမည်ရေးထားတဲ့ တူတွေ ရှိသေးသလား၊ ဟိုတလောက စစ်ဗိုလ်တစ်ယောက်ကို ခင်ဗျားပေးလိုက်တဲ့ တူမျိုးလေ... ရှိ မရှိ သွားကြည့်စမ်းပါဦး၊ အမှတ်တရပစ္စည်းအဖြစ် သိမ်းထားချင်လို့”

အမေရိကန်တပ်ကြပ်ကြီး၏စကားဆုံးတော့ မန်နေဂျာက ခပ်သုတ်သုတ် ထွက်သွားသည်။ ခဏကြာတော့ တူများကိုယူပြီး ပြန်လာပေးသည်။

“ဟုတ်တယ်... ဟုတ်တယ်... ဒါမျိုးကိုပြောတာ” ဟု အမေရိကန် တပ်ကြပ်ကြီးက ပြန်ပြောသည်။

ငွမ်နီက ဆွယ်တာထိုးနေရင်း ကျွန်တော့်ကို မော့ကြည့်သည်။

“ပန်းချီဆရာဆိုတာမျိုးကို အရင်တုန်းက တစ်ခါမှ ကျွန်မ မတွေ့ဖူးဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ပန်းချီဆရာတစ်ယောက်အကြောင်း ရုပ်ရှင်တစ်ကား ရောက်စီရုံမှာ တစ်ခါကြည့်ဖူးတယ်၊ သိပ်ကောင်းတာပဲ၊ အဲဒီပန်းချီဆရာလည်း ဘားခန်းထဲ မှာ ပန်းချီဆွဲတယ်၊ ဒါပေမဲ့ အရပ်ကလေးက သိပ်ပုတာပဲ”

“တူးလောက်လိုထရက် ထင်တယ်” ဟု ကျွန်တော်က ပြန်ပြောသည်။

“သူ့နာမည်တော့ ကျွန်မ မမှတ်မိတော့ဘူး၊ ဒါပေမဲ့ အဲဒီဇာတ်လိုက် မင်းသားဟာ ဒူးခေါင်းနဲ့ လမ်းလျှောက်တယ်လို့ သတင်းစာထဲမှာ ရေးထားတာ တော့ မှတ်မိတယ်၊ ဖိနပ်ကို ခြေထောက်မှာ မစီးဘဲ ဒူးခေါင်းမှာ စီးတယ်တဲ့၊ သိပ်တော်တာပဲနော်”

“အဲဒီရုပ်ရှင်ကိုတော့ မကြည့်ဖူးဘူး၊ သူ့ပန်းချီကားတွေကိုတော့ မြင်ဖူး တယ်၊ သိပ်ကောင်းတာပဲ”

“ရှင်ပန်းချီတွေက ပိုကောင်းပါတယ်”

“အဲဒီလိုဖြစ်ချင်လိုက်တာ ငွမ်နီရယ်”

ကျွန်တော်က ရယ်ချလိုက်မိပါသည်။

“ကျွန်မသာ ပန်းချီဆရာဆိုရင်လေ တောင်တွေကို ပန်းချီဆွဲမှာပဲ၊ ဘာ ဖြစ်လို့ တောင်တွေကို ပန်းချီဆွဲတာလဲဟင် ဘားခန်းထဲမှာမှ ဘာဖြစ်လို့ ဆွဲချင်ရတာလဲ”

“ကိုယ်က လူတွေကိုသာ စိတ်ဝင်စားလို့ပေါ့ကွယ်၊ အလှတရားဟာ လူတွေမှာ ပိုရှိတယ်” ဟု ကျွန်တော်က ပြန်ဖြေသည်။

“ဒီဟိုတယ်မှာ ရှင်လာနေကာဟာလည်း သိပ်ရယ်စရာကောင်းတာပဲ နော်၊ အရင်တုန်းက ဘယ်သူမှ ဒီမှာ လာမနေဖူးဘူး၊ တခြားကောင်မတွေနဲ့ ရှင်ကို မိတ်ဆက်ပေးရဦးမယ်၊ သူတို့ သိပ်စိတ်ဝင်စားမှာ”

သည့်နောက်မှာတော့ မိန်းကလေးတွေတပြိုင်ကြီး ကျွန်တော့်စားပွဲမှာ လာထိုင်ကြသည်။ တိုင်ဖူး၊ အဲလစ်အသေးလေး၊ ဗုဒ္ဓဟူး လူးလူးတို့လည်း ပါသည်။

mgyoe.com

အဲလစ်သည် ကိုယ်လုံးကိုယ်ထည် အလွန်ညှက်ပြီး ငှက်ကလေးတစ်ကောင်လို ဝလုံးနေသည်။ ထို့ကြောင့် သူ့ကို အဲလစ်ကလေးဟု အမည်ပေးထားကြခြင်း ဖြစ်သည်။ အသံမြည်သည့် နားကွင်းကလေးများကို နားမှာ ပန်ထားသည်။ ကိုယ်လုံးကလေးကို လှုပ်ယမ်းပြီး တခစ်ခစ်လည်း ရယ်တတ်သည်။

ဗုဒ္ဓဟူး လူးလူးကတော့ စကားနည်းသည်။ အများတကာ၏လှုပ်ရှားမှုများကိုသာ ကြည့်ရှုအကဲခတ်နေတတ်သည်။ သူ့စကားပြောလျှင်လည်း အဓိပ္ပာယ်ပါပါ ပြောတတ်သည်။ သူ့မျက်နှာကလေးက ဝိုင်းစက်ချောမွတ်နေသည်။

တိုင်ဖူးကတော့ စကားကို မြင်းအိပ်ပေါက်သလို တရစပ် ဗလုံးဗထွေးပြောလေ့ရှိသည်။ ယခုလည်း မနေ့ညက အတွေ့အကြုံကို ပြန်ပြောပြနေသည်။ ဘားခန်းထဲသို့ မဝင်ချင်သော လူတစ်ယောက်က မိန်းကလေးတစ်ယောက်လောက်လိုချင်ကြောင်း ပြောနေသည်ဟု စားပွဲထိုးတစ်ယောက်က သူ့ကို လာပြောကြောင်း၊ သူထွက်လိုက်သွားသောအခါ လမ်းဘေးရှိ လန်ချားတစ်စီးပေါ်တွင် လူတစ်ယောက်ထိုင်နေကြောင်း၊ ထိုသူသည် ကုန်တင်သင်္ဘောတစ်စီးမှ ကပ္ပတိန်ဖြစ်ကြောင်း၊ တိုင်ဖူး အလွန်အထင်ကြီးသွားကြောင်း လက်ဟန်ခြေဟန်နှင့် ပြောပြနေသည်။

သူတို့ပြောဆိုနေကြသည့် သူတို့၏အတွေ့အကြုံများကို စိတ်ဝင်တစား ကျွန်တော် ထိုင်နားထောင်နေမိသည်။

ခဏကြာတော့ သင်္ဘောသားတွေတပြုံကြီး ရောက်လာကြသည်။ ဆယ့်လေးငါးယောက်တော့ ရှိပေမည်။ မိန်းကလေးအားလုံး တိတ်သွားကြသည်။ ဝင်လာသည့် သင်္ဘောသားများက အလျဉ်းသင့်ရာစားပွဲများမှာ ဝင်ထိုင်ကြပြီး ဘီယာများ မှာကြသည်။ အမျိုးသမီးများကို စိတ်မဝင်စားလေဟန် တစ်ချက်လောက်သာ လှမ်းကြည့်သည်။

ခဏကြာတော့ ဝှမ်းနီလီးမှ တစ်ပါး ကျွန်တော့်စားပွဲမှာထိုင်နေကြသည့် မိန်းကလေးများအားလုံး ထသွားကြကာ သင်္ဘောသားများထံ ချဉ်းကပ်သွားကြသည်။ ခဏထိုင်ပါရစေဟု ပြောပြီး သင်္ဘောသားများ၏စီးကရက်ကို မီးညှို့ပေးခြင်း၊ ဘီယာငွေပေးခြင်းများ ပြုလုပ်ကြသည်။ သည်တော့မှပင် စောစောက အနေရအထိုင်ရခက်နေကြသည့် သင်္ဘောသားများလည်း ပြုံးရွှင်လာကြကာ နေတတ်ထိုင်တတ် ဖြစ်ကုန်တော့သည်။

“ဝှမ်းနီ မင်းကို ကိုယ်က ဆွဲထားသလို ဖြစ်နေပြီ” ဟု ကျွန်တော်က လှမ်းပြောသည်။

“အို မဟုတ်ပါဘူး...”

ဝှမ်းနီက ခပ်မြန်မြန်ဖြေရင်း ထိုးလက်စ ဆွယ်တာကိုသာ ငုံ့ကြည့်ပြီး ဆက်ထိုးနေသည်။

“မင်း ပိုက်ဆံနည်းနည်းပါးပါးရအောင် မရှာတော့ဘူးလားကွယ်”

နမ်ကောက်ဟိုတယ်မှာရှိနေကြသည့် မိန်းကလေးများအားလုံး စွဲမက်စရာ ကောင်းကြသည်မှာ မှန်သော်လည်း မည်သည့်မိန်းကလေးနှင့်မှ ကျွန်တော် ဆက်ဆံမည်မဟုတ်ကြောင်း ဝှမ်းနီလီးကို ကျွန်တော်ပြောပြထားခဲ့ပြီး ဖြစ်ပါသည်။ သည်ဟိုတယ်မှာ သူတို့နှင့်အတူတူ ကျွန်တော် နေနေသည်။ သူတို့နှင့် ကျွန်တော် အဆက်အဆံလုပ်မိပါက သူတို့ကြားတွင် မည်သို့ဆက်နေရမည်ကို ကျွန်တော်မသိပါ။

“ကောင်းပြီလေ... ကျွန်မ အလုပ်သွားလုပ်ပါတော့မယ်၊ ရှင့်ကို တစ်ယောက်တည်းထားခဲ့ရမှာ ရိုင်းစိုင်းရာများ ကျနေမလားလို့”

နောက်ဆုံးကျမှ ဝှမ်းနီက ပြောသည်။ ကျွန်တော့်အကြံပေးချက်ကို လက်ခံလိုက်သဖြင့် စိတ်သက်သာရာ ရသွားပုံလည်း ပေါ်သည်။

“ကိစ္စမရှိပါဘူးကွယ်... ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်လေ... ကျွန်မ ကံကောင်းမယ်တော့ မထင်မိဘူး”

မည်သို့ဆိုစေ နောက်နာရီဝက်လောက်ကြာတော့ ဝှမ်းနီသည် အလွန် ထွားကျိုင်းသော ကိုးရိုးကားရားသင်္ဘောသားကြီးတစ်ယောက်နှင့်အတူ စားပွဲတစ်လုံးမှ ထလိုက်ကြကြောင်း ကျွန်တော် လှမ်းမြင်လိုက်ရပါသည်။ ဝှမ်းနီက သင်္ဘောသားကို တံခါးပေါက်ဆီသို့ ဦးဆောင်ခေါ်သွားသည်။ သူ့ကိုယ်လုံးကိုယ်ထည် ပိန်သော်လည်း အလွန်သိမ်မွေ့နူးညံ့ပါသည်။ ပြီးတော့ ဣန္ဒြေလည်း ဆောင်ထားသည်။ ဘုရင်ခံ၏အိမ်တော်သို့ ညစာစားပွဲတက်ရန် ရောက်ရှိလာသော ဂုဏ်သရေရှိအမျိုးသမီးတစ်ယောက်လို ဣန္ဒြေဆောင်ထားခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ သင်္ဘောသားက သူ့နောက်မှ တရွတ်တိုက်ပါသွားသလို ရှိချေသည်။

ဓာတ်စက်မှ ‘အထီးကျန်ခုနစ်ရက်’ သီချင်းသံ ပေါ်နေသည်။ ခဏကြာတော့ ရပ်သွားသည်။ သင်္ဘောသားတစ်ယောက်က ထသွားပြီး ပိုက်ဆံအကြွေထည့်ကာ ခလုတ်ကို နှိပ်လိုက်သည်။ ‘အထီးကျန်ခုနစ်ရက်’ သီချင်းပင် ပြန်ထွက်လာသည်။

စားပွဲထိုးကို ကျွန်တော် မျက်ရိပ်လှမ်းပြလိုက်ပြီး ကျွန်တော့်ဖန်ခွက်ကို လက်နှင့် ကိုင်ပြလိုက်သည်။ သူထွက်သွားပြီး ခဏကြာတော့ ဘီယာတစ်လုံး ယူလာပေးသည်။

(၃)

စောစောပိုင်းက ရက်များတုန်းက ဘားခန်းထဲမှာ ဟုတ်တိပတ်တိ ကျွန်တော် အလုပ်မလုပ်နိုင်ခဲ့။ ပုံကြမ်းဆွဲဖို့ ကျွန်တော် ပြင်ဆင်လိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်တည်း ကျွန်တော့်ပတ်လည်သို့ အမျိုးသမီးတွေ ပိုင်းအုံလာတတ်ကြ သည်။ သူတို့ပိုင်းအုံနေကြသောကြောင့် အသက်ရှူရပင် ခပ်ကျပ်ကျပ်ဖြစ်ခဲ့သည်။

သူတို့ပုံကြမ်းကလေးများကို ကျွန်တော်က တစ်မဟုတ်ချင်း ဆွဲပြလိုက် သည်။ သူတို့အတွဲတစ်ချို့၏ ပုံတူကိုပါ ဆွဲပြလိုက်သည်။ ထိုအခါမျိုးတွင် သူတို့ အများကြီးပျော်ကြသည်။

တဖြည်းဖြည်းနှင့် သူတို့အဖို့ ရိုးသွားသည်။ ကျွန်တော်နှင့်လည်း ရင်းနှီး ခင်မင်လာကြပြီ။ တစ်ခါတရံ သူတို့ပုံတူကို ကျွန်တော် ရေးဆွဲနေမှန်း သိသော် လည်း သူတို့ အရေးမစိုက်တော့။ အားလုံး နေတတ်ထိုင်တတ် ဖြစ်သွားကြ လေပြီ။

ကျွန်တော်လည်း နေ့ခင်းဆယ့်တစ်နာရီ ဆယ့်နှစ်နာရီလောက်တွင် ဘားခန်းထဲသို့ ဆင်းသွားလေ့ရှိသည်။ အမျိုးသမီးများလည်း ထိုအချိန်မျိုးမှာ ပင် စတင်ရောက်ရှိလာတတ်ကြသည်။ ကျွန်တော့်စားပွဲမှာ ထိုင်ပြီး ရောက်တတ် ရာရာ စကားပိုင်းဖွဲ့ကြသည်။ သင်္ဘောသားများရောက်လာပြီး သူတို့ အလုပ် ကောင်းကောင်းဖြစ်သည့်အချိန်အထိ စကားထိုင်ပြောကြခြင်း ဖြစ်သည်။

ထမင်းကိုလည်း ဘားခန်းထဲမှာပင် ကျွန်တော် စားလေ့စားထရှိပါသည်။ အသားတစ်ခုခုနှင့်သော် လည်းကောင်း၊ ပုစွန်နှင့်သော် လည်းကောင်း ထမင်း ကြော်တစ်ပွဲ ကျွန်တော်မှာသည်။ တစ်ဒေါ်လာလောက်ပဲကျသည်။ ဒါလောက် ဆိုလျှင် ကျွန်တော့်တစ်ဝမ်း ပူလုံပြီ။ ထမင်းကြော်နှင့်အတူတူ လက်ဖက်ရည် တစ်ခွက်လည်းပါသည်။ တရုတ်ဟိုတယ်များတွင် လက်ဖက်ရည်ကို အခမဲ့ပေး သည်။

နမ်ကောက်ဟိုတယ်သည် ဆောင်ကြာမြိုင်ကား မဟုတ်ပါ။ ဟောင် ကောင်တွင် ဆောင်ကြာမြိုင်ထားခြင်းကို ဥပဒေက ခွင့်မပြုပါ။ ဟိုတယ်၏ အဓိကဝင်ငွေနှင့် အမြတ်အစွန်းသည် အခန်းငှားခဖြစ်သည်။ တစ်ခါတရံတွင် အခန်းတစ်ခန်းတည်းကို နှစ်ဆယ့်လေးနာရီအတွင်း အကြိမ်ကြိမ် ငှားရတတ် သည်။ တစ်နေ့ကုန်နေမည် မဟုတ်ဘဲ အချိန်တိုအတွက် ငှားလျှင်လည်း တစ်နေ့ တွက်ပင် ပေးရသည်။ ထို့ကြောင့် အခန်းတစ်ခန်းကို နှစ်ဆယ့်လေးနာရီအတွင်း အကြိမ်ကြိမ်ငှားရလျှင် တွက်ခြေအများကြီး ကိုက်သွားသည်။

အမျိုးသမီးများသည် ပြင်ပမှာ နေထိုင်ကြခြင်း ဖြစ်သည်။ သူတို့ဖောက်
သည်များနှင့် ဆက်ဆံလျှင် သူတို့ဈေးကို သူတို့ သတ်မှတ်နိုင်သည်။ နှစ်ဖက်
သဘောတူပြီဆိုလျှင် အခန်းငှားသည်။ ဟိုတယ်အခန်းငှားခရအောင် ထိုနည်း
ဖြင့် သူတို့က ဖန်တီးပေးကြသည်။

ဘားခန်းသည် သူတို့စခန်းချရာနေရာ ဖြစ်သည်။ တစ်နည်းဆိုသော်
သားကောင်ကို အမိဖမ်းရာ၊ ဖောက်သည်ရှာရာ နေရာဖြစ်သည်။ ဘားခန်းထဲမှာ
ဖောက်သည်တွေ့ပြီဆိုလျှင် အခြားအရပ်ဒေသသို့ ခေါ်မသွားရ ဆိုသော စည်း
ကမ်းချက်တော့ ရှိပါသည်။

တစ်ခါတလေတော့လည်း ထိုစည်းကမ်းကို မလွဲမသွေ ချိုးဖောက်ရသည်
များ ရှိတတ်သည်။ နမ်ကောက်၏အခန်းခက ဈေးကြီးသည်။ တစ်ညအတွက်
ဆယ်ဒေါ်လာယူသည်။ အချိန်တိုအတွက် လျှော့ပေးခြင်းမရှိ။ သဘောသားမှာ
ငွေနည်းနေပြီဆိုလျှင် အခြားဟိုတယ်မှ အခန်းတစ်ခန်းမှာ သွားတွေ့ရန် အမျိုး
သမီးက အကြံပေးတတ်သည်။ ဘားခန်းထဲမှနေပြီး နှစ်ယောက်အတူတူ တွဲ
ထွက်သွားလိုတော့ မဖြစ်။ သဘောသားက ဘားခန်းထဲမှ အရင်ထွက်သွားရ
မည်။ အမျိုးသမီးက ခဏကြာမှ မယောင်မလည် ထွက်လိုက်သွားရမည်။
သူတို့နှစ်ယောက် အပြင်တစ်နေရာမှာတွေ့ပြီး ဈေးနည်းသည့်ဟိုတယ်သို့ ခရီး
ဆက်ကြခြင်း ဖြစ်သည်။

သည်နေရာတွင်လည်း မန်နေဂျာလစ်ချိန်ကို ကြည့်ရသည်။ မန်နေဂျာ
မယုံသင်္ကာဖြစ်မည်ကို မခံနိုင်။ တစ်ခါတရံတော့လည်း မန်နေဂျာက ဖမ်းမိ
တတ်သည်။ ပထမအကြိမ်ဖမ်းမိလျှင် ထိုအမျိုးသမီးသည် နမ်ကောက်ဟိုတယ်
သို့ တစ်ပတ်လာခွင့်မရှိ။ ဒုတိယအကြိမ်ဖမ်းမိလျှင် လာခွင့်ကို နှစ်ပတ်ပိတ်ပင်
သည်။ တတိယအကြိမ်ဆိုလျှင်ကား ရာသက်ပန် လာခွင့်မရှိတော့။

ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ကြီး မဖြစ်မီတုန်းက ဟောင်ကောင်တွင် တရားဝင်
ဆောင်ကြာမြိုင်တွေ ရှိခဲ့ဖူးသည်။ ရဲအဖွဲ့ကစစ်ဆေးပြီး လိုင်စင်ထုတ်ပေးသည်။
ရဲအဖွဲ့၏ ကွပ်ကဲထိန်းသိမ်းမှုအောက်မှာ ရှိသည်။ ဆရာဝန်နှင့် စစ်ဆေးပြီး
ရောဂါကင်းရှင်းကြောင်းလက်မှတ် ထုတ်ပေးသည်။ ထိုလက်မှတ် မရှိလျှင်
အလုပ်လုပ်ခွင့် မရှိ။

ထိုကိစ္စနှင့်ပတ်သက်ပြီး အင်္ဂလန်ပါလီမန်မှာ အမျိုးသမီးအမတ်တစ်ဦးက
ဆူပူကန့်ကွက်ခဲ့သည်။ သည်လိုကိစ္စမျိုး ဗြိတိသျှအင်ပါယာကြီးအတွင်း၌ ရှိ
နေသည်ဆိုခြင်းမှာ ရှက်ဖွယ်ကောင်းကြောင်း၊ လူသားတို့၏ အကျင့်စာဂကို

ဖျက်ဆီး နေခြင်းဖြစ်ကြောင်း ကန့်ကွက်ခဲ့သည်။ သို့ဖြင့် တရားဝင်ဆောင်ကြား မြိုင်များ ဖျက်သိမ်းလိုက်ရသည်။

ထိုအချိန်မှစပြီး အမျိုးသမီးအားလုံးသည် လန်ဒန်မြို့ကြီးမှာကဲ့သို့ပင် လမ်းများပေါ်သို့ ရောက်ကုန်ကြတော့သည်။ လမ်းပေါ်မှာတွေ့သော ဖောက်သည် များနှင့်အတူ လမ်းကြိုလမ်းကြားသို့ ရောက်ကုန်ကြတော့သည်။ လူနေအိမ်များ ၏နောက်ဖေးခန်းများထဲသို့ ရောက်ကုန်ကြတော့သည်။

ယခုလည်း လိုင်စင်များ ထုတ်ပေးခြင်း မရှိပါ။ သို့ကလို့ လိုင်စင် ထုတ်မပေးသဖြင့် ဟောင်ကောင်တွင် ပြည့်တန်ဆာလုပ်ငန်း ပပျောက်သွားဟန် ဆောင်နေကြသည်။ အရှက်တကွဲ အကျိုးနည်း မဖြစ်တော့ဟု သဘောထား လိုက်နိုင်ကြသည်။

သည်လိုဖြင့်ပင် နမ်ကောက်ဟိုတယ်မျိုးတွေ ပေါ်လာခြင်း ဖြစ်သည်။ ဥပဒေကို လက်တလုံးခြား လှည့်ကြသည်။ ရဲအဖွဲ့ကလည်း မသိချင် မမြင်ချင် ယောင်ဆောင်နေလိုက်သည်။ အမျိုးသမီးတွေက သဘောသားတွေကို ရှာကြ ပါစေ။ သဘောသားတွေက အမျိုးသမီးများကို ရှာကြပါစေ။ သူတို့အတွက် နမ်ကောက်ဟိုတယ်မျိုးတွေက အပုံအပင်။

နမ်ကောက်ဟိုတယ်သည် စည်းမဲ့ကမ်းမဲ့တော့ မဟုတ်ပါ။ သူ့ဟိုတယ် မှာ စတည်းချသည့် အမျိုးသမီးတိုင်းကို တစ်ပတ်လျှင် တစ်ကြိမ်ကျ ဝမ်ချိုင်း အမျိုးသမီးဆေးကုခန်းတွင် သွားရောက်စစ်ဆေးခံစေသည်။ ရောဂါကင်းရှင်း ကြောင်း ဆေးထောက်ခံစာပါမှ အခန်းတွင်းသို့ ဝင်ခွင့်ပြုသည်။ သို့သော်လည်း လုံးဝ ရောဂါကင်းရှင်းသည်ဟုကား ကျွန်တော် မထင်မှတ်မိပါ။

နမ်ကောက်မှာရှိနေကြသည့် အမျိုးသမီးများသည် စည်းကမ်းကောင်း ကလေးတွေတော့ ထားတတ်ကြသည်။ သူတို့ဖောက်သည်များ၏ အငြိုအငြင်ကို မခံ။ ပြီးတော့ တစ်ယောက်ဆို တစ်ယောက်ပဲ တွဲစေချင်ကြသည်။ သဘောသား တစ်ယောက်သည် တစ်နေ့လာ အမျိုးသမီးတစ်ယောက်၊ နောက်တစ်နေ့လာ တခြားတစ်ယောက် လဲတွဲသည်ကို သူတို့ မုန်းတီးစက်ဆုပ်ကြသည်။ ထိုလူမျိုး ကို 'လိပ်ပြာ' ဟု သူတို့က ခေါ်ကြသည်။

သူတို့အားလုံးလိုလို စေတနာလည်း ကောင်းကြသည်။ အချင်းချင်း တစ်ယောက်အပေါ် တစ်ယောက်လည်း သစ္စာရှိကြသည်။ ပျော်ပျော်ပါးပါးလည်း နေကြသည်။ လူ့ဘောင်တွင် သူတို့ဘဝ အောက်တန်းကျသည်မှာ မှန်ပါသည်။ ဂုဏ်သရေရှိရှိအသိုင်းအဝိုင်း၏ ကြည့်ထားခြင်း ခံရသည်မှာလည်း မှန်ပါသည်။

magooe.com

သို့သော်လည်း သူတို့ကိုယ်သူတို့ တန်ဖိုးထားကြသည်။ ဂုဏ်သိက္ခာဆည်ကြသည်။ သဘာဝသားတစ်ယောက်ယောက်က သူတို့ကို မလေးမစား ဆက်ဆံမိသည်ဆိုလျှင်...

“ရှင် ကျွန်မကို ဘယ်အစားထဲက အောက်မေ့လို့လဲ၊ လမ်းပေါ်က ပြည့်တန်ဆာလို မှတ်လို့လား” ဟူသော စကားလုံးမျိုးဖြင့် ချက်ချင်း တုံ့ပြန်တတ်သည်။ လမ်းပေါ်က အမျိုးသမီးများထက် သူတို့က အဆင့်အတန်းမြင့်ကြောင်း သူတို့ကိုယ်သူတို့ သတ်မှတ်ထားကြသည်။

နမ်ကောက်မှာရှိနေသည့် အမျိုးသမီးများအနက် နှစ်အုပ်စု ကွဲနေသည်ကတော့ မှန်သည်။ ကန်တုန်ကလာသည့် အုပ်စုနှင့် ရန်ဟဲမှလာသည့် အုပ်စုဟူ၍ ဖြစ်သည်။ အမျိုးသမီးဦးရေလည်း အညီအမျှလောက် ဖြစ်သည်။ သူတို့နှစ်အုပ်စုလောက်သာ အပြန်အလှန် မနာလိုခြင်း၊ စကားများရန်ဖြစ်ခြင်းများ ပေါ်ပေါက်တတ်သည်။

ဘာသာစကားချင်းလည်း မတူ။ ထို့ကြောင့် နမ်ကောက်တွင် အများသုံးဘာသာစကားမှာ အင်္ဂလိပ်ဘာသာ ဖြစ်နေသည်။ မည်သို့ဆိုစေ ထိုနှစ်အုပ်စု၏ နေ့စဉ်ဆက်ဆံမှုက အားလုံးလိုလို အဆင်ပြေနေသည်သာ ဖြစ်ပါ၏။

ဝှမ်းနီနှင့် တိုင်ဖူးအပြင် ကျွန်တော်နှင့်ရင်းနှီးသော အမျိုးသမီးများ ရှိပါသေးသည်။ သူတို့ကား ဗုဒ္ဓဟူးလူးလူး၊ မင်နီဟိုးနှင့် ဂျင်နီချန်းတို့ ဖြစ်သည်။

ဂျင်နီချန်းသည် အလွန်မျက်နှာချိုသည်။ အသားအရောင်ကလည်း မြေဖြူလို ဆွတ်ဆွတ်ဖြူသည်။ နက်မှောင်သောဆံပင်တွေကလည်း သန်စွမ်းလှသည်။ အမြဲတမ်းလိုလို အနက်ရောင်စကတ်နှင့် ခြေအိတ်အနက်ကို ဝတ်တတ်သည်။ ထိုအဝတ်အစားမျိုးကို သူတစ်ယောက်တည်းသာ ဝတ်ပါသည်။ လမ်းမှာတွေ့လို့တော့ သူ့ကို ဒီအစားထဲကဟု မည်သူမှ မပြောနိုင်ပါ။ တကယ်ဆိုလျှင် သူတစ်ယောက်တည်းသာ မဟုတ်ပါ။ နမ်ကောက်မှာရှိနေကြသည့် မည်သည့်အမျိုးသမီးမဆို အပြင်ပန်းကိုကြည့်ခြင်းအားဖြင့်တော့ သူတို့၏အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းကို အကဲဖမ်း၍ မရနိုင်ပါ။

ဂျင်နီချန်းသည် သူတို့အားလုံးထဲတွင် အရှက်အကြောက်အကြီးဆုံးလည်း ဖြစ်သည်။ စိတ်နေစိတ်ထားနှင့် အမူအကျင့်ကလည်း အလွန်သိမ်မွေ့လှသည်။

မင်နီဟိုးကလည်း တစ်မျိုးဖြစ်သည်။ အပွေ့အဖက် အပွတ်အသပ် အင်မတန်ကြိုက်သည်။ ကြောင်ကလေးတစ်ကောင်နှင့်ပင် တူသေးတော့သည်။ ဘားခန်းထဲသို့ သူမို့ ဝင်လာပြီဆိုလျှင် သူဝင်လာရာအနီးတစ်ဝိုက်ရှိ မည်သည့်

ယောက်ျားကိုမဆို ပွေ့ဖက်သွားသည်ချည်း ဖြစ်၏။ အပွေ့အဖက်များ ခံနေရလျှင် ဖောက်သည်တစ်ယောက်ယောက်က အပေါ်ထပ်တက်ကြစို့ဆိုတောင် သူတယ်မလုပ်ချင်။

သူပွေ့ဖက်စရာ သင်္ဘောသားများမရှိတော့လျှင် သူတို့အမျိုးသမီးအချင်းချင်း တစ်ယောက်ယောက်နှင့်တော့ သွားဖက်ထားတတ်သည်။ တစ်ချိန်ကလည်း ကျွန်တော့်လက်မောင်းကို လာဖက်ထားဖူးသည်။ သူ့ပါးနှင့် ကျွန်တော့်ပခုံးစွန်းကို ပွတ်သပ်နေရင်း ကျွန်တော့်မျက်နှာကိုလည်း မော့ကြည့်နေသည်။ ချစ်စရာကောင်းသော သူ့အပြုအမူကြောင့် ကျွန်တော့်စိတ်ကို အများကြီးထိန်းသိမ်းခဲ့ရပါသည်။

သူ့ကိုလည်း လူကြိုက်များပါသည်။ သို့သော်လည်း သူ့လုပ်ငန်းနှင့် ပတ်သက်ပြီး ဦးနှောက်ကောင်းလှသည်ဟု မဆိုနိုင်။ တစ်ခါတုန်းက သင်္ဘောသားတစ်ယောက်နှင့် အချိန်တိုလိုက်သွားပြီး ပြန်လာသည်။ ကျွန်တော့်လက်မောင်းတစ်ဖက်ကို ဖက်ရင်း သူထိုင်နေသည်။ ခဏကြာတော့ ဘာမပြော ညာမပြောနှင့် သူ့ပါးစပ်ကို လက်နှင့်ပိတ်ပြီး ရုတ်တရက် အော်လိုက်ပါတော့သည်။

“အိုး... ငါ့ နည်းနည်းမှ သောက်သုံးမကျပါလား”

“ဘာဖြစ်ရပြန်တာလဲ” ဟု ကျွန်တော်က မေးသည်။

“ဟိုသင်္ဘောသားဆီက ပိုက်ဆံတောင်းလိုက်ဖို့ ကျွန်မ မေ့သွားတယ်”

သူ့စကားကြောင့် ကျွန်တော် အားပါးတရ ရယ်မိသည်။ သည်လို ချစ်စရာကောင်းသည့် အဖြစ်အပျက်ကလေးများနှင့်လည်း ကြုံတွေ့ရတတ်သည်။ သို့သော်လည်း မင်နီဟိုးက ထိုအဖြစ်ကြောင့် အရှက်ကြီး ရှက်သွားသည်။ တခြားလူတွေကို ပြန်မပြောပါနှင့်ဟုလည်း ကျွန်တော့်ကို တောင်းပန်နေသည်။ အများတကာက သူ့ကို ဟားတော့မည်ဟု ဆိုသည်။

ဗုဒ္ဓဟူးလူးလူးသည် နမ်ကောက်မှာရှိသော အမျိုးသမီးများအနက် တရုတ်အစစ်မဟုတ်သည့် တစ်ဦးတည်းသောအမျိုးသမီး ဖြစ်သည်။ အဖေက ဂျပန်၊ အမေက ရှန်ဟဲမှ ပြည့်တန်ဆာ။ အမေကို အလွန်ချစ်သည်။ အမေက ရှန်ဟဲမှာ ကျန်ခဲ့သည်။ တရုတ်ဘဏ်တိုက်မှတစ်ဆင့် အမေထံသို့ သူ ငွေမှန်မှန်ပို့နေသည်။

ဟောင်ကောင်မှာပဲ ဆက်နေရမလား။ အမေနှင့် ဥမကွဲသိုက်မပျက်နေရအောင် ရှန်ဟဲပြန်သွားပြီး ကွန်မြူနစ်အစိုးရကပေးမည့် အလုပ်တစ်ခုခုကိုပဲ လုပ်နေရမလားဟု အမြဲစဉ်းစားနေတတ်သည်။

သူသည် နမ်ကောက်မှာ ရှိနေကြသည့် အမျိုးသမီးများအားလုံးအနက် စည်းကမ်းအကြီးဆုံး အမျိုးသမီးတစ်ယောက်လည်း ဖြစ်သည်။ တစ်ညတွင် စခန်းချ အမေရိကန်စစ်သင်္ဘောမှ ရေတပ်သားတစ်ယောက် ရောက်လာသည်။ သူ့ရောက်လာချိန်တွင် သူ့အတွဲအမျိုးသမီးက အခြားဖောက်သည်နှင့် ထွက်သွား နှင့်သည်။ ထို့ကြောင့် ရေတပ်သားက လူးလူးကို ချဉ်းကပ်သည်။ လူးလူးက ငြင်းသည်။ အခြားအမျိုးသမီးတွေက တိုက်တွန်းကြသည်။ ရေတပ်သားကလည်း ကြေးပိုပေးပါမည်ဟု ပြောသည်။ သို့သော်လည်း လူးလူးကတော့ ကျင့်ဝတ်ကို မချိုးဖောက်စကောင်းဟု ဆိုကာ ခါးခါးသီးသီး ငြင်းလွှတ်လိုက်သည်။

နာမည်တူ အဲလစ်နစ်ယောက်လည်း ရှိသေးသည်။ တစ်ယောက်က သေးသေးကလေးဖြစ်ပြီး တစ်ယောက်က ထွားထွားကျိုင်းကျိုင်းကြီး ဖြစ်သည်။

သည်လိုဆိုတော့လည်း အဲလစ်ကလေးနှင့် အဲလစ်ကြီးပေါ့။

အဲလစ်ကြီး၏အသက်မှာ နှစ်ဆယ့်လေးနှစ်သာ ရှိသေးသည်။ ဘယ် တော့မှ သပ်သပ်ရပ်ရပ်မရှိတတ်။ တစ်ခါတရံ မျက်နှာမှာ ဘာမှ မလိမ်းမခြယ်ဘဲ အဝတ်အစားဖိုသီဖတ်သီနှင့် ရောက်လာတတ်သည်။ တစ်ခါတရံကျပြန်တော့ လည်း အဝတ်အစားကို လွန်ငွန်ကျူးကျူးဝတ်သည်။ မျက်နှာပေါ်မှာ မိတ်ကပ် တွေ မြင်မကောင်းအောင် လိမ်းထားတတ်သည်။ နှုတ်ခမ်းနီကိုလည်း နှုတ်ခမ်း သားထက်ပိုပြီး ဆိုးထားတတ်သည်။

တစ်မျိုးတော့လည်း သူ့အဖို့ ကောင်းတာတွေ ရှိပြန်သည်။ အချို့ သင်္ဘောသားများက သပ်သပ်ရပ်ရပ်ဝတ်ထားသူများထက် ဖိုသီဖတ်သီဝတ်ထား သော အဲလစ်ကြီးကို သဘောကျကြသည်။ ကိုယ့်အိမ်ကိုယ့်ရာ ပြန်ရောက်သွား သလို ခံစားရသတဲ့လေ။

အဲလစ်ကြီး၏ဆွယ်နည်းတစ်မျိုး ရှိသေးသည်။ စားပွဲတစ်လုံးမှာ တစ် ကိုယ်တည်း ထိုင်နေတတ်သည်။ ပြီးတော့ အတွဲရထားသော သင်္ဘောသားတစ် ယောက်ယောက်ကို ထိုစားပွဲမှနေ၍ မမှိတ်မသုန် ထိုင်ကြည့်နေတတ်သည်။ သူ့အကြည့်က စိတ်ညှို့သလိုလည်း ဖြစ်သည်။ ဆွဲဆောင်မှုလည်း ရှိသည်။ ထိုသို့အကြည့်ခံရသော သင်္ဘောသားသည် ပထမတော့ မနေတတ် မထိုင်တတ် ဖြစ်လာသည်။ အဲလစ်ကြီး၏ မျက်လုံးဒဏ်ကို ရှောင်တိမ်းဖို့ ကြိုးစားသေးသည်။ ခဏကြာတော့ ပင့်ကူအိမ်မှာ ယင်ကောင်မိသလို အဲလစ်ကြီး၏ နောက်သို့ ကောက်ကောက်ပါသွားလေတော့သည်။

အဲလစ်ကြီးသည် ဘာစည်းကမ်းမှ လိုက်နာခြင်းလည်း မရှိ။ အမျိုးသမီး

တိုင်း၏အတွဲကို သူ ရအောင်ဆွယ်ပြီး တွဲခုတ်ဖူးသည်ချည်း ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် လည်း ရှန်ဟဲအမျိုးသမီးအုပ်စုက သူ့ကို သိပ်သဘောမကျလှ။

အဲလစ်ကလေးကမူ တစ်ဘာသာ။ တခစ်ခစ်နှင့် အရယ်သန်သည်။ သူလည်း ဖောက်သည်များသူတစ်ယောက် ဖြစ်သည်။ သူ့အမူအကျင့်ကတော့ နှစ်သက်စရာကောင်းလှသည် မဟုတ်။ သူနှင့်တွေ့တွေ့ချင်း သည်မိန်းကလေး သည် ပေါ့ပျက်ပျက်နိုင်ကြောင်း၊ တာဝန်ပေါ့လျော့တတ်ကြောင်း၊ ဘာကိုမှ လေးလေးရာရာမထားတတ်ကြောင်း ကျွန်တော် အကဲခတ်မိခဲ့ပါသည်။

ထူးခြားသော သူ့အကျင့်သုံးခုလည်း ရှိသေးသည်။ မလိုင်နှင့် ချော ကလက်ကို အထူးနှစ်သက်ခြင်း၊ ရုပ်ရှင်မပြတ်ကြည့်ခြင်းနှင့် အဝတ်အစားသစ် များ မပြတ်ဝတ်ခြင်း ဖြစ်သည်။

နေ့တိုင်းဆိုသလို သူ့ကိုယ်ပေါ်မှာ အဝတ်အစားအသစ် အထူးအဆန်း တစ်ခုခုတော့ မြင်ရစမြဲပင်။ အဝတ်အစားတစ်ခုကို သူမကြိုက်တော့ဆိုလျှင်လည်း တစ်ခါတလေဝတ်ရုံမျှဖြင့် စွန့်ပစ်လိုက်တတ်သည်။ သို့သော် သူတစ်ပါးကို အလကားပေးခြင်းကား မရှိ။ တစ်ခါတုန်းက သူ တစ်လလောက်ဝတ်ပြီးဖြစ် သည့် ဘရိုက်တီအင်္ကျီကို ဝှမ်းနီက ကြိုက်လှချည်ရဲ့ ဆိုသည်။ အဲလစ်ကလေး သည် ဆိုင်က သူဝယ်ခဲ့သည့် အသစ်ဈေးအတိုင်း ပြန်ရောင်းခဲ့သည်။

သူများနှင့်မတူသော အချက်ကလေးတစ်ခုလည်း ရှိသေးသည်။ အခြား အမျိုးသမီးများသည် အသက်အရွယ်ကြီးသော သို့တည်းမဟုတ် လူလတ်ပိုင်း အရွယ်ရှိသော သင်္ဘောသားများကို ပိုတွဲချင်ကြသည်။ အဲလစ်ကလေးကတော့ သည်လိုမဟုတ်။ အသက်နှစ်ဆယ်လောက် ကောင်လေးတွေ၊ သည့်ထက်ပိုငယ် သောကောင်လေးတွေကိုသာ သူနှစ်သက်သည်ဟု ဆိုသည်။ သင်္ဘောသား မှာ ပိုက်ဆံပြတ်နေပါပြီ ဆိုလျှင်လည်း သူက တစ်ပြားတချပ်မှ မယူတော့။ တကယ့်ဟာမ ဖြစ်သည်။

ဒေါ်ရစ်နှင့် လီလီလောင်းတို့နှစ်ယောက်မှ အပ အမျိုးသမီးအားလုံးသည် အသက်နှစ်ဆယ်ကျော် အစိတ်ပိုင်းမျှသာ ရှိကြသေးသည်။

လီလီလောင်းက သူ့အသက် လေးဆယ့်တစ်နှစ်ရှိပြီဟု ပြောသည်။ တစ်ခါကလည်း ကျွန်တော့်နားနားသို့ကပ်ပြီး ‘ကောင်မလေးတွေကတော့ ကိုယ့်ကို သုံးဆယ့်ခုနစ်နှစ်ပဲ ရှိသေးတယ်လို့ ထင်ကြတာကွ သိလား၊ မင်း သူတို့ကို ကိုယ့်အသက်အမှန် သွားမပြောလိုက်နဲ့နော်၊ မောင်လေးက လိမ္မာပါတယ်ကွယ်’ ဟု ပြောပြီး ကျွန်တော့်လက်ကို ပွတ်နေလိုက်သေးသည်။ အမှန်တော့ သူ့အသက်

ငါးဆယ်အောက် တစ်ရက်မလျော့ကြောင်း အမျိုးသမီးများအားလုံးက သိထားကြသည်။

လီလီလောင်းကို မြင်ရတော့ ကျွန်တော်တို့အရပ်မှ ပြဇာတ်မင်းသမီးကြီး တစ်ယောက်ကို ပြန်လည်အမှတ်ရမိသည်။ ထိုပြဇာတ်မင်းသမီးကြီးသည် အသက်ကြီးလာသောကြောင့် အလုပ်ကောင်းစွာ မဖြစ်တော့။ သို့သော်လည်း နောက်တက်လာသည့် မင်းသမီးငယ်ငယ်ကလေးတွေကို သူ စိတ်တိုင်းမကျ။ သူ့လောက်မတော် မတတ် သူ့လောက် အတွေ့အကြုံမရှိ ဆိုကာ အထင်သေး အမြင်သေးတတ်သည်။ လီလီလောင်းလည်း ထိုအတူဖြစ်သည်။ သူက ရှန်ဟဲမြို့ရှိ ဆောင်ကြာမြိုင်တစ်ခုမှာ သင်တန်းကောင်းကောင်းရခဲ့သည်ဟု ဆိုသည်။ ထို့ကြောင့် သူက အမျိုးသမီးငယ်ငယ်တွေထက် ပိုပြီး အတွေ့အကြုံကြီးကြောင်း ပြောပြလေ့ရှိသည်။

နောက်ပြီးတော့ ဒေါရစ်။ သူ့နာမည်က ဒေါရစ်ဝူ။ သူ့အသက်အရွယ်နှင့် မလိုက်အောင် သူ့အသားအရေက နူးညံ့လွန်းလှသည်။ ထို့ကြောင့် ရုပ်က အပျံ့စားထဲက ဖြစ်သည်။ မှန်ကို ကွပ်သည့် ကိုင်းမပါသောမျက်မှန်ကို တပ်လေ့ရှိသည်။

ဟိတ်ကြီးဟန်ကြီးလည်း လုပ်လွန်းသည်။ ဘယ်သူနှင့်မှ မတူသလို မတန်သလို နေတတ်သည်။ ဘားခန်းထဲရောက်လာလျှင် အခြားအမျိုးသမီးများနှင့် မရောနှောဘဲ ကျောင်းဆရာမကြီးတစ်ယောက်လို ဟန်ကြီးတစ်ခွဲသားဖြင့် တသီးတခြားနေတတ်သည်။ တစ်ခါတရံ ဘားခန်းထဲမှာ နေ့ခင်းမှ ညသန်းခေါင်အထိ ဆယ့်နှစ်နာရီလုံးလုံး ထိုင်နေတတ်သည်။ နောက်ဆုံး လုံးဝအလုပ်မဖြစ်ဘဲ အိမ်ပြန်ရသည့် အကြိမ်ပေါင်းမှာလည်း မရေမတွက်နိုင်တော့။

ဒေါရစ်ဝူသည် အမျိုးသမီးများအားလုံး၏ ချဉ်ဖတ် ဖြစ်နေသည်။ အဲလစ်ကြီးကို ချဉ်သည်ထက်ပင် ပိုသေးသည်။

သူ့ကို အများက ဝိုင်းချဉ်နေသောကြောင့် ယခုလို ဖြစ်ရကြောင်း၊ ကြင်ကြင်နာနာဆက်ဆံမည်ဆိုလျှင် သည်လိုဖြစ်မည် မဟုတ်ကြောင်း ကျွန်တော် တွေးမိသည်။ ထိုအကြောင်းကိုလည်း အမျိုးသမီးများကို ကျွန်တော် ပြောပြဖူးသည်။ သည်လိုပြောတော့ ကဲ့ရဲ့သောအကြည့်မျိုးဖြင့် ကြည့်ခြင်းကိုသာ ကျွန်တော် ခံခဲ့ရပါသည်။

လူတစ်ဖက်သားအပေါ်တွင် သနားကြင်နာတတ်သော ဝှမ်းနီလီးကိုပင် ကျွန်တော် ဆွဲဆောင်ဖျောင်းဖျ၍ မရ။

တစ်နေ့မနက် ကျွန်တော် မြို့ထဲမှ ပြန်လာတော့ ဓာတ်ရထားပေါ်မှာ ဒေါ်ရစ်ဝူးနှင့် သွားတိုးသည်။ သူ့ကို ကြင်ကြင်နာနာဆက်ဆံလျှင် မည်သို့ တုံ့ပြန်မှုရမည်ကို စမ်းသပ်ကြည့်ရန် အခွင့်ကောင်းပင် ဖြစ်ပါသည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်နှင့်အတူတူ နေ့လယ်စာ လိုက်စားဖို့ သူ့ကို ဖိတ်လိုက်ပါသည်။ ဟင်နက်ဆီလမ်း ဓာတ်ရထားမှတ်တိုင်နားမှာ စားသောက်ဆိုင်ကလေးတစ်ဆိုင် ရှိသည်။ ထိုဆိုင်မှာ ကျွန်တော် စားဖူးသည်။ ဒေါ်လာအနည်းငယ်လောက်ဖြင့် ကိစ္စပြီးစီးနိုင်သည်။

ကျွန်တော့်ဖိတ်ခေါ်ချက်ကို သူလက်ခံပါသည်။ သို့သော်လည်း ကျွန်တော် ပြောသည့် စားသောက်ဆိုင်ကလေးက ညစ်ပတ်ကြောင်းပြောပြီး အခြားစားသောက်ဆိုင်တစ်ခုသို့သွားရန် သူက အဆိုပြုသည်။

ကျွန်တော်ကလည်း လက်ခံလိုက်ပါသည်။ သူက ထိုမျှနှင့် မရပ်သေး။ တက္ကစီနှင့်သွားရန် တောင်းဆိုသည်။ စားသောက်ဆိုင်သို့ရောက်တော့ သူပျောက်သွားသည်။ တယ်လီဖုန်းသွားပြောနေခြင်း ဖြစ်သည်။ သည်ဆိုင်သို့ရောက်အောင် ကျွန်တော့်ကို ခေါ်လာပေးသည့်အတွက် ဆိုင်မန်နေဂျာထံမှာ ကော်မရှင်တောင်းနေခြင်း ဖြစ်ကြောင်း ဗေဒင်မေးစရာ မလိုတော့ပါ။ ကျွန်တော် ကောင်းကောင်း သိပါသည်။

ကျွန်တော့်ဆီသို့ သူပြန်လာသောအခါ ကျွန်တော်နှင့် လုံးဝ မတိုင်ပင်ဘဲ အစားအသောက်များကို သူ့သဘောအတိုင်း မှာပါလေတော့သည်။

ဟင်းတွေ တစ်ပွဲပြီး တစ်ပွဲရောက်လာသည်။ တစ်နာရီလုံးလုံး ဟင်းတွေ အလာမရပ်နိုင်အောင် ဖြစ်နေသည်။ နောက်ဆုံး ငွေတောင်းခံလွှာက ကျွန်တော့်ဆီ ရောက်လာသည်။

လေးဆယ့်ရှစ်ဒေါ်လာကြီးများတောင် ရှင်းလိုက်ရသည်။

ကျသင့်ငွေထုတ်ပေးရင်း သက်သက် ငွေညစ်ခံလိုက်ရခြင်းဖြစ်ကြောင်း ကျွန်တော် သဘောပေါက်လိုက်မိပါသည်။ ဆက်ပြီး ငွေအညစ်မခံသင့်တော့။ သို့သော်လည်း ဆက်တိုက်ခံရပါပေးသည်။

စားသောက်ဆိုင်အပြင်ဘက်ရောက်တော့ ချောသလို မြူသလိုလေသံမျိုး ဖြင့် ကျွန်တော့်ထံမှ ငွေငါးဒေါ်လာချေးပါသည်။ နမ်ကောက်ဟိုတယ်သို့ တက္ကစီ ငှားပြန်လိုသောကြောင့်ဟု ပြောသည်။

တင်းတင်းမာမာဆက်ဆံဖို့ အချိန်ရောက်လာပြီဟု ကျွန်တော်ဆုံးဖြတ် လိုက်သည်။

“ဒီနေ့တစ်မနက်လုံး ကျွန်တော် တစ်ခါမှ တက္ကစီ မစီးသေးဘူး၊ တက္ကစီခလည်း ကျွန်တော် မတတ်နိုင်ဘူး၊ ဓာတ်ရထားနဲ့ ဘာဖြစ်လို့ မသွားတာလဲ” ဟု ကျွန်တော်က ပြန်ပြောသည်။

သူ့မျက်နှာ သွေးရောင်လွမ်းသွားသည်။ သူ့မျက်လုံးအစုံမှာလည်း ဒေါသရိပ်များ ပေါ်လာသည်ကို မြင်တွေ့လိုက်ရသည်။

“ကျွန်မဟာ ငွေရှာနေတဲ့မိန်းမ၊ ကျွန်မ ဖြုန်းတီးလိုက်ရတဲ့အချိန်တွေ အတွက် ရှင် ပိုက်ဆံပေးဖို့ တာဝန်ရှိတာပေါ့၊ ရှင်နဲ့အတူတူ ကျွန်မ နှစ်နာရီလောက် အချိန်ဖြုန်းပစ်လိုက်ရပြီလေ” ဟု သူက မကျေမချမ်း ပြန်ပြောသည်။

အငြင်းအခုံဖြစ်မနေလိုတော့သည့်စိတ် ချက်ချင်းပေါ်ပေါက်လာပါသည်။ ထို့ကြောင့် အိတ်ထဲမှာ စမ်းကြည့်သည်။ အကြွေအနည်းငယ်နှင့် ဆယ်တန်တစ်ရွက်သာ တွေ့တော့သည်။

“ရော...”

ကျွန်တော်က ဆယ်တန်ကိုထုတ်ပေးရင်း အေးတိအေးစက်ပြောလိုက်သည်။ ဒေါရစ်သည် ကျေးဇူးတင်စကားကလေးတစ်ခွန်းမျှပင် မပြောတော့ဘဲ ဆယ်တန်ကိုယူကာ လမ်းတစ်ဖက်ခြမ်းသို့ ခပ်သုတ်သုတ် လှည့်ထွက်သွားသည်။ တစ်ဖက်ကမောင်းလာသည့် ဓာတ်ရထားနှင့် တိုက်မိတော့မလိုဖြစ်ပြီး သိသိကလေး လွတ်သွားသည်။

ကျွန်တော့်ကို ငွေညစ်ပြီး လူလည်ကျသွားသောကြောင့် ကျွန်တော် အကြီးအကျယ် ဒေါသဖြစ်နေမိပါသည်။ ထို့ကြောင့် သူ့ကို ဓာတ်ရထားတိုက်လိုက်ပါစေဟုပင် စိတ်ထဲက ကျိတ်ဆုတောင်းလိုက်မိသည်။

ထိုဒေါသသည် ရက်များစွာ မခံလိုက်ပါ။ နောက်တစ်နေ့ညမှာပင် သူ့ကို လုံးဝ ခွင့်လွှတ်လိုက်မိပါတော့သည်။

ဒေါရစ်သည် သူ့ထုံးစံအတိုင်း ကျောင်းဆရာမကြီးတစ်ယောက်လို တစ်ယောက်တည်း တောင့်တောင့်ကြီး ထိုင်နေပါသည်။ သူ့ကို ကျွန်တော် တစ်ချက်လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

သူ့မျက်လုံးများမှိတ်ထားပြီး မျက်မှန်နောက်မှ မျက်ရည်များစီးကျနေသည်ကို မြင်တွေ့လိုက်ရသဖြင့် တော်တော်အံ့ဩသွားပါသည်။

“ဟိုမှာကြည့်စမ်း... ဒေါရစ် ဘာဖြစ်နေတာလဲ” ဟု ကျွန်တော်က အနီးရှိ ဝှမ်းနီကိုပြောပြီး လက်ညှိုးထိုးပြလိုက်သည်။

“သူ့ကလေးတွေကြောင့်လေ... သူ့မှာ ကလေးနှစ်ယောက်ရှိတာ ရှင် သိတယ်မဟုတ်လား”

“သိတယ်... ကလေးတွေ နေမကောင်းလို့လား၊ ဒါမှမဟုတ် တစ်ခုခု ဖြစ်လို့လား” ဟု ကျွန်တော်က ပြန်မေးသည်။

“ဖျားလို့မဟုတ်ဘူး... ဒါပေမဲ့ သူ့မှာ ပိုက်ဆံတစ်ပြားမှ မရှိတော့ဘူးလေ၊ ပြီးခဲ့တဲ့တစ်ပတ်လုံး သူ ငွေမရှာနိုင်ဘူး”

ကျွန်တော်က ဝှမ်းနီကို ငွေတစ်ဆယ်ထုတ်ပေးပြီး ဒေါရစ်၏လက်ကိုင် အိတ်ထဲသို့ သွားထည့်ထားခိုင်းလိုက်ပါသည်။

သည်ငွေတစ်ဆယ်ကား ကျွန်တော် စေတနာသန့်သန့်နှင့် ပေးလိုက်သောငွေတစ်ဆယ် ဖြစ်ပါသည်။

သူ့အပေါ်မှာ အကြင်နာတရားကို ကျွန်တော်ပြခဲ့သော်လည်း အရာမထင်ခဲ့ဖူးပါ။ ယခုတော့ အာဃာတစိတ်များအားလုံးသည် သည်အဖြစ်အပျက်ကလေး တစ်ခုနှင့်ပင် ပြေပျောက်သွားပါလေတော့သည်။

အခန်း (၄)

(၁)

ဒေါရစ်ကို နေ့လယ်စာကျွေးမိသည့် အဖြစ်အပျက်သည် နမ်ကောက်ဟိုတယ်သို့ ကျွန်တော်ရောက်ပြီး ဆယ်ရက်အကြာတွင် ပေါ်ပေါက် ခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ထိုနေ့မှာပင် ထူးခြားသောအဖြစ်အပျက်တစ်ခုနှင့်လည်း ကြုံကြိုက်ခဲ့ရပါသေးသည်။

ဒေါရစ်၏ အပြုအမူကြောင့် ကျွန်တော့်စိတ်များ မမူမှန်နိုင်အောင် ဖြစ်နေသည်။ စိတ်မူမမှန်တော့ အလုပ်ကောင်းကောင်း မလုပ်နိုင်တော့။ သို့ဖြင့် ညနေ ငါးနာရီမှာ အလုပ်သိမ်းလိုက်သည်။

ကျွန်တော်ကြည့်ချင်သည့် ရုပ်ရှင်ကားတစ်ကား နယူးယောက်ရုပ်ရှင်ရုံ တွင် ပြနေသည်။ ရုပ်ရှင်ကြည့်ပြီး ဖြုန်းတီးနိုင်လောက်အောင် ကျွန်တော့်မှာ ငွေကြေးမပြည့်စုံပါ။ သို့သော်လည်း နေ့လယ်စာစားမိသည့် အဖြစ်ဆိုးကြီးနှင့် ကြုံကြိုက်ခဲ့ပြီးမှတော့ နောက်ထပ် နှစ်ဒေါ်လာလောက် ဖြုန်းတီးပစ်ခြင်းသည် ဘာများ အကြောင်းထူးပါဦးမည်နည်း။

ကျွန်တော့်လက်များကို ဆေးကြောသုတ်သင်ပြီး မျက်နှာသုတ်ပဝါ လှည့်ရှာသည်။ မျက်နှာသုတ်ပင်၊ ကုလားထိုင်နောက်မှိပေါ်မှာ ရှိနေသည်။ ကုလားထိုင်ပေါ်မှာတော့ ဆွဲလက်စပုံကြမ်းများ၊ ပန်းချီဆွဲပစ္စည်းများဖြင့် ရှုပ်ပွနေသည်။ လက်သုတ်နေရင်း ပုံကြမ်းကလေးတစ်ခုကို သွားမြင်သည်။ ကူးတို့ သင်္ဘောပေါ်တွင် တွေ့ခဲ့သော အပျိုစင်မကလေး မိလင်း၏ ပုံကြမ်း ဖြစ်ပါသည်။

သူနှင့်တွေ့ပြီး နမ်ကောက်ဟိုတယ်သို့ ကျွန်တော် ပြောင်းခဲ့သည်။ ပတ်ဝန်းကျင်သစ်တွင် အာရုံနစ်မြုပ်နေသည့်အတွက် မိလင်းကို ကျွန်တော်

မေ့နေသည်။ သို့သော်လည်း တစ်ပတ်လောက်ကြာတော့ အထိုက်အလျောက် နေသားကျသွားပြီမို့ အပျိုစင်မလေးမိလင်းကို အမှတ်ရမိပြန်သည်။ အပြစ်ကင်းစင် သည့် ရိုးသားသောမျက်နှာ၊ ပိုနီတေး၊ ဒူးဖုံးသည့် ဂျင်းဘောင်းဘီများ... မျက်စိထဲမှာ တစ်ခုပြီးတစ်ခု ပေါ်လာသည်။

လွန်ခဲ့သည့်နှစ်ရက်လောက်က ဆိပ်ကမ်းမှာ သူ့ကို ကျွန်တော် တွေ့ခဲ့ ပါသည်။ ကူးတို့သင်္ဘောမှ လူအုပ်ကြီး ဆင်းလာသည်။ ထိုအထဲမှာ မိလင်း ရောပါလာသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။ အံ့သြခြင်း၊ စိတ်လှုပ်ရှားခြင်းများကို ကျွန်တော် ခံစားလိုက်ရသည်။ သူ့ဆီသို့ ကျွန်တော်ပြေးသွားသည်။ သို့သော် လည်း တုံ့ကင်းကြီးတစ်ခုမှ ကုန်းဘောင်က ခံနေသောကြောင့် သူ့ဆီသို့ အချိန်မီ ရောက်မသွား။ ထိုအချိန်မှာပင် သူက လန်ချားတစ်စီးကို လှမ်းခေါ်နေပြီ။

ကျွန်တော့်ရင်ထဲမှာ နာလာသည်။ လန်ချားပေါ်တက်ပြီး လန်ချားလည်း ထွက်သွားသည်။ ကျွန်တော်က မိလင်း၏နာမည်ကို တကြော်ကြော်အော်ခေါ် သည်။ လန်ချားသမားက သမင်လည်ပြန် လှည့်ကြည့်သည်။ ပြီးတော့ ခြေလှမ်း ကို နှေးပေးသည်။

“မိလင်း...”

ကျွန်တော်က ထပ်အော်ခေါ်ပြန်သည်။

“ဟာ...”

လန်ချားပေါ်မှ အမျိုးသမီးက အာမေဇိုတ်သံပြုပြီး နားမလည်သလို ကျွန်တော့်ကို လှမ်းကြည့်သည်။ ရွှေသွားနှစ်ချောင်းကို မြင်တွေ့လိုက်ရသည်။ ကျွန်တော် လူမှားနေချေပြီ။

“ဝမ်းနည်းပါတယ်ဗျာ၊ ကျွန်တော့်အသိထင်လို့ ခေါ်မိတာပါ”

“ဟာ...”

“ကိစ္စမရှိပါဘူးဗျာ”

ကျွန်တော့်ကို သူက အထူးအဆန်းသဖွယ်ကြည့်နေစဉ်မှာပင် လှည့်ထွက် ခဲ့သည်။ အင်မတန် ရူးကြောင်ကြောင်နိုင်သည့်အဖြစ်ဟုလည်း ကိုယ့်ဟာကိုယ် နားလည်လိုက်သည်။ တစ်ပြိုင်တည်းမှာပင် ဘာမဟုတ်သည့် ကိစ္စအတွက် ခံစားနေရသောကြောင့် ကိုယ့်ဘာသာကိုယ်လည်း အားမလို အားမရ ဖြစ်မိသည်။

ကျွန်တော့်လက်ကို ခြောက်အောင်သုတ်နေရင်း ပုံကြမ်းအောက်မှ ပုံစာ ကိုကြည့်ပြီး တစ်ကိုယ်တည်းပြုံးမိသေးသည်။

“ဟုတ်ပြီ... အပျိုစင်... အဲဒါ ကျွန်မပေါ့...”

အခန်းထဲမှ ကျွန်တော်ထွက်လာခဲ့သည်အထိ ထိုအကြောင်းကလေးကို စဉ်းစားမိရင်း ရွှင်မြူးနေမိသည်။ ဓာတ်လှေကားမောင်းသူနှင့် စကားပြောနေသော အခန်းစောင့်အတောင်းကို ကျွန်တော် သော့လှမ်းပေးသည်။ အောက်ထပ်မှ တစ်စုံတစ်ယောက်က ဓာတ်လှေကားခေါ်နေသည်။ ဘဲလ်သံက အဆက်မပြတ် မြည်နေသောကြောင့် ဒေါသတကြီး ခေါ်နေဟန်တူသည်။

ဓာတ်လှေကား အောက်ထပ်သို့ ဆင်းလာသည့်အချိန်အထိ ဘဲလ်က အဆက်မပြတ် မြည်နေသည်။ အောက်ထပ်ရောက်ပြီး တံခါးဖွင့်လိုက်တော့ သင်္ဘောသားတစ်ယောက်နှင့် အတူရပ်နေသော အမျိုးသမီးတစ်ယောက်ကို တွေ့ရသည်။ သူ့လက်တစ်ဖက်က ဓာတ်လှေကား ဘဲလ်ခလုတ်ပေါ်မှာ တင်ထားဆဲဖြစ်သည်။ ဓာတ်လှေကားရောက်လာသည်ကို တွေ့ပါလျက်နှင့် ဒေါသတကြီး နှစ်ချက်ဆက်နှိပ်လိုက်သေးသည်။

နမ်ကောက်ဟိုတယ်သို့ ကျွန်တော်ရောက်နေသည်မှာ ဆယ်ရက်ရှိပြီ။ သည်အမျိုးသမီးကို တစ်ကြိမ်တစ်ခါမှ မမြင်ဖူးသေး။ အမျိုးသမီးအချို့သည် နေထိုင်မကောင်းသောကြောင့် အလုပ်မဆင်းသည်လည်း ရှိ၏။ အမြဲတမ်း ဖောက်သည်တစ်ဦးဦးနှင့် ခရီးရက်ရှည်ထွက်သွားရသောကြောင့် အလုပ်မဆင်း ဖြစ်သူတွေလည်း ရှိသည်။

ယခုအမျိုးသမီးသည် အလွန်တရာ ချောမောလှပသည်။ လှစ်ခနဲမြင်လိုက်ရုံမျှဖြင့် မည်မျှချောမောလှပကြောင်း သိသာလွန်းပါသည်။ ဓာတ်လှေကားထဲမှ အပြင်သို့ ကျွန်တော်ထွက်လိုက်သည်။ သူနှင့် လူချင်းနီးသွားသည်။ သူ့ကို တစ်ချက်လှမ်းကြည့်လိုက်မိသည်။

တုံ့ခနဲ ကျွန်တော်ရပ်မိရက်သား ဖြစ်သွားတော့သည်။
“မိလင်း”

ကျွန်တော့်အဖြစ်သည် မယုံကြည်နိုင်ဖွယ်ကောင်းလောက်အောင် မိုက်မဲသည်ဟုလည်း ဆိုနိုင်ပါသည်။ သို့သော် သည်တစ်ခါတော့ ကျွန်တော် မမှားပါ။ မည်သည့်နည်းနှင့်မှ လူမှားခြင်း မဖြစ်နိုင်တော့ပါ။ မိလင်းမှ မိလင်းအစစ် ဖြစ်ပါသည်။ သူ့ဆံပင်များကို ပိုနီတေးအဖြစ် နောက်မှာ စုချည်မထားဘဲ ပခုံးပေါ်ဝဲဖြန့်ချထားခြင်းသာ ကွာသည်။ ဂျင်းဘောင်းဘီအစား ဘေးကွဲ တရုတ်ဂါဝန် ဝတ်ထားခြင်းသာ ကွာသည်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မိလင်းဖြစ်ကြောင်းကတော့ အငြင်းပွားဖွယ် မရှိပြီ။

ကျွန်တော်ခေါ်သည်ကို သူကြားပုံ မရပါ။

“မိလင်း”

ကျွန်တော်က ထပ်ခေါ်သည်။

အမျိုးသမီးက ကျွန်တော့်ဘက် လှည့်ကြည့်သည်။ ကျွန်တော့်ကိုကြည့်
သော်လည်း မမြင်သည့်ပုံမျိုး။ ကျွန်တော့်ကို သူမှတ်မိပုံ မပေါ်။ သူ့နာမည်ကို
လည်း သူပြန်မှတ်မိပုံ မပေါ်။ ပြီးတော့ ဓာတ်လှေကားထဲသို့ ဝင်သွားပြီး ဓာတ်
လှေကားမောင်းသူကို တရုတ်လိုပြောသည်။ ဓာတ်လှေကား မြန်မြန်ဆန်ဆန်
ဆင်းမလာသောကြောင့် မကျေမနပ် ရန်တွေ့နေပုံမျိုးဖြစ်သည်။ သင်္ဘောသားက
နောက်မှ ဝင်လိုက်သွားသည်။ တံခါးပိတ်ပြီး ဓာတ်လှေကားအပေါ် တက်သွား
သည်။

ကျွန်တော် ကြောင်ပြီး ရပ်နေမိသည်။ သည်အမျိုးသမီးကတော့ မိလင်း
အစစ် ဖြစ်ပါသည်။ သည်အတိုင်းဆိုလျှင်တော့ ကျွန်တော် ရူးတော့မည်။
တစ်ဖက်လှည့်ပြီး အပြင်သို့ ကျွန်တော် ထွက်ခဲ့သည်။

ကမ်းနားတစ်လျှောက် တဖြည်းဖြည်းချင်း ကျွန်တော် လျှောက်လာခဲ့
သည်။ သည်အကြောင်းကို တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်ဖြင့် စဉ်းစားဖို့ ပိုင်းဖြတ်လိုက်
သည်။

ယခုကြုံရခြင်းသည် ဒုတိယအကြိမ်မြောက် ဖြစ်သည်။ ပထမအကြိမ်
လန်ချားစီးသွားသော အမျိုးသမီးနှင့်တုန်းကလို မဟုတ်။ ယခုတစ်ကြိမ်က
သူနှင့် နှစ်ပေသုံးပေကွာမှာ ကပ်တွေ့ရခြင်း ဖြစ်သည်။ သူကား မိလင်းအစစ်
ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော် အလွန်သေချာပါသည်။

သည်ကိစ္စတွင် ဖြစ်နိုင်ဖွယ်ရာ အကြောင်းနှစ်ခုရှိသည်။

ပထမအကြောင်းက မိလင်းသည် ကူးတို့သင်္ဘောပေါ်တွင် ကျွန်တော်နှင့်
တွေ့ပြီး လွန်ခဲ့သည့်ရက်အနည်းငယ်အတွင်းက သည်ဘဝသို့ ဆိုက်ရောက်သွား
ခြင်း ဖြစ်နိုင်သည်။

ဒုတိယအကြောင်းက ကူးတို့သင်္ဘောပေါ်တွင် ကျွန်တော့်ကို ပြောပြ
သွားသောဇာတ်လမ်းမှာ ‘လန်ကြုတ်’ ဇာတ်လမ်း ဖြစ်နိုင်သည်။

လွန်ခဲ့သော ရက်သတ္တတစ်ပတ်လောက်တုန်းက အပျိုစင်ဖြစ်နေခဲ့သော
မိန်းကလေးတစ်ယောက်သည် သင်္ဘောသားတစ်ယောက်နှင့်အတူ အပေါ်ထပ်သို့
ကမန်းကတန်းတက်လိုသဖြင့် ဓာတ်လှေကားဘဲလ်ကို သည်းမခံနိုင်လောက်
အောင် တရစပ်နှိပ်ခြင်းသည် သဘာဝကျပါ၏လော။

သည်မိန်းကလေးသည် သည်အရပ်မှာ အလွန်ကျွမ်းကျင်ပုံ ရသည်။

ဘယ်နေရာမှာ ဘာရှိသည်ကို သိသည်။ မျက်စိမှိတ်သွားဦးတော့ သူ သွားလို သည့်နေရာကို ရောက်နိုင်ပုံရသည်။ ထို့ကြောင့် ပထမအကြောင်းကို ကျွန်တော် ပယ်လိုက်သည်။

ထို့ကြောင့် ကူးတို့သင်္ဘောပေါ်တုန်းက ပြောသွားသည်များမှာ ဇာတ်လမ်း ပမာသာ ဖြစ်တော့သည်။ အလွန်ချမ်းသာသောအဖေ၊ ကိုယ်ပိုင်အိမ်ငါးလုံး၊ မရေမတွက်နိုင်သော မော်တော်ကားများ၊ လက်ထပ်ဖို့ အရာရာ စီစဉ်ပြီးသည် များအားလုံး လုပ်ကြံဇာတ်လမ်းများသာ ဖြစ်ရမည်။

သည်လိုလည်း မဖြစ်နိုင်သေးဟု ကျွန်တော် တွေးမိပြန်ပါသည်။ သူ ပြောသွားသည့် အချက်ကလေးများထဲတွင် ယုံကြည်လောက်သော အချက်ကလေး တွေလည်း ပါနေပြန်၏။ ဓာတ်ရထားစီးရသည်ကို သဘောကျပါသည်ဟု သူ ပြောသွားသည်။ အကယ်၍ လုပ်ကြံဇာတ်လမ်းကြီးကို သူပြောနေသည်ဆိုလျှင် အလွန်ချမ်းသာသည့် သူဌေးသမီးတစ်ယောက်အနေဖြင့် ဓာတ်ရထားကိုလည်း အထင်သေးဟန်ဆောင်ပြရမည် ဖြစ်သည်။ ထိုအချက်ကလေးများကို စဉ်းစား ကြည့်တော့ မမှန်သည့်ဇာတ်လမ်းကို လုပ်ကြံပြောသွားခြင်း မဟုတ်နိုင်ဟု ကောက်ချက်ချမိပြန်သည်။

ထို့ကြောင့် ဒုတိယအချက်ကိုလည်း ကျွန်တော် ပယ်ချလိုက်ရပြန်သည်။ သည်လိုဆိုလျှင် သူသည် မိလင်းမဖြစ်နိုင်။ ဒုတိယအကြိမ်မြောက် ကျွန်တော် လူမှားခြင်းသာ ဖြစ်ရပါမည်။

သည်လိုဆိုတော့ ကိုယ့်လမ်း ကိုယ်လျှောက်ရတော့မည်။ သည်ကိစ္စ အတွက် စိတ်ရှုပ်ခံနေစရာအကြောင်း မရှိ။ ဘာမဟုတ်သည့် ဇာတ်လမ်းတွင် ရောပါနေခြင်းအားဖြင့် ကျွန်တော်၏ဂုဏ်သိက္ခာကိုပင် ထိခိုက်လာနိုင်ပါသည်။

သို့ကလို စိတ်တုံးတုံးချနိုင်တော့မှပင် ရုပ်ရှင်ရုံသို့ ဓာတ်ရထားစီးသွား ရန် ဟင်နက်ဆီလမ်းဆီသို့ ကျွန်တော် ဆက်လျှောက်လာနိုင်တော့သည်။

ရုပ်ရှင်ပြီးတော့ ကျွန်တော် လမ်းလျှောက်ပြန်လာခဲ့သည်။ ညဆယ်နာရီ အချိန်လောက်သာ ရှိသေးသည်။ ကမ်းနားတစ်လျှောက်တွင် ဈေးဆိုင်တွေ မီး တထိန်ထိန်ဖြင့် ရောင်းချကောင်းနေဆဲ ရှိသည်။ အပ်ချုပ်ဆိုင်မှ စက်ချုပ်သံများ ပေါ်ထွက်နေသည်။ ဟိုဘက်ဘေးက အလုပ်ရုံတစ်ခုကတော့ သံဂဟေဆက်နေ သည်။ ကာဘွန်မီးရောင်က စူးစူးကြီးပေါ်နေသည်။ အခန်းတစ်ခန်းရှေ့ရောက် သောအခါ နေရာတကာမှာ ကြားရမြဲဖြစ်သည့် မာဂျောင်းမွေသံကို ကြားနေရ သည်။ မာဂျောင်းကစားဝိုင်းတွေ ဟောင်ကောင်မှာ အပြည့်ရှိသည်။

ဆိုင်တန်းတွေ လွန်လာတော့ နမ်ကောက်ကို လှမ်းမြင်ရပြီ။ ဘာလုပ်ရမှန်း မသိသော ကြောင်တစ်ကောင်လို ဘားခန်းအပြင်မှာရပ်နေသည့် မင်နီဟိုးကို လှမ်းမြင်ရသည်။ ကျွန်တော့်ကိုတွေ့သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက်

“အိုး... ရောဘတ် ကျွန်မကို အထဲခေါ်သွားပေးပါလားရှင်” ဟု ပြောတော့မည်ဖြစ်ကြောင်း ကျွန်တော် အတပ်သိလိုက်ပါသည်။

ထိုစကားများကို တစ်နေ့တစ်နေ့ အကြိမ်ပေါင်းများစွာ ကျွန်တော် ကြားရစမြဲဖြစ်သည်။ နမ်ကောက်ဟိုတယ် ဘားခန်းအတွင်းသို့ အမျိုးသမီးများကို ယောက်ျားဖော်မပါဘဲ ဝင်ခွင့်မပြု။ ဒါကလည်း ဥပဒေကို လက်တလုံးခြား လှည့်ထားခြင်း ဖြစ်သည်။ နမ်ကောက်ဟိုတယ်သည် ဆောင်ကြာမြိုင်မဟုတ်။ ထို့ကြောင့် ဖောက်သည်ရှာရန် ဘားခန်းအတွင်းသို့ အမျိုးသမီးများ မဝင်ရ။ သူ့ဟာသူ အပြင်က အတွဲရလာသော အမျိုးသမီးမျိုးကိုတော့ ဘားခန်း ဖြစ်နေသောကြောင့် မဝင်ပါနှင့်ဟု တားဆီးပိတ်ပင်နိုင်ခွင့်မရှိ ဆိုသည့် သဘောသာ ဖြစ်ပါသည်။

ထို့ကြောင့် ဘားမန်နေဂျာသည် အလစ်မပေးတတ်။ တစ်ယောက်တည်း ခိုးဝင်လာသောအမျိုးသမီးကို တွေ့ပြီဆိုလျှင် မဆိုင်းမတွ ကန်ထုတ်ပစ်လိုက်တော့သည်။

သည်ကစပြီး ဘားခန်းထဲသို့ မကြာခဏဝင်လေ့ရှိသော ကျွန်တော်သည် အမျိုးသမီးများအဖို့ အသုံးအဝင်ကြီး ဝင်နေတော့သည်။ မနက်ပိုင်းများတွင် ဘားခန်းထဲ၌ ကျွန်တော် ရှိ မရှိကို အမျိုးသမီးများက မှန်ပေါက်မှ ချောင်းကြည့်စမြဲဖြစ်သည်။ ရှိနေလျှင် မှန်ကို အသာအယာခေါက်လိုက်သည်။ ထိုအခါတွင် ကျွန်တော်က အပြင်ထွက်သွားပြီး သူတို့ကို အတွင်းသို့ ခေါ်လာပေးရသည်။ တစ်ခါတရံတွင် တစ်ကြိမ်တည်း ခြောက်ယောက် ခုနစ်ယောက်ပါလာတတ်သည်။

ထိုနည်းအားဖြင့် အပြင်မှာ အချိန်အကြာကြီးဖြုန်းကာ ပထမဆုံးရောက်လာမည့် သင်္ဘောသားကို စောင့်ရသည့်ဒုက္ခမှ သူတို့ ကင်းဝေးကြတော့သည်။ ကျွန်တော် အနားသို့ရောက်သွားသည်ကို မင်နီဟိုးက ချက်ချင်းသိလိုက်သည်။

“အိုး... ရောဘတ် ကျွန်မကို အထဲခေါ်သွားပေးပါလားရှင်”
ထုံးစံအတိုင်း ဆီးပြောလေတော့သည်။ ကြောင်တစ်ကောင်အော်သံနှင့် ဘာမှ မခြား။

“ရပါတယ် မင်နီ”

လက်လှမ်းမီသည်နှင့် တစ်ပြိုင်တည်း ကျွန်တော့်လက်မောင်းတစ်ဖက်ကို ဆွဲယူပွေ့ဖက်လိုက်ကာ ကနွဲ့ကလျ လုပ်ပါလေတော့သည်။ ပြီးတော့ သက်ပြင်း ကလေးတစ်ချက်ချရင်း...

“အို... ရောဘတ် ရှင်ဟာ သိပ်ချစ်စရာကောင်းတာပဲကွယ်” ဟု ဝမ်းသာအားရ ပြောတော့သည်။ ကျွန်တော်ရောက်မလာလျှင် ဘယ်လောက် ကြာအောင် သူတစ်ယောက်တည်း ဘားခန်းအပြင်မှာ စောင့်နေရဦးမည်ကို မသိနိုင်။ ယခုမှ ထိုဒုက္ခမှ ကင်းလွတ်သွားသောကြောင့် သူ စိတ်ချမ်းသာသွား ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

တံခါးကို တွန်းဖွင့်ပြီး အတွင်းသို့ ကျွန်တော်ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။ အထဲ မှာ လူတွေများပြီး အလွန်တရာဆူညံနေသည်။ ရေချိန်လွန်တော့မည့်ဆဲဆဲ အမူးသမားအမြောက်အမြားကိုလည်း တွေ့ရသည်။

မင်နီသည် မျက်မှန်းဝန်းမိသူများကို ရှာနေသည်။ တွေ့တော့ သူ့ လက်ချောင်းကလေးနှစ်ခုကို ပူနှုတ်ခမ်းမှာ ကပ်လိုက်ပြီး ကျွန်တော့်နှာခေါင်း ပေါ်သို့ လက်ကလေးနှစ်ချောင်းကို ပြောင်းတင်ပေးသည်။ ပြီးတော့ အလုပ် ဖြစ်မည့်နေရာသို့ ထွက်သွားသည်။

အမေရိကန်အချို့နှင့် အတူထိုင်နေသော ဝှမ်နီကို လှမ်းမြင်ရသည်။ လူအနည်းဆုံးစားပွဲတစ်လုံးကို ရှာပြီး ကျွန်တော်ဝင်ထိုင်သည်။ ထိုစားပွဲတွင် သင်္ဘောသားတစ်ယောက်သာ ရှိသည်။ ခေါင်းငိုက်စိုက်ကျပြီး သူ့မျက်နှာကို လက်ဝါးနှစ်ဖက်ထဲမှာ ထည့်ထားသည်။ ဖြတ်လျှောက်သွားသော စားပွဲထိုးတစ် ယောက်ကို ဘီယာအသေးတစ်လုံး ယူလာပေးရန် ကျွန်တော်မှာလိုက်သည်။

သင်္ဘောသားက မှိုင်းဝေနေသော သူ့မျက်နှာကြီးကို မော့လာသည်။

“ဖရက်လား” ဟု သူက မေးသည်။ ဝါးနေသည့် သူ့မျက်လုံးများ အမြင်ကြည်လင်စေရန်လည်း ကြိုးစားနေသည်။

“မဟုတ်ပါဘူး” ဟု ကျွန်တော်က ပြန်ဖြေသည်။

“ဖရက် ဘယ်မှာလဲ ... ကျုပ်သူငယ်ချင်း ဘယ်မှာလဲ”

“ကျုပ်လည်း မသိဘူး၊ ခုပဲ ကျုပ်ဝင်ထိုင်တာ”

“ဖရက်ဟာ ကျုပ်သူငယ်ချင်း... ကျုပ်တို့နှစ်ယောက်ဟာ ညီအစ်ကို အရင်းလိုချစ်ကြတဲ့ သူငယ်ချင်း၊ ဖရက်နဲ့ ကျုပ်ဟာ... ဖရက်နဲ့...”

အမေရိကန်သင်္ဘောသားသည် စားပွဲပေါ်သို့ ခေါင်းငိုက်စိုက်ကျသွား တော့သည်။ ပြီးတော့ ဗလုံးဗထွေး ဆက်ပြောနေသည်။

ထိုအချိန်မှာပင် ဓာတ်လှေကားအဝင်အထွက်မှာ ဆုံခဲ့သည့် အမျိုးသမီးကို ကျွန်တော် လှမ်းမြင်လိုက်သည်။ အမေရိကန် သင်္ဘောသားတစ်ယောက်နှင့် အတူ ထိုင်နေသည်။ ရွတ်တီးရွတ်နောက် လုပ်နေသည်။ သင်္ဘောသား၏ လက်မောင်းကို ချိုင်းကြားညှပ်ကာ လက္ခဏာကြည့်ပေးသလို လုပ်နေသည်။

ယခုအခါမှာတော့ မိလင်းနှင့် သိပ်မတူချင်တော့ပါ။ ချောမွတ်နုညက်သော မျက်နှာဝိုင်းဝိုင်းကလေး၊ နက်မှောင်သောမျက်လုံးများ ရှိသည်ကတော့ မှန်ပါ၏။ သို့သော်လည်း သည်တစ်ကြိမ်တော့ လူမှားခြင်းအလုပ်မျိုးကို ကျွန်တော် မိုက်မဲစွာ မပြုလုပ်တော့ပါ။

အမျိုးသမီးတစ်ဦးက ကုလားထိုင်နောက်မှ နေ၍ ကျွန်တော့်ကို ဖျစ်လိုက်သည်။ လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ အပြက်အရွန်းပြောတတ်သော ဖိဖိချန်း ဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။

“ဟေး ထမင်းကြော်ကြီး... ရှင် သိပ်ဝနေပြီနော်”

သူက အားပါးတရပြုံးပြရင်း ကျွန်တော့်ကို ပြောသည်။ ‘ထမင်းကြော်’ ဟူသည်မှာ ကျွန်တော့်ကို သူပေးထားသည့် နာမည်ပြောင် ဖြစ်သည်။ အမြဲတမ်း ထမင်းကြော်ချည်း စားနေသောကြောင့် ထိုသို့ခေါ်ခြင်း ဖြစ်သည်။

“ဖိဖိ ဟောဟိုအမျိုးသမီးက ဘယ်သူလဲကွ”

မိလင်းနှင့် လူမှားနှုတ်ဆက်မိသော အမျိုးသမီးကို ကျွန်တော်က ညွှန်ပြလိုက်သည်။

“ဟိုကောင်မလား... စူဇီလေ”

“အိုး... အဲဒါလား စူဇီ”

“ဟုတ်တယ်... ဒီနေ့ပဲ သူပြန်ရောက်လာတာ၊ သူ့အမြဲတမ်းဖောက်သည်က ဒီနေ့မနက်ပဲ သွားပြီလေ၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ... ထမင်းကြော်ကြီးက သူ့ကို သဘောကျလို့လား”

“မဟုတ်ပါဘူးကွာ... တစ်ခုစဉ်းစားနေမိလို့ပါ”

“အမျိုးသမီးတစ်ယောက်လောက် လိုချင်တယ်ဆိုရင်တော့ ကျွန်မကို ယူပါနော်”

ဖိဖိက ပြုံးမြဲ ပြုံးနေသည်။

“ဖိဖိ မင်းအပြောက တကယ်ဟားရတယ်ကွာ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ထမင်းကြော်ကြီး၊ အိပ်ရာထဲဝင်တာ တခြားဘာကိစ္စ ရှိသေးလို့လဲ၊ တခြားလူတွေလို မဟုတ်က ဟုတ်က မလုပ်ဘူးလား”

“မင်းနဲ့တော့ မဖြစ်သေးပါဘူးကွာ”

သည်လိုဆိုတော့ စုစုဆိုတာ သူပါကလား။ ဝှမ်းနီ၏သူငယ်ချင်း စုစု။
ဝှမ်းနီလေးစားချစ်ခင်သည် စုစု။

အချိန်အတော်ကြာအောင် သင်္ဘောအဝင်အထွက်မရှိဘဲ အလုပ် လုံးဝ မဖြစ်သော အချိန်မျိုးကို သူတို့ နှစ်ကြိမ်ကြိမ်ဖြူးသည်။ ထိုအချိန်များတုန်းက ဝှမ်းနီကို စုစုက ငွေရေးကြေးရေး ထောက်ပံ့ထားခဲ့ရဖူးသည်။ စုစုသည် လူကြိုက် အလွန်များသောမိန်းကလေး ဖြစ်သည်။ ဝှမ်းနီဝင်ငွေထက် နှစ်ဆ သုံးဆ ပိုရစေမြဲ ဖြစ်သည်။

သူ့ကို ဝှမ်းနီ အလွန်ချစ်သည်။ စုစုအကြောင်း ချီးမွမ်းခန်းတွေ ဖွင့်လို့ မဆုံး။ စုစုပြန်ရောက်လာမည့်ရက်ကို လည်တဆန့်ဆန့်ဖြင့် သူ့မျှော်ခဲ့ရသည်။ စုစုသည် သူ့အတွဲတစ်ယောက်နှင့် ထွက်သွားသည်မှာ နှစ်ပတ်လောက်ရှိသွား ပြီဟု ဆိုသည်။ ထိုအတွဲ၏သင်္ဘောက သင်္ဘောကျင်းတင်ပြီး ပြင်ဆင်နေရ သောကြောင့် အချိန်အများကြီး၊ နေသည်။ စုစုပြန်ရောက်လာလျှင် ကျွန်တော် နှင့်လည်း မိတ်ဆက်ပေးရဦးမည်ဟု ဆိုသည်။

ခဏကြာတော့ ကျွန်တော့်စားပွဲသို့ ဝှမ်းနီ လာထိုင်သည်။ အမူးလွန်နေ သော သင်္ဘောသားဘေးက ကုလားထိုင်မှာ နေရာယူသည်။ သင်္ဘောသားက ကျယ်လောင်စွာ ဟောက်ညည်းနေသည်။ သို့သော်လည်း ဝှမ်းနီက အရေးစိုက်ပုံ မပေါ်။ သူ့ အလွန်အမင်း စိတ်အားတက်ကြွနေပုံရသည်။

“ကျွန်မသူငယ်ချင်း ပြန်ရောက်လာပြီ၊ သိတယ်မဟုတ်လား စုစုလေ၊ သူပြန်ရောက်လာပြီ” ဟု အားတက်သရော ပြောသည်။

“ဟုတ်တယ်... ဟောဟိုမှာလေ... ကိုယ် သူ့ကို တွေ့ပြီးပြီ” ဟု ကျွန်တော်က ပြန်ပြောသည်။

“ရှင် သူနဲ့ စကားမပြောရသေးဘူး မဟုတ်လား”

ဝှမ်းနီ၏အမူအရာသည် ပူပင်သောကရောက်သလို ဖြစ်သွားပြန်၏။

“မပြောရသေးပါဘူးကွယ်”

သည်တော့မှ စိတ်သက်သာရာ ရသွားသည့်အလား သူပြုံးသည်။ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်ကို သူ့ကိုယ်တိုင် မိတ်ဆက်ပေးဖို့ စိတ်အားထက်သန် နေခဲ့သည် မဟုတ်ပါလား။

“သူ့ကို ဘယ်လိုထင်သလဲဟင်... သူ့ချောတယ်လို့ ရှင် မထင်ဘူးလား”

စုစုကို ကျွန်တော် တစ်ချက် လှမ်းကြည့်လိုက်မိပြန်ပါသည်။ အမေရိကန်

သင်္ဘောသားက သူ့ကို အခန်းထောင့်ဆီသို့ နောက်ပြန်တွန်းလိုက်ပြီး နမ်းရန် ကြိုးစားသည်။ အမျိုးသမီးက ရုန်းကန်နေသည်။ ပြန်လည်ကန်ကြောက်နေသည့် သူ့ခြေထောက်နှစ်ချောင်းနှင့် ဂါဝန်ဘေးကွဲမှ ပေါင်သားဖြူဖြူကလွဲလို့ ဘာကိုမှ မမြင်ရပါ။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်က တစ်ချက်ရယ်ရင်း ပြန်ပြောသည်။

“ဟား... ဟား... ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူ့ခြေထောက်တွေကတော့ အင်မတန် လှတယ်ကွ...”

“ဒါပေမဲ့ ဒီဘားခန်းထဲမှာ သူဟာ အချောဆုံးအမျိုးသမီးလို့ ရှင် မထင် ဘူးလား”

“အင်း... ကိုယ်လည်း မပြောတတ်တော့ပါဘူးကွာ”

“အိုး... သူဟာ တကယ်လှတာ၊ သိပ်ကို ချစ်စရာကောင်းတာ၊ ရှင်တို့ နှစ်ယောက်ကို ကျွန်မ မိတ်ဆက်ပေးတဲ့အခါကျရင် တွေ့ပါလိမ့်မယ်”

ဝတ်စုံအနက်ဝတ်ဆင်ထားသည့် မန်နေဂျာက သူတို့နှစ်ယောက်ဆီသို့ အသော့နှင့်သွားသည်။ ဘားခန်းထဲမှာ အမြင်မတော်သော အပြုအမူများ ပြု လုပ်ခွင့်မရှိ။ မန်နေဂျာက သင်္ဘောသား၏ပခုံးကို ပုတ်လိုက်သည်။ မသက်မသာ လည်း ပြုံးနေရသည်။ သင်္ဘောသားများသည် အလွယ်တကူ ပေါက်ကွဲတတ် ကြကြောင်းကိုလည်း သူသိသည်။

ထို့ကြောင့် သင်္ဘောသားအစား စူဇီကိုသာ ဆူပူကြိမ်းမောင်းရတော့ သည်။ စူဇီကလည်း ပြန်လည်ကန်ကွက် ငြင်းခုံသည်။ သင်္ဘောသားက ကြီးမား သော သူ၏လက်ကြီးကို မသယ်ချင့်သယ်ချင့်မြှောက်၍ ဝှေ့ရမ်းပြသည်။

“ဟေ့ မနှောင့်ယှက်စမ်းနဲ့... ကျုပ်တို့နှစ်ယောက်က အခုပဲ အပေါ်ထပ် တက်ကြတော့မလို့”

မန်နေဂျာ နောက်ပြန်ဆုတ်သွားသည်။ ကျေနပ်သွားပုံရသည်။ စူဇီက တော့ စိတ်ကုန်ခန်းနေပုံရသည်။ လက်ကိုင်အိတ်ကိုဖွင့်ပြီး သူ့မျက်နှာကို ပေါင်ဒါပြန်ရိုက်နေသည်။ သင်္ဘောသားက သူ့လည်ပင်းကို နမ်းသည်။ စူဇီက ခံနိုင်ရည်ပစ်လိုက်သည်။

“သူ့စိတ်က အင်မတန်ဆတ်တာ” ဟု ဝှမ်းနီက ဂုဏ်ယူဝင့်ကြွားစွာ ပြောသည်။ ပြီးတော့ ခစ်ခနဲ တစ်ချက်ရယ်လိုက်သေးသည်။

“တစ်ခါတုန်းက သင်္ဘောသားတစ်ယောက်ကို ဘီယာပုလင်းနဲ့ ပေါက် ပြီးပြီ၊ သင်္ဘောသားက သိပ်ရိုင်းတယ်လေ... စူဇီက သိပ်သတ္တိရှိတာပဲ”

“လွဲသွားရောလား”

“ဘယ်လွဲမလဲ သေသေချာချာထိတာပေါ့၊ ဟောဒီနေရာ... ဟောဒီနဖူး တည့်တည့်ကို ထိတာ၊ အဲဒီကောင် ဆယ်မိနစ်လောက် သတိလစ်နေတယ်”

“သူသတိပြန်ရလာတော့ ဘာပြောသလဲ”

“မန်နေဂျာကို ပုလိပ်အတိုင်ခိုင်းတာပေါ့၊ မန်နေဂျာက တယ်လီဖုန်း ကောက်ဆက်ချင်ယောင်ဆောင်တယ်၊ တကယ်တော့ ပုလိပ်ကို ဘယ်ဆက်ပါ မလဲ၊ တွေ့ရာနံပါတ်တွေကို လျှောက်လှည့်နေတာပါ၊ ဒီတော့ ဘယ်ကမှ ပြန် မထူးဘူးလေ မန်နေဂျာကလည်း စူဇီကို သိပ်သဘောကျတာ”

“သူ့ဖောက်သည်အမျိုးသား ထွက်သွားပြီလို့ စူဇီက ပြောသလား”

“အို... သေသေချာချာပြောတာပေါ့၊ အဲဒီလူက သိပ်ပြီး လူကောင်း သူကောင်းတစ်ယောက်တော့ မဟုတ်ပါဘူးတဲ့၊ ဒါပေမဲ့ စူဇီ ဝမ်းနည်းနေတယ်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ... လူကောင်းတစ်ယောက် မဟုတ်ဘူးဆိုရင် ဘာဝမ်းနည်း စရာရှိသလဲ” ဟု ကျွန်တော်က ပြန်မေးသည်။

ပြီးတော့ စူဇီကို ကျွန်တော်လှမ်းကြည့်နေသည်။ အမေရိကန်သင်္ဘောသား နှင့်အတူ ထိုင်ရာမှ ထသည်။ ယခုလို မတ်တတ်ရပ်လိုက်တော့ မိလင်းနှင့် ပိုတူလာပြန်သည်။ ကျွန်တော့်စိတ်ထဲမှာလည်း မရေရာ မသေချာသောစိတ် ကလေး ထပ်မံပေါ်ပေါက်လာပြန်သည်။ ထိုအချိန်မှာပင် သူ့အရပ် အလွန်မြင့် သည်ကို သတိထားမိသည်။ အတော့်ကို အရပ်မြင့်ပါသည်။ စားပွဲတွေကြားမှာ သင်္ဘောသားကို သူက ဦးဆောင်ခေါ်သွားသည်။ သူ့နောက်မှ သင်္ဘောသား လိုက်လာသည့်အတွက် အလွန်တရာလည်း ငြီးငွေ့စိတ်ပျက်နေပုံရသည်။

“ရှင် ဒီနေ့ညနေ သူနဲ့ စကားမပြောရသေးပါဘူးနော်” ဟု ဝှမ်းနီက မေးပြန်သည်။

“မပြောရသေးဘူးပဲ ဆိုပါတော့ကွယ်၊ တစ်ခွန်းတော့ ပြောမိတယ်၊ ကူးတို့သင်္ဘောပေါ်မှာ ကိုယ်တွေ့ခဲ့ဖူးတဲ့ မိန်းကလေးထင်လို့”

“ဒါပေမဲ့ သူမဟုတ်ဘူး မဟုတ်လား”

“မဟုတ်ပါဘူး မဟုတ်နိုင်ပါဘူး၊ ကူးတို့သင်္ဘောပေါ်မှာ ကိုယ်တွေ့ ခဲ့ရတဲ့ မိန်းကလေးက တခြားစီ...”

စကားကို အဆုံးမသတ်တော့ဘဲ တုံးတံကြီး ကျွန်တော် ရပ်ပစ်လိုက် ပါသည်။ စူဇီကို လှမ်းကြည့်နေမိသောကြောင့် ဖြစ်သည်။ စူဇီသည် တိုင်ဖူးတို့ စားပွဲနားသို့ရောက်လာပြီး အနီးရှိ အချိုရည်သောက် ပိုက်ကလေးတစ်ချောင်းကို ဆွဲယူပြီး တိုင်ဖူး၏ဆံပင်ထဲသို့ ထိုးထည့်ပစ်ခဲ့သည်။ တိုင်ဖူးက မသိလိုက်။

စုဒ္ဓိက သူ့ဘာသာသူ သဘောကျကာ တခစ်ခစ်ရယ်ရင်း တစ်ဖက်သို့ လှည့် ထွက်သွားသည်။

ဟုတ်ပါပြီ။ သည်လိုရယ်ပုံမျိုးသည် မိလင်းရယ်ပုံမျိုးဖြစ်သည်။ ကျွန်တော် ကွာစေလှော်မစားတတ်သည်ကို ကြည့်ပြီး တခစ်ခစ်ရယ်ခဲ့သော မိလင်း၏ ရုပ်ပုံမျိုး ဖြစ်သည်။ ဆိပ်ကမ်းတွင် ကျွန်တော့်ကို နှုတ်ဆက်ပြီး ထွက်ခွာသွားရင်း ရယ်ပုံ မျိုးဖြစ်သည်။

သူသည် မိလင်းအစစ် ဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်တော် လုံးဝ သံသယမဖြစ်တော့ပါ။ စုဒ္ဓိသည် မိလင်းစစ်စစ်ပင် ဖြစ်ချေသည်တကား။

“ဝွမ်နီ သူ့နာမည်အမှန်က ဘယ်သူလဲဟင်”

ကျွန်တော်က ဝွမ်နီကိုမေးသည်။ အဖြေကို ကျွန်တော် အတပ်သိပြီး ဖြစ်သော်လည်း မေးဖြစ်အောင် မေးလိုက်မိသည်။

“စုဒ္ဓိဝေါင်း”

“သူ့ရဲ့တရုတ်နာမည်အစစ်ကို မေးတာ”

“ဝေါင်းမိလင်း”

ဟုတ်ပြီ... မှန်ပါပြီ။ ဝေါင်းမိလင်း။

သဘောထားများနှင့် စကားပြောခွင့်မရှိဟု ဆိုခဲ့သော မိန်းကလေး။

ဟိုတုန်းကတည်းက ကျွန်တော် မှန်းဆနိုင်မိခဲ့ဖို့ ကောင်းပါသည်။

ဂုဏ်သရေရှိ မိန်းကလေးများအကြောင်းကို သူသိပါသည်။ ဂုဏ်သရေရှိ အမျိုး ကောင်းမိန်းကလေးများသည် သဘောထားများကို စကားမပြော။

စုဒ္ဓိတို့နှစ်ယောက် တံခါးဖွင့်ပြီး အပြင်ထွက်သွားသည်ကို ဝွမ်နီက လှမ်းကြည့်နေသည်။

“အိုး... ဒုက္ခပါပဲ သူတို့ အပေါ်ထပ်တက်သွားကြပြီ၊ ကိစ္စမရှိပါဘူး လေ သူအောက်ပြန်ဆင်းလာတော့ ရှင်နဲ့ မိတ်ဆက်ပေးပါ့မယ်” ဟု ဝွမ်နီက ပြောနေသည်။

မိလင်း၏ပုံကြမ်းကလေးကို ကျွန်တော် ပြန်သတိရနေသည်။ အပြစ် ကင်းစင်သည့် မျက်လုံးကလေးများဖြင့် သူ့ကိုယ်သူ လက်ညှိုးပြန်ထိုးရင်း “ဟုတ်ပြီ အပျိုစင် အဲဒါ ကျွန်မပေါ့” ဟု ပြောနေပုံလေးကို ကျွန်တော့်မျက်စိ ထဲမှာ မြင်ယောင်လာပြီး ကျွန်တော် အားပါးတရ ရယ်ချလိုက်မိတော့သည်။ ဝွမ်နီက ကျွန်တော့်ကို အံ့ဩတကြီး လှမ်းကြည့်သည်။

“ဘာဖြစ်တာလဲ” ဟုလည်း မေးသည်။

“ဘာမှမဟုတ်ပါဘူး ဝှမ်းနီ၊ ကိုယ်ဟာ တော်တော်ရူးတဲ့ အကောင်ပဲ၊ အဲဒါကလွဲပြီး ဘာမှ မဟုတ်ပါဘူး၊ ကိုယ်ဟာ လူတွေရဲ့အတွင်းစိတ်ထဲအထိ ထိုးဖောက်နိုင်စွမ်း ရှိတယ်လို့ ကိုယ့်ဟာကိုယ် အမြဲတမ်းဂုဏ်ယူခဲ့တယ်”

“ရှင်ဟာ သိပ်ကိုနားလည်တတ်တဲ့လူလို့ ကျွန်မ ထင်ပါတယ်”

“အင်း... ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကိုယ်ဟာ ယုံလွယ်တတ်တယ်၊ ဟား... ဟား... ဟား... မင်းဟာ ချန်ကေရိုက်ကတော် ဖြစ်တယ်လို့ ကိုယ့်ကိုပြောစမ်း၊ ကိုယ်ဆေးဆေးချာချာယုံမှာပဲ ဝှမ်းနီ၊ ကိုယ်ဟာ အဲဒီလိုအကောင်စား... တစ်ယောက်ယောက်က ကိုယ့်ကို ဘာပြောပြော ကိုယ်ယုံပင်လိုက်တာပဲ”

(၂)

ထိုနေ့ညက စူဒီဝေါင်းခေါ် ဝေါင်းမိလင်း ပြန်ပေါ်မလာတော့ချေ။ နောက် တစ်နေ့မနက်အထိ သူ့ကို ကျွန်တော် ပြန်မတွေ့ရတော့ပါ။

နောက်တစ်နေ့ နေ့လယ်စာစားချိန်မှာတော့ ဘားခန်းအတွင်းသို့ သူ ဝင်လာသည်။ ကူးတို့သင်္ဘောပေါ်မှာ တွေ့ခဲ့တုန်းက ဝတ်စားဆင်ယင်ထားသည့် အတိုင်း ဖြစ်သည်။ အစိမ်းရောင်ဂျင်းဘောင်းဘီကို ဝတ်ထားသည်။ ဆံပင်ကို ပိုနီတေးကလေးလုပ်ထားသည်။ မတော်တဆ တိုက်ဆိုင်ပြီး ဝတ်လာမိသည့် သဘောမျိုး လုံးဝ မဖြစ်နိုင်ပါ။ ကျွန်တော့်ကို တမင်လုပ်ပြလိုက်ခြင်းသာလျှင် ဖြစ်ရပါမည်။ မျက်နှာပြောင်တိုက်ပြလိုက်ခြင်းသာလျှင် ဖြစ်ရပါမည်။

“စူဒီ”

ကျွန်တော်က လှမ်းခေါ်သည်။ သူက မကြားချင်ယောင်ဆောင်ပြီး ဆက်လျှောက်သွားသည်။ မည်သို့ဆိုစေ သူ့အမူအရာကတော့ အလွန်တရာ အံ့ဩနေပုံရသည်။ မိနစ်အနည်းငယ်ကြာတော့ ကျွန်တော့်စားပွဲဆီသို့ သူ့သဘော နှင့်သူ လျှောက်လာသည်။

“ကျွန်မထိုင်ရင် စိတ်မရှိပါဘူးနော်”

“ဘယ်လိုမှ မအောက်ဖေးပါဘူး စူဒီ”

သူလှုပ်ရှားနေပုံက မှတ်မိသည်ဟု ဝန်ခံပုံလည်း မရ။ မမှတ်မိပါဟုလည်း ငြင်းဆိုပုံမျိုးလည်း မဟုတ်။ တရုတ်လူမျိုးများသည် ဟန်ဆောင်မှုကင်းသည်ကို ကျွန်တော်သိပါသည်။ သူတို့မျက်နှာပေါ်မှ ခံစားချက်ကို အလွယ်တကူ အကဲ ဖမ်းယူနိုင်ပါသည်။ ယခု စူဒီကမူ အတတ်နိုင်ဆုံး ဟန်ဆောင်ထားသည်။

သို့သော်လည်း သူ့မျက်လုံးထဲမှာ ဟန်မဆောင်နိုင်တော့သည့် အရိပ်အရောင်ကို ကျွန်တော် မြင်တွေ့နေရပါသည်။

“ရှင် ဒီဟိုတယ်မှာ နေနေသလား” ဟု သူက မေးသည်။ အလွန် ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့သည့်လေသံမျိုး ဖြစ်သည်။

“ဟုတ်တယ်... မှန်ပါတယ်”

“ဘယ်အထပ်လဲ”

“အပေါ်ဆုံးထပ်”

“အခန်းနံပါတ်ကရော”

“၃၁၆”

“ကျွန်မသိတယ် ထောင့်ခန်းပဲ”

ပြောရင်း သူက ခေါင်းညိတ်သည်။

“ဒီမှာနေရတာ သဘောကျရဲ့လား”

“သိပ်ကို သဘောကျပါတယ်”

“ဘယ်လောက်ကြာအောင် နေမှာပဲ”

ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့ဟန်နှင့် အသုံးအနှုန်းများကို မိနစ်ပေါင်းအတော် ကြာအောင် သူထိန်းသိမ်းနေသည်။ နောက်ဆုံးတွင်တော့ ပုံစံပြောင်းသွားလေ တော့သည်။ ကျွန်တော့်ကို မျက်လုံးချင်းဆိုင်ပြီး သေသေချာချာစိုက်ကြည့်သည်။

“ကောင်းပါပြီလေ... တစ်ချို့တဝက်တော့ ရှင်သိပြီ မဟုတ်လား၊ ကူးတို့သဘောပေါ်တုန်းက ရှင့်ကို ကျွန်မညာခဲ့တယ်၊ အကုန်လုံး မမှန်တာတွေ ချည်းပဲ ပြောခဲ့တယ်”

ယခုလို တဲ့တိုးကြီးပြောချလိုက်သောကြောင့် ကျွန်တော် အံ့အားသင့် သွားသည်။ နောက်ပိုင်း သူနှင့် လက်ပွန်းတတီးရှိလာတော့မှ သူ့စရိုက်ကို ကျွန်တော် လက်ခံတတ်လာသည်။ သူသည် သူ့စိတ်ထဲမှာ ရှိနေသမျှများကို ဖုံးကွယ်ထားတတ်သူ မဟုတ်။ ပထမ ငါးမိနစ်လောက်တော့ နိဒါန်းပျိုးနေဦး မည်။ ထို့နောက်တွင်မူ ဘာကိုမဆို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း တဲ့တိုးပြောတော့သည်။ လူတစ်ဖက်သား၏ မျက်နှာကို တည့်တည့်စိုက်ကြည့်ပြီး စိတ်ထဲရှိတာများကို ဖွင့်ပြောတတ်သည်။

မျက်နှာကို တည့်တည့်ကြီးကြည့်ပြီး ပြောချင်ရာကို တည့်တည့်ပြော တတ်သော စူဒီလိုမိန်းကလေးမျိုးကို ကျွန်တော် မမြင်ဖူးသေးပါ။ ထို့ကြောင့် လည်း စူဒီကို လိမ်ညာလှည့်ဖြားဖို့ ဆိုသည်မှာ အလွန်ခက်ပါသည်။

“အင်း... ဒီအတွက် မပူပါနဲ့ စူဇီ၊ ကိုယ်လည်း မဟုတ်တာတွေကို အမြဲတမ်းပြောတာပဲ၊ ကိုယ့်စိတ်ထဲမှာ ဘယ်လိုမှ မအောက်မေ့ပါဘူး” ဟု ကျွန်တော် ပြန်ပြောသည်။

“ဘာဖြစ်လို့ အဲဒီလိုညာပြောတယ်ဆိုတာ ရှင်သိသလား?”

“ကိုယ့်ကို ရှင်းပြဖို့ မလိုပါဘူးကွယ်၊ အေးလေ... ရှင်းပြချင်တယ် ဆိုရင်တော့လည်း...”

“ကျွန်မ ရှင်းပြချင်ပါတယ်၊ ရှင် ရုပ်ရှင်ကြည့်လေ့ ရှိသလား?”

သူက ကျွန်တော့်မျက်လုံးများကို စိုက်ကြည့်နေသည်။

“ရုပ်ရှင်လား... အင်း... မကြာခဏ ကြည့်တတ်ပါတယ်”

“ဒီလိုဆိုရင် တစ်နေ့မှာ ရုပ်ရှင်ကားတစ်ကား သွားကြည့်တယ် ဆိုပါစို့၊ အဲဒီရုပ်ရှင်ထဲက ဇာတ်လိုက်မင်းသားက သိပ်ချမ်းသာတယ်၊ ရုပ်ကလည်း သိပ်ချောတယ်၊ ဇိမ်ခံကားကြီးတစ်စီးလည်း ပိုင်တယ်၊ ပြီးတော့ အင်မတန် ချောတဲ့ ရည်းစားတစ်ယောက်လည်း ရှိတယ်၊ သူတို့ချစ်သူနှစ်ယောက် တောင်တန်း တွေဆီ သွားတယ်၊ မြင်မြင်သံမျှ အရာအားလုံးဟာ သိပ်လှနေတယ်၊ ဆီးနှင်း ဖြူဖြူတွေလည်း ကျနေတယ်၊ သူတို့နှစ်ယောက်ဟာလည်း သိပ်ပျော်နေကြ တယ်၊ ကောင်းပြီ... အဲဒါတွေအားလုံး အမှန်တွေချည်းပဲလို့ ရှင် ယုံသလား?”

“အင်း... ရုပ်ရှင်ကြည့်နေတုန်းတော့ ယုံမှာပဲ၊ စိတ်ချမ်းသာဖို့အတွက် ယုံလိုက်မှာပါပဲလေ” ဟု ကျွန်တော်က ပြန်ပြောသည်။

“ဟုတ်ပါတယ်... ဇာတ်လိုက်ဟာ သရုပ်ဆောင်နေတယ် ဆိုတာကို တော့ ရှင်သိထားတာပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ သူဟာ မကြာသေးခင်ကလေးကမှ သူ့ မိန်းမနဲ့ ကွာရှင်းပြတ်စဲလိုက်ရတဲ့အတွက် ဝမ်းနည်းကြေကွဲနေတယ် ဆိုတာကို သတင်းစာထဲမှာ ဖတ်ထားရလို့ ရှင်သိနေတယ်၊ ပြီးတော့ ရုပ်ရှင်ဟာ တခြား တစ်ယောက်ယောက်ရဲ့စိတ်ကူးနဲ့ ဖန်တီးထားတာဆိုတာကိုလည်း ရှင်သိနေ တယ်၊ ဒါဟာ စိတ်ကူးယဉ်ဇာတ်လမ်းသက်သက်ပဲ ဆိုတာကိုလည်း ရှင်သိနေ တယ်၊ ဒီဇာတ်လမ်းကို ရှင်ယုံတယ်... ဒါပေမဲ့ ရှင်မယုံဘူး”

“ဒါ အင်မတန် မှန်တာပေါ့ စူဇီ”

“ကောင်းပြီ... ဒါကြောင့် တစ်ခါတလေကျတော့ ကျွန်မ စိတ်ကူးယဉ် ပြီး ဇာတ်လမ်းတစ်ခုကို ဖန်တီးတယ်၊ ဒီဇာတ်လမ်းကို ကျွန်မယုံတယ်၊ ဒါပေမဲ့ မယုံဘူး”

ထိုရှင်းလင်းချက်ကို ကျွန်တော် သဘောပေါက်နားလည်အောင် ပြတ်ပြတ်

သားသားကြီး သူက ဆက်ရှင်းပြနေသည်။ သူရှင်းလင်းပြပုံမှာ ကောင်းမွန် ပြတ်သားလှသောကြောင့် ကျွန်တော် အသက်ရှူပင် မှားမိပါသည်။

သူ ဘာလုပ်နေသည်ကို သူကိုယ်တိုင် သေသေချာချာ သိသည်။ တကယ်တော့ ဘဝအမှန်က ဘာလဲ။ ညစ်ညမ်းသော အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းမှုလုပ်ငန်းကို လုပ်ကိုင်နေရသည်။ ပြီးတော့ လူ့အသိုင်းအဝိုင်း၏ 'ကြည့်' ထားခြင်းကို ခံရသည်။ ဘဝ။ အမျိုးကောင်းယောက်ျားတစ်ယောက်နှင့် လက်ထပ်ခွင့်မရနိုင်တော့သည်။ အကျင့်စာရိတ္တပျက်ပြားသော မိန်းကလေး။

သည်တော့ သူ ဘာဖြစ်ချင်သနည်း။ ဂုဏ်သရေရှိမိသားစုမှ ပေါက်ဖွားသော သူဌေးသမီးလေး ဖြစ်ချင်သည်။ အဖိုဆိုလျှင် ယင်ဖိုတောင် မသန်းဖူးသေးသော အပျိုစင်နှင့်၊ လက်ထပ်ဖို့ အစစအရာရာ စီစဉ်ပြီးသော အမျိုးသမီးကလေးဖြစ်ချင်သည်။

ထိုအခါတွင် ထိုဇာတ်လမ်းကလေးကို လူစိမ်းတစ်ယောက်အား ပြောပြရမည်။ တကယ်ပါလားဆိုတာ ယုံကြည်အောင် ပြောရမည်။ ယုံကြည်လောက်အောင် အသေးစိတ်ကလေးများကိုလည်း ပြောပြရမည်။ သူဌေးသမီးကလေးသည် ဇာတ်ရထားစီးရသည်ကို နှစ်သက်သဘောကျပါသည် ဆိုတာမျိုး။ ရုပ်ရှင်ကြည့်နေရင်း ရုပ်ရှင်ဇာတ်လမ်းကို တကယ်ပါလားဟု ယုံကြည်သလို သူကိုယ်တိုင်ကလည်း ပြန်ယုံကြည်ရမည်။ ပြီးတော့ မယုံကြည်ဘဲလည်း ရှိရမည်။

“ဒါပေမဲ့လေ... ရှင်ကတော့ ကျွန်မလို ယုတ်ညံ့တဲ့အလုပ်မျိုး ဘယ်တုန်းကမှ လုပ်ခဲ့ဖူးတာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ဒါကြောင့် ရှင် နားလည်နိုင်လိမ့်မယ်လို့ ကျွန်မ မထင်ဘူး”

သူရှင်းပြ၍အပြီးတွင် ဆက်တိုက်ပြောချလိုက်သည်။

“ကိုယ် သေသေချာချာသဘောပေါက် နားလည်ပါတယ် စုဒီ”

“မဖြစ်နိုင်ဘူး”

စုဒီသည် ချက်ချင်း ပုံစံပြောင်းသွားပြန်သည်။ ထိုအကြောင်းတွေ ကျွန်တော့်ကို ပြောပြလိုက်မိသည့်အတွက် ဝမ်းနည်းပက်လက် ဖြစ်သွားပုံလည်း ရသည်။ မလိုတမာစိတ်ဝင်လာပုံလည်း ပေါက်သည်။

“ရှင် သဘောပေါက် နားလည်တယ်လို့ ကျွန်မ မထင်ဘူး၊ ရှင်က သူဌေး... ပညာတတ်... အထက်တန်းလွှာက ကျွန်မ သိပါတယ်လေ၊ ဘယ်လိုနည်းနဲ့မှ နားလည်သဘောပေါက်နိုင်မှာ မဟုတ်ပါဘူး”

“ဒါပေမဲ့ လူတိုင်းဟာ စိတ်ကူးယဉ်ဇာတ်လမ်းတွေ ဖန်တီးနေကြစေရမယ်... ကိုယ်တို့အားလုံးဟာ တစ်ခုမဟုတ် တစ်ခုတော့ ဟန်ဆောင်နေကြတာပဲ”

မဟုတ်လား၊ တစ်ခုပဲကွာတယ် ကိုယ့်ဟာကိုယ် ဟန်ဆောင်နေတာကိုဖြစ်ဖြစ် စိတ်ကူးယဉ်နေတာကိုဖြစ်ဖြစ် လူတွေဟာ မင်းလို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ထုတ်ဖော် ဝန်ခံနိုင်လောက်အောင် ရိုးသားမှု မရှိကြဘူး”

သူက ကျွန်တော့်ကို မျက်လုံးထောင့်ကပ်ပြီး မျက်မှောင်ကုပ်ကြည့်နေ သည်။ ကျွန်တော့်လေသံထဲမှာ အထက်စီးယူသလို၊ လူကြီးက လူငယ်ကို ပြော သလိုဖြစ်သွားကြောင်း ကျွန်တော် သတိထားလိုက်မိပါသည်။ အလွန်တရာ အဆင့်အတန်းမြင့်သော အထက်တန်းလွှာမှ လူကြီးလူကောင်းတစ်ယောက်က အလွန်တော်သည့် လမ်းပေါ်က မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို အထက်စီးနှင့် ပြောနေသည့် လေသံမျိုး ဖြစ်သွားပါသည်။ အလွန်တော်သည့် မိန်းကလေး။ မယုံကြည်နိုင်လောက်အောင် ထက်မြက်သည့် မိန်းကလေး။

အလွန်အရုပ်ဆိုးသွားသလို ရှိပါသည်။

ဒါကိုလည်း သူ သဘောပေါက်လိုက်သည်။ သင်ခုန်းစားသွားလို အလွန် ထက်သည့် မိန်းကလေးဖြစ်သည်။ အသိရခက်လောက်အောင် အပြစ်ကင်းမဲ့ သည့် မျက်နှာချောမွတ်မွတ်ကလေးပိုင်ရှင် စူဇီမိလင်း။ သူ ကောင်းစွာ ရိပ်စား မိသွားပြီ။ ကောင်းစွာ အကဲခတ်မိသွားပြီ။

“မဖြစ်နိုင်ဘူး... ရှင် ဘယ်နည်းနဲ့မှ နားလည်နိုင်မှာ မဟုတ်ပါဘူး”

သူက ခေါင်းကိုသာ ရမ်းခါနေသည်။

“ကဲ... နားမလည်ဘူးပဲ ထားလိုက်ပါတော့ စူဇီ၊ ကိုယ်တို့နှစ်ယောက် နေ့လယ်စာ စားလိုက်ကြရအောင်လား”

“မစားချင်ဘူး”

ကျွန်တော်က အားပါးတရ ရယ်လိုက်မိသည်။

“ဒီတစ်ချိတော့ မင်းကို အလွတ်မခံနိုင်တော့ဘူးနော်၊ ကိုယ် သင်ခန်းစာ ကောင်းကောင်းရခဲ့ပြီးပြီ”

သူက ကျွန်တော့်ကို မယုံသင်္ကာသလို ကြည့်နေသည်။

“ရှင် ဘာဖြစ်လို့ ကျွန်မကို ထမင်းစားဖိတ်တာလဲ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ... ဟုတ်လား အင်း... ကိုယ်လည်း မသိတော့ပါဘူးကွာ၊ မင်းကို သဘောကျလို့ ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်”

“မဖြစ်နိုင်ပါဘူး... ရှင်လိမ့်တာ”

“တကယ်ပြောနေတာလား... ဒီလိုဆိုရင် မင်းကို ကိုယ်သဘောကျတယ် မကျဘူးဆိုတာ မင်း ဘယ်လိုလုပ်သိသလဲ၊ ပြောပြစမ်းပါဦး”

“ရှင်သဘောကျတာက မိလင်း... ဟိုကူးတို့သဘောပေါ်မှာ တွေ့ခဲ့တဲ့ အပျိုစင်ကလေး မိလင်း... ကျွန်မက စုဇီ...”

“ဒီကိစ္စကြောင့်တော့ ထမင်းဆာတာ ပျောက်ပျက်မသွားပါဘူးကွာ၊ ကဲ... လုပ်ပါ ကိုယ်တို့ ဘာစားကြမလဲ” ဟု ကျွန်တော်က ဆက်ပြောသည်။

သို့သော်လည်း စုဇီက ခေါင်းမာမြဲ မာနေသည်။ သည်ကိစ္စနှင့် ပတ်သက်၍လည်း အပြတ်ရှင်းရန် ပိုင်းဖြတ်လိုက်ပုံရသည်။

“ဒီအလုပ် ကျွန်မလုပ်လာတာ ဘယ်လောက်ကြာပြီလဲ ဆိုတာ ရှင် သိသလားဟင်၊ ခြောက်နှစ်ရှိပြီ... ကျွန်မအသက် ဆယ့်ခုနစ်နှစ်သမီးကတည်းက စလုပ်ခဲ့တာ”

“ဒီလိုဆိုရင် မင်းအသက် နှစ်ဆယ့်သုံးနှစ် ရှိပြီပေါ့... ဒါပေမဲ့ မင်း အသက် ဒါလောက်ကြီးပြီလို့ မထင်ရဘူး စုဇီ...”

“ခြောက်နှစ်... ခြောက်နှစ်လုံးလုံး ယောက်ျားတွေနဲ့အတူတူ သွားခဲ့တယ်၊ အတူတူအိပ်ခဲ့တယ်”

မျက်နှာကိုလည်း ရှုံ့မဲ့ပြလိုက်သေးသည်။ သည်အဖြစ်ကြီးအပေါ်မှာ ပိုပြီးနာကြည်း စက်ဆုပ်စေလိုသည့်သဘော ဖြစ်သည်။

“အဲဒီခြောက်နှစ်အတွင်းမှာ ယောက်ျားတွေ အများကြီး တွေ့ခဲ့ဖူးမှာ ပေါ့နော်၊ ဘယ်လောက်တောင်များမလဲဆိုတာ သိချင်စမ်းပါဘိတော့ကွာ”

“ကျွန်မလည်း မသိဘူး၊ ဘယ်တော့မှ ရေမထားဘူး၊ နှစ်ထောင် လောက်တော့ ရှိမှာပေါ့”

“အောင်မယ်လေး... မနည်းပါလား... ဟား ဟား”

ကျွန်တော် ရယ်ချလိုက်မိပြန်သည်။

“ဘာဖြစ်လို့ ရယ်တာလဲ”

“မင်းပြောပုံနဲ့ အဖြစ်က ရယ်စရာကောင်းလွန်းလို့ပါ စုဇီ၊ ကိုယ်ဆိုလိုတာက ဒီလိုပါ... မင်းဟာ အပျိုစင်ကလေးတစ်ယောက်ဖြစ်ကြောင်း ဇာတ်လမ်းလုပ်ပြီး ကိုယ်ယုံအောင် ပြောခဲ့တယ်၊ ဟော... အခုတော့ ယောက်ျားပေါင်း နှစ်ထောင်လောက်နဲ့ တွေ့ခဲ့ပြီးပြီလို့ ကိုယ့်ကို ပြောပြနေပြန်ပြီလေ”

“သုံးထောင်လောက်လည်း ဖြစ်နိုင်တယ်၊ လေးထောင်လောက်လည်း ဖြစ်နိုင်တယ်”

“အင်း... တခြားမိန်းကလေးတွေလည်း မင်းလို ကြိုးစားကြည့်ဖို့ ကောင်းတယ်ထင်တယ်၊ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ မင်းရဲ့အသားအရေဟာ သိပ်ကို

စိုပြည်တာပဲ စူဇီ... မင်းရုပ်ဟာလည်း သိပ်ကိုလှတာပဲ၊ မင်းကိုယ်မင်း ပြန်ကြည့်စမ်း၊ အသားကလေး ချောမွတ်နူးညံ့နေပုံက သိပ်ချစ်စရာကောင်းတာပဲ၊ တရုတ်မတွေ့ရဲ့အသားအရေဟာ ဖျက်ဆီးလို့ မရဘူးဆိုတာ မှန်တယ်”

“ဟုတ်တယ် နူးညံ့တယ်... ဒါပဲ ရှင်သိတယ်၊ ရှင်မမြင်ရတဲ့အရာတွေ ရှိပါသေးတယ်”

“အိုး... တော်ပါတော့ စူဇီ၊ ဒါတွေ ဆက်မပြောပါနဲ့တော့၊ တခြား တစ်ခုခုပြောင်းပြီး စားရအောင်ပါ၊ မင်း ဘာစားချင်သလဲ ပြော...”

“ကျွန်မ မသိဘူး... သွားတော့မယ်”

“စူဇီ ထိုင်ပါဦး”

“မထိုင်ဘူး... ကျွန်မ အလုပ်လုပ်ရဦးမယ်၊ မိလင်းကို ရှင် သွားရှာပါ၊ အပျိုစင်မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို သွားရှာပါ”

ပြီးတော့ သူထသွားကာ စောစောကလေးက ဝင်လာသည့် အမေရိကန် နီဂရိုးသင်္ဘောသား၏စားပွဲမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်လေသည်။

(၃)

နောက်တစ်နေ့ ညဆယ်နာရီလောက်တွင် ကျွန်တော့်တယ်လီဖုန်း ခေါင်းလောင်း သံ မြည်လာသည်။

“ဟဲလို... မော်လီ စကားပြောနေပါတယ်”

“ဘယ်သူ...”

ကျွန်တော်က ပြန်မေးသည်။

“မော်လီလေ...”

စကားပြောသံနှင့် သိချင်းသံများကို တယ်လီဖုန်းထဲမှာ ကြားနေရသည်။ အောက်က ဘားခန်းအသံမျိုးနှင့် ဆင်ဆင်တူသည်။ နမ်ကောက်တွင် မော်လီ နာမည်ဖြင့် အမျိုးသမီးကို ကျွန်တော် မသိဖူးပါ။ တစ်ဖက်မှအသံက ဆက်ပြောနေသည်။

“ဘာလဲ... ရှင် ကျွန်မကို မေ့သွားပြီပေါ့လေ၊ အရင်အပတ်တုန်းက ကျွန်မကို ရှင်ဖမ်းထားပြီးတော့”

“အဲဒါ ကျုပ် လုံးဝ မဟုတ်ရပါဘူးဗျာ”

“ဟုတ်တယ်... ရှင် ကျွန်မကို တစ်ညလုံး...”

“ကျုပ် ဒါမျိုး ဝါသနာမပါဘူး အမိရယ်” ဟု ကျွန်တော်က ပြန်ပြော

သည်။

“ဘာ အခုမှ မုန်လာဥလုပ်တာလဲ... လိပ်ပြာကြီး ခုတော့ ရှင်က မေ့သွားပြီပေါ့၊ ကောင်မတွေအများကြီးကို ရှင် လိုက်ဖမ်းနေတာကိုး လိပ်ပြာကြီး၊ ဘယ်မှတ်မိတော့မှာလဲ... ဒါလောက်တောင် များလွန်းတော့”

အလွန်စိတ်ချမ်းသာသွားသည့် ရယ်မောသံကလေးများကို ကျွန်တော် ကြားရပါသည်။ စကားပြောခွက်ကို ချလိုက်သံလည်း ကြားရသည်။ ပြီးတော့ တစ်ကြိမ်ကောက်ကိုင်လိုက်သည့် အသံကို ကြားရပြန်သည်။

“ဟယ်လို... ဝှမ်နီ စကားပြောနေတယ်”

ကျွန်တော်မှတ်မိသော ဝှမ်နီ၏အသံ ပေါ်လာသည်။

“ခုနဟာ စူဒီရယ်လေ... မရိပ်မိဘူးလား ကျွန်မတို့ ရှင့်ကို စနေတာပါ”

“ဟုတ်လား ပျော်လိုက်တာကွာ... ဟား... ဟား... ကိုယ်နဲ့ စူဒီ စကားပြောနေရတယ်လို့ လုံးလုံး မထင်မိဘူး”

“ကျွန်မလေ ရှင့်အကြောင်းတွေ သူ့ကို အကုန်လုံး ပြောပြလိုက်တယ်၊ ရှင်ဟာ စိတ်ကောင်းရှိကြောင်း၊ ဘယ်သူ့ကိုမှ ဒုက္ခမပေးကြောင်း ပြောပြလိုက်တယ်၊ မနေ့က ဖြစ်တာနဲ့ ပတ်သက်ပြီး စူဒီက သိပ်စိတ်မကောင်းဖြစ်နေတယ်၊ အခု သူက ရှင်နဲ့ တွေ့ချင်လို့တဲ့”

ဝှမ်နီ၏အသံ ချက်ချင်းပျောက်သွားသည်။ စကားပြောခွက်ကို လက်ပြောင်းလိုက်သံ ကြားရသည်။

“ဟယ်လို”

ပထမအသံ ပြန်ပေါ်လာသည်။ အလွန်လည်း သဘောကျနေသည့် မထီလေးစားအသံမျိုး ဖြစ်သည်။

“ရှင် အခု ဘာလုပ်နေသလဲဟင်”

“ဘာမှ မလုပ်ပါဘူးဗျာ”

“ကောင်းတယ်... ကျွန်မ ရှင်နဲ့ လာတွေ့မယ်”

မိနစ်နှစ်ဆယ်လောက်ကြာတော့ ကျွန်တော့်အခန်းထဲသို့ စူဒီ ရောက်လာသည်။ တယ်လီဖုန်းစကားပြောတုန်းက မထီလေးစားအမှုအရာ အပြောအဆိုမျိုး မရှိတော့ပြီ။

အခန်းထဲမှာ ပတ်ချာလှည့်ကြည့်သည်။ တစ်ခုပြီး တစ်ခု ကောက်ကိုင်ကြည့်ရင်း “ဒါက ဘာသုံးရသလဲဟင်” ဆိုတာမျိုး၊ “ဒါ ဘယ်လောက်ပေးရသလဲ” ဆိုတာမျိုးတွေကိုသာ မေးနေသည်။ ကော်လာကျပ်ကျပ် မြင့်မြင့်နှင့် ဘေးကွဲတရုတ်ဂါဝန်ကို သူဝတ်ထားသည်။ သူ့ရုပ်နှင့် ကြည့်ကောင်းသည်မှာ

မှန်သော်လည်း လိုက်ဖက်လှသည်ဟု မထင်။ သူ့ဟန်ပန်အမူအရာနှင့် ဆိုလျှင် ဂျင်းဘောင်ဘီနှင့်က ပိုပြီးလိုက်ဖက်သည်။ ပိုနီတေးကလေးနှင့် ပိုကြည့်ကောင်း သည်။ ယခုမူ မိတ်ကပ်တွေကလည်း ထူလွန်းလှသည်။

အပေါ်ထပ်သို့တက်လာဖို့ မိနစ်နှစ်ဆယ်လောက် ကြာနေသည်မှာ သူ့ မျက်နှာကို အလှပြင်နေသောကြောင့် ဖြစ်နိုင်သည်။ သူ့အပေါ် ကျွန်တော် အထင်အမြင်သေးသွားမည်ကို စိုးသည့်အတွက် ယခုလို ပြင်ဆင်လာပုံရသည်။

ဖန်ခွက်နှစ်လုံးတွင် ရေခွေးကြမ်းထည့်ပြီး လသာဆောင်သို့ ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက် ထွက်ခဲ့သည်။ ဆိပ်ကမ်းဘက်မှာ မီးရောင်များကို မြင်တွေ့ရသည်။ ဥဒဟို ခုတ်မောင်းသွားလာနေကြသည့် သင်္ဘောများ၊ မော်တော်များ၊ သမ္ဗန် များကို မြင်ရသည်။ ကူးတို့သင်္ဘောနှစ်စီး မျက်နှာချင်းဆိုင် ခုတ်လာပြီး နှစ်စီး ရှောင်ကာ ဆန့်ကျင်ရာအရပ်ဆီသို့ ခုတ်သွားကြသည်ကိုလည်း မြင်ရသည်။

ဟိုဘက်မှာက တောင်။ တောင်ပေါ်တက်သွားသည့် ဓာတ်ရထားမှ မီးရောင်ကိုလည်း မြင်ရသည်။ ပြီးတော့ ကျောက်သံပတ္တမြားလို မီးရောင်စုံ တဖိတ်ဖိတ်လက်နေသည့် မောင်ကောင်မြို့ကြီး။

“သွားတော့မယ်” ဟု စူဇီက ပြောသည်။

“ဟောဗျာ... မင်း ခုပဲရောက်လာတာ”

“အလုပ်လုပ်ရဦးမယ် သိတယ်မဟုတ်လား...”

သည်စကားမျိုးကိုပင် သူ ထပ်ဆိုလာပြန်သည်။

“ကိုယ့်ကို ဘာဖြစ်လို့ လာတွေ့တာလဲ စူဇီ”

ကျွန်တော်က နားမလည်နိုင်သလို ပြန်မေးသည်။

သူက ပခုံးနှစ်ဖက်ကို တွန့်လိုက်သည်။

“ဘာအကြောင်းမှ မရှိပါဘူး... တစ်ခါတလေကျတော့လည်း အဲဒီ ဘားခန်းထဲမှာ ထိုင်နေရတာ ငြီးငွေ့လွန်းလို့၊ ဆေးလိပ်မီးခိုးတွေကလည်း မွန်ထူနေတာပဲ၊ ကြာကြာထိုင်ရင် ခေါင်းကိုက်တယ်”

လသာဆောင်မှ အတွင်းဘက်သို့ သူ ပြန်လှည့်ဝင်လိုက်သည်။ သို့သော် လည်း ကျွန်တော့်ခုတင်အောက်မှ တစ်စုံတစ်ခုကြောင့် သူ တုံ့ခနဲရပ်လိုက်သည်။

“ဒီဥစ္စာ ဘာလဲဟင် ဓာတ်စက်လား”

“မဟုတ်ဘူး တိပ်ရီကော်ဒါ”

ကျွန်တော် တရုတ်စကားပြောလေ့ကျင့်ရန်အတွက် ဈေးပေါပေါနှင့် ငှားထားသော အညံ့စား တိပ်ရီကော်ဒါ ဖြစ်ပါသည်။ သို့သော်လည်း ဟုတ်တို့ ပတ်တီ ကျွန်တော် အသုံးမချဖြစ်။

“ဘာသုံးရသလဲဟင်”

“ဒါဟာ ဓာတ်စက်တစ်မျိုး ဆိုပါတော့၊ ဒါပေမဲ့ ဒါက မင်းအသံကို မင်းပြန်သွင်းလို့ရတယ်”

သူက ဘာမှ မထူးခြားသလို ခေါင်းညိတ်နေသည်။ စိတ်ဝင်စားပုံလည်း ဆက်မပြတော့။ တိပ်ရီကော်ဒါကို အကြောင်းပြုပြီး သူ့ကို ဆွဲထားဖို့၊ သူနှင့် စကားဆက်ပြောခွင့်ရအောင် ဖန်တီးဖို့ ကျွန်တော် စဉ်းစားလိုက်မိသည်။ ထို့ကြောင့် အိပ်ရာအောက်မှ ရီကော်ဒါကို ဆွဲထုတ်ပြီး ပလပ်ပေါက်မှာ တပ်လိုက်သည်။ မှန်တင်ခုံပေါ်ရှိ မိုက်ကရိုဖုန်းနှင့် ဆက်လိုက်သည်။ အသံဖမ်းသည့် ခလုတ်ကို နှိပ်ပြီး မီးဖွင့်လိုက်သည်။

“ကျွန်မသိပြီ... ဒါ ရုပ်ရှင် ရုပ်ရှင်ရိုက်တာ” ဟု စူဇီက ပြောသည်။

“မဟုတ်ဘူး... ဒီတိပ်ခွေဟာ ရုပ်ရှင်ရိုက်တဲ့ဖလင် မဟုတ်ဘူး”

“သွားတော့မယ်”

“ခဏလေးစောင့်ပါဦး”

ကျွန်တော်သည် ရုပ်ရှင်အကြောင်းများကို စကားစရာပြီး တစ်မိနစ် နှစ်မိနစ်လောက် ဆက်ပြောနေလိုက်သည်။ ထို့ကြောင့် ရုတ်တရက် သူ ထွက်မသွားနိုင်။ ပြီးတော့ တိပ်ခွေကို နောက်ပြန်ရစ်လိုက်သည်။ ပြန်ဖွင့်သည်။ စတင်ချင်း ကျွန်တော် တရုတ်စကားပြောကျင့်သည့် အသံများ ထွက်လာသည်။ ခဏကြာတော့မှ စူဇီ၏အသံ ပေါ်လာသည်။

“ကျွန်မသိပြီ... ဒါ ရုပ်ရှင် ရုပ်ရှင်ရိုက်တာ”

သက်ပြင်းချသံကလေး ပေါ်လာသည်။ ပြီးတော့ ပြတ်သွားသည်။ တစ်ခါ ကျွန်တော့်အသံ ပေါ်လာပြန်သည်။

“မဟုတ်ဘူး... ဒီတိပ်ခွေဟာ ရုပ်ရှင်ရိုက်တဲ့ဖလင် မဟုတ်ဘူး”

“သွားတော့မယ်”

စူဇီ၏အသံ။

စူဇီသည် ရီကော်ဒါကို နားမလည်နိုင်သလို စိုက်ကြည့်နေသည်။ ထွက်ပေါ်နေသည့်အသံများကို သူမှတ်မိပုံ မပေါ်သေး။

“ရေဒီယိုလား” ဟု သူက မေးသည်။

“မဟုတ်ဘူး စူဇီ... မင်းနဲ့ ကိုယ်နဲ့ပြောတဲ့ စကားသံတွေလေ”

အသံဖမ်းသည့်ခွက်ကို ကျွန်တော်က လက်ညှိုးထိုးပြသည်။ ရုပ်ရှင်ထဲမှာ အသံဖမ်းခွက်ပေါင်းများစွာကို သူမြင်ဖူးပါသည်။ ထို့ကြောင့် ချက်ချင်း သဘောပေါက် နားလည်သွားသည်။ ရီကော်ဒါဘက်သို့ ပြန်လှည့်လာသည်။

“ဟုတ်တယ်... ကျွန်မ မကြာ မကြာ သွားကြည့်တယ်”
သူ့အသံ ဆက်မြည်နေသည်။

“ရောက်စီရုံတို့ ပရင့်ဆက်ရုံတို့ မဂျက်စတီရုံတို့ နယူးယောက်ရုံတို့ အို
ရုံတိုင်းကို သွားကြည့်တာ”

သူ့အမူအရာ အထိတ်တလန့်ဖြစ်နေသည်။

“ကျွန်မလား... အဲဒါ ကျွန်မအသံလား” ဟု မေးသည်။

“ဟုတ်တယ်”

မယုံကြည်နိုင်သလို သူ နားထောင်နေသည်။ ပထမဆုံးအကြိမ်အဖြစ်
ကိုယ့်အသံ ကိုယ်ပြန်ကြားရသည်မှာ ချက်ချင်းတော့ အကဲမဖမ်းမိနိုင်။ မယုံကြည်
နိုင်။ တဖြည်းဖြည်းနှင့် သူ တခစ်ခစ်ရယ်လာသည်။ သူ့ဟာသူလည်း သဘောကျစ
ပြုလာသည်။ ထိုအခိုက်မှာပင် အသံများ ရပ်သွားတော့သည်။

“ပြီးသွားပြီလားဟင်...”

စိတ်ပူပင်ဟန်ဖြင့် သူက မေးသည်။

“နားထောင်ချင်ရင် ပြန်နားထောင်လို့ရတယ်”

“နားထောင်ချင်တယ် လုပ်ပါဦး တစ်ခါ...”

တိပ်ခွေကို ကျွန်တော် ပြန်ရစ်လိုက်သည်။ ကျွန်တော်တို့ စကားပြော
သည့်အသံများကို ပြန်ဖွင့်ပြသည်။ ကျွန်တော့်ခုတင်စွန်းမှာ သူထိုင်နေသည်။
မဆုံးနိုင်အောင် တခစ်ခစ်ရယ်နေသောကြောင့် ကျွန်တော့်ခေါင်းအုံးတစ်လုံးကို
ယူပြီး သူဖက်ထားသည်။ သို့သော်လည်း သူ အရယ်မရပ်ပါ။ ထို့ကြောင့်
အိပ်ရာပေါ်မှာ လူးလို့မိပြီး ခေါင်းအုံးနှင့် မျက်နှာကို အပ်ထားသည်။ ကျွန်တော်
လည်း သူ့ကို သဘောကျလွန်းသဖြင့် အတောမသတ်အောင် ရယ်မိတော့သည်။

အသံများ တုန်သွားပြန်သည်။ သူက မော့ကြည့်သည်။ ပျော်လွန်းသဖြင့်
သူ့မျက်နှာ ပန်းရောင်ပြေးနေသည်။

“တစ်ခါလုပ်ပါဦး”

“တခြားတစ်မျိုး ဖမ်းကြရအောင် စူဒါ၊ မင်း သီချင်းဆိုတတ်သလား”

“ဆိုတတ်တယ် ပီကင်းသီချင်း၊ ရှန်ဟဲသီချင်း၊ သီချင်းတွေ အများကြီး
ရတယ်”

သူ အလွန်စိတ်အားထက်သန်လာသည်။ ပြီးတော့ အတည်ပေါက်ကြီး
လုပ်လာသည်။ သီချင်းဆိုလေ့ကျင့်ရန်ဟု ပြောပြီး လသာဆောင်သို့ ထွက်သွား
သည်။ သူတစ်ယောက်တည်း လွတ်လွတ်လပ်လပ် လေ့ကျင့်ရန် ဖြစ်သည်။

ကျွန်တော်မကြားအောင် တံခါးကိုလည်း ပြန်ပိတ်လိုက်သေးသည်။ နောက် ဆယ်မိနစ်လောက်ကြာတော့ သူ ပြန်ဝင်လာသည်။

“ပီကင်းသီချင်းတစ်ပုဒ် ဆိုပြမယ်” ဟု သူက ပြောသည်။

“သီချင်းက တိမ်နတ်သမီးကလေးကို ချစ်နေမိတဲ့ တိမ်နတ်သားကလေး အကြောင်း၊ ဒါပေမဲ့ တိမ်နတ်သမီးကလေးက ပြောတယ်၊ ‘ရှင်ဟာ အလကား နတ်သား... စိတ်နှလုံးထားမကောင်းဘူး၊ ကျွန်မက စိတ်နှလုံးထားကောင်းတဲ့ နတ်သားကို စောင့်နေတာ’ အဲဒီလို အပြောခံရတော့ တိမ်နတ်သားကလေး သိပ်ကို ဝမ်းနည်းသွားတာပေါ့၊ ဒါနဲ့ သူ စတင်ငိုကြွေးတော့တယ်၊ ကျလာတဲ့ သူ့မျက်ရည်တွေက မိုးဖြစ်သွားရော၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ မိုးတွေရွာကျလာ တာဟာ ဖိတ်တွေငိုလို့ မဟုတ်လား၊ အဲဒါနဲ့ မြေပြင်ပေါ်မှာ အဘိုးကြီးတစ် ယောက် ထိုင်နေတယ်၊ သူ သိပ်ထမင်းဆာနေတယ်၊ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ သူ့လယ်ကွင်းတွေထဲမှာ ရေမရှိဘူးလေ၊ ဒါကြောင့် မြေကြီးဟာ ကျောက်တုံးလို မာနေတယ်၊ ဒီတော့ စပါးစိုက်လို့ မရဘူး၊ ဒီအချိန်မှာ မိုးရွာချလာတာကို သူ မြင်ရတယ်၊ သူ အရမ်းပျော်သွားတယ်၊ ဒါကြောင့် တိမ်နတ်သမီးကလေးက တိမ်နတ်သားကလေးကို ပြောတယ်၊ ‘ရှင် အလုပ်ကောင်းတစ်ခုကို လုပ်လိုက် တယ်၊ ဒါဆိုရင် ရှင်ဟာ လူဆိုးတစ်ယောက်တော့ မဟုတ်ဘူးလို့ ကျွန်မ ထင်တယ်’ ဒါနဲ့ အဆုံးမှာ သူတို့နှစ်ယောက် လက်ထပ်လိုက်ကြတယ်”

အသံဖမ်းခွက်ရှေ့မှာ သူ စိတ်လှုပ်ရှားနေသည်။ သီချင်းဆုံးသွားတော့ ပြန်ဖွင့်ပြီး နားထောင်ကြည့်သည်။

“မကောင်းဘူး... တစ်ခါပြန်ဆိုဦးမယ်”

ဒုတိယအကြိမ်ကိုမူ အလွန်အားရစရာကောင်းလောက်အောင် သူ ဆိုပါ သည်။ အသံကလေးက လွင့်ကာ လွင့်ကာတက်လာသည်။ သူ သေသေချာချာ နားထောင်သည်။ သည့်ထက်ကောင်းအောင် သူမဆိုနိုင်တော့ပါဟု ပြောသည်။ ပြီးတော့ ချက်ချင်းပင် ရီကော်ဒါကို သူ ဖိတ်ဝင်စားမှု မရှိတော့။

မည်သို့ဆိုစေ ကျွန်တော်နှင့်အတူ သူဆက်နေပြီး စကားပြောခွင့်ကို တော့ ရလိုက်ပါချေပြီ။

ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် ရေခွေးကြမ်းသောက်ရင်း စကားဆက်ပြော ကြသည်။

“ကျွန်မအခန်းကိုလည်း ရှင့်ကိုခေါ်ပြီး ပြရဦးမယ်၊ ဒါမှ ကျွန်မကလေး ကို ရှင်တွေ့ရမှာ”

သူသည် ကျွန်တော့်ခုတင်စွန်းမှာ ထိုင်ရင်း ခြေထောက်နှစ်ဖက်ကို လွှဲနေသည်။

“မင်းကလေးလား”

“ဟုတ်တယ်... သိပ်ချစ်စရာကောင်းတဲ့ကလေး”

“ဒါပေမဲ့ စူဇီ... ရယ်စရာမလုပ်စမ်းနဲ့၊ မင်းကလေးအရင်း မဟုတ်ပါဘူး”
ကျွန်တော်က ရယ်ပြီး ပြန်ပြောသည်။

“ဟုတ်တယ်... ကျွန်မကလေး... ကပြားလေး”

“အဖေက ဘယ်သူလဲ စူဇီ”

“ကျွန်မရည်းစားပေါ့ အင်္ဂလိပ်ရဲ့အရာရှိ သူ ဘော်နီယိုကို ထွက်သွားပြီ”

“သားလေးလား... သမီးလေးလား”

“သားလေး... သိပ်ချောတာပဲ၊ မကြာခင် အခါလည်ပြည့်တော့မယ်၊ ကျွန်မ သူ့ကို သိပ်ချစ်တာပဲ”

“ဒါပေါ့လေ... မင်း ချစ်ရမှာပေါ့”

“ဟုတ်တယ်... တခြားကောင်မတွေကတော့ ကပြားကို မကြိုက်ဘူး၊ ဒါကြောင့် သူများကို ပေးပစ်လိုက်တယ်၊ ကျွန်မကတော့ ကျွန်မသားကို ချစ်တယ်၊ ဘယ်တော့မှ သူများကို ပေးမပစ်ဘူး”

“မင်းအလုပ်သွားနေတဲ့အချိန်မှာ သူ့ကို ဘယ်သူက ထိန်းသလဲ”

“ကလေးထိန်းရှိတယ်လေ... အို... ဟုတ်ပါရဲ့ ကလေးထိန်းကို ကျွန်မ ပိုက်ဆံတွေ အများကြီးပေးတယ်”

ထိုသို့ပြောရင်း စိတ်ပူပင်ဟန်ပေါက်လာသည်။

“ကျွန်မသားကလေးက ချောင်းသိပ်ဆိုးတာပဲ၊ သိတယ်မဟုတ်လား တဟွပ်ဟွပ်နဲ့ အရမ်းချောင်းဆိုးတာပဲ၊ ကျွန်မကလေးထိန်းက သူ့ကို လေတိုက်ထဲမှာ ပစ်ထားတယ်လို့ ထင်သလား ဟင်”

“ကိုယ်လည်း မပြောတတ်ပါဘူး စူဇီ”

“ကျွန်မတော့ ဒီလိုပဲထင်ကယ်၊ ကလေးကို လေတိုက်ကြီးထဲမှာ ပစ်ထားတယ်လို့ ထင်တယ်”

ရေခွေးကြမ်းထပ်ဖြည့်ပေးရန် ကျွန်တော်က ခေါင်းလောင်းတီးပြီး အတောင်းကို ခေါ်လိုက်သည်။ အတောင်း ရေခွေးကြမ်းထည့်နေခိုက် စူဇီသည် မျက်လုံးထောင့်ကပ်ပြီး ကျွန်တော့်ကို အကဲခတ်နေသည်။ သူပြောစရာရှိသည့် စကားကို ကျွန်တော် နားထောင်လိုစိတ် ရှိ မရှိ အကဲခတ်နေသည့်သဘောမျိုး

ဖြစ်သည်။ အတောင်း ထွက်သွားသည်။ တံခါးပိတ်သွားသည်။ တစ်မိနစ် နှစ်မိနစ်လောက်ကြာအောင် ရောက်တတ်ရာရာများကို ဆက်ပြောနေသေးသည်။ ပြီးတော့ စုစီသည် ကျွန်တော့်ကို တည့်တည့်စိုက်ကြည့်လိုက်သည်။

“ရှင်အခန်းကို ကျွန်မ ဘာဖြစ်လို့ လာတယ်ဆိုတာ ရှင် သိသလား” ဟု ကောက်ကာငင်ကာ မေးလိုက်သည်။

“ကိုယ်တော့ မစဉ်းစားတတ်ဘူး စုစီ”

“ဒီလိုဆိုရင် ကျွန်မပြောပြမယ်။ ညဦးပိုင်းတုန်းက သင်္ဘောသားတစ် ယောက်နဲ့ အပေါ်ထပ်ကို ကျွန်မ တက်သွားတယ်။ ပြီးတော့ ပြန်ဆင်းလာတယ်။ ခန်းမထဲမှာ သူနဲ့ နှုတ်ဆက်ကြတယ်။ ကျွန်မတစ်ယောက်တည်း ဘားခန်းထဲကို ပြန်သွားတယ်။ တခြားသင်္ဘောသားတစ်ယောက်က ကျွန်မလက်မောင်းကို လာဆွဲ တယ်။ ‘ယမ်... ယမ်... ဟေ့... မိန်းမချောလေး... ငါ့ပေါင်ပေါ်မှာ လာထိုင် စမ်း’ လို့ ပြောတယ်။ ကျွန်မက သွားထိုင်တယ်။ နောက် စကားပြောမတည့်တာနဲ့ ကျွန်မကလည်း သူ့ပေါင်ပေါ်က ထပြီး ဝှမ်းနီနီ သွားထိုင်နေလိုက်တယ်။ ဝှမ်းနီက ဘာဖြစ်လာတာလဲ။ မင်း မပျော်ဘူးလားလို့ မေးတယ်။ ကျွန်မက ဟုတ်တယ် မပျော်ဘူးလို့ ယမ်... ယမ်နဲ့ ပြောတတ်တဲ့ သင်္ဘောသားတွေကို သဘောမကျ ဘူးလို့ အရင်အပတ်က ကျွန်မတွေ့ခဲ့ရတဲ့လူလို တစ်ယောက်ဆို တစ်ယောက်ပဲ သတ်သတ်မှတ်မှတ် တွဲချင်တယ်လို့ ဒါနဲ့ ဝှမ်းနီက ပြောတယ်။ စုစီ... မင်း မသိသေးဘူးထင်တယ်။ ရောဘတ်က မင်းကို သဘောကျနေတာ ငါထင်တယ်။ မင်းကို သူ အရမ်းသဘောကျနေတယ်လို့ပြောတယ်။ ဒါနဲ့ ကျွန်မတို့ ရယ်ကြ တယ်။ ပြီးတော့ ရှင်ဆီကို ဖုန်းလှမ်းဆက်ကြပြီး ကျွန်မ တက်လာတာပဲ။ ဒါပေမဲ့ ဒီရောက်တော့ ကျွန်မ ကြောက်သွားပြန်ရော”

“ဘာဖြစ်လို့ ကြောက်ရတာလဲ စုစီ...”

“ကျွန်မထင်တယ်... ဒီရောဘတ်ဆိုတာဟာ သူဌေး၊ လူကြီးလူကောင်း ထိပ်တန်းစားကြီး၊ သိပ်အရေးကြီးတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်၊ သူ့မှာ သိပ်ကောင်းတဲ့ဘီးလည်း ရှိတယ်။ သိပ်ကောင်းတဲ့ အဝတ်အစားတွေ၊ ညဝတ်အင်္ကျီတွေလည်း ရှိတယ်။ အကုန်လုံး အကောင်းစားချည်းပဲ။ ဒါကြောင့် ယုတ်ညံ့ စုတ်ပဲ့တဲ့ ယမ်ယမ် ကောင်မလေးကို သူလိုချင်မှာ မဟုတ်ဘူးလို့ တွေးမိတယ်။ ဒါနဲ့ ကျွန်မ ထွက် ပြေးချင်စိတ် ပေါက်လာရော။ အဲဒီအချိန်မှာ ဟိုရီကော်ဒါကို ရှင်ဖွင့်တယ်။ ကျွန်မလည်း တအားရယ်တယ်။ ကြောက်စိတ်တွေလည်း ပြေသွားတယ်”

“ယုတ်ညံ့စုတ်ပဲ့တဲ့ ယမ်ယမ်ကောင်မလေးပဲ ဆိုတဲ့ ခံစားချက်မျိုးလည်း မရှိတော့ဘူး မဟုတ်လား”

“ဒီလိုတော့ မဟုတ်ဘူး၊ ယုတ်ညံ့စုတ်ပဲ့တဲ့ ယမ်ယမ်ကောင်မလေးပါပဲ ဆိုတဲ့ အသိကြီးကတော့ ပျောက်မသွားဘူး၊ တစ်ခုပဲ စဉ်းစားတယ်၊ ငါ့ကို သူ သဘောကျရင် ကောင်းမှာပဲလို့၊ သူ သဘောမကျဘူးဆိုရင်လည်း ဘာမှ လုပ် စရာမရှိတော့ဘူးလို့... ဒါပါပဲလေ... ကျွန်မကို ရှင် သဘောကျရဲ့လား”

“မင်းကို ကိုယ် အရမ်းသဘောကျပါတယ် စူဇီ”

“ဒီလိုဆိုရင် ကျွန်မကို ပုံမှန်အတွဲအဖြစ်နဲ့ ယူပါလားရှင်”

“ဟား... ဟား... ဟား... ပုံမှန်အတွဲအဖြစ် မိန်းကလေးတစ်ယောက် ကို လိုချင်မယ်ဆိုရင် မင်းကိုပဲ ယူပါ့မယ် စူဇီ၊ ဒါပေမဲ့ ကိုယ် မတတ်နိုင်ဘူး”

“ရှင်အတွက်ဆိုရင် ကျွန်မ ဈေးလျှောပေးမယ်လေ၊ တစ်လကို ခြောက်ရာ”

“အောင်မယ်လေး... ကိုယ်မတတ်နိုင်ပါဘူး စူဇီရယ်”

“ကျွန်မဟာ အင်မတန် အလုပ်ကြိုးစားပါတယ်၊ ရှင်လာစေချင်တဲ့ အချိန်ကို အမြဲလာပါ့မယ်၊ တခြား ဘယ်ယောက်ျားနဲ့မှ မဆက်ဆံဘူး”

“ဒါလည်း ကိုယ်ယုံပါတယ် စူဇီ၊ ဒါပေမဲ့ ဘယ်နည်းနဲ့မှ ဒါလောက် ငွေကို အကုန်မခံနိုင်ပါဘူး”

သူ ပြန်စဉ်းစားနေသည်။ သူ့လက်ချောင်းကလေးများကိုလည်း ချိုးပြီး ရေတွက်နေသည်။ ပြီးတော့မှ ဆက်ပြောသည်။

“ကောင်းပြီလေ... ဒေါ်လာငါးရာပဲ ပေးတော့”

“စူဇီ... ကိုယ် မှန်တဲ့အတိုင်း ပြောပါ့မယ်၊ ကိုယ်ဟာ သူဌေးမဟုတ် ပါဘူး၊ အင်မတန်ဆင်းရဲတဲ့ ဆင်းရဲသားတစ်ယောက်ပါ၊ ကိုယ်ဟာ တစ်လ လုံးမှ ဒေါ်လာခြောက်ရာနဲ့ လောက်အောင် နေနေရတဲ့လူပါ”

သူက ကျွန်တော့်ကို ငေးစိုက်ကြည့်နေသည်။

“ဒေါ်လာခြောက်ရာ တစ်လလုံးမှာလား” ဟုလည်း မေးသည်။

“ဟုတ်တယ် တစ်လလုံး...”

“ဒါပဲလား”

“ဒါပဲ”

“အခန်းအတွက်ရော၊ စားတာသောက်တာရော အားလုံးမှ ဒေါ်လာ ခြောက်ရာနဲ့လား” ဟု သူက ဆက်မေးသည်။

“အားလုံးအတွက် ဒေါ်လာခြောက်ရာပါ”

“ဒါဆို မနိပ်ဘူးပေါ့”

“မနိပ်ပါဘူးကွာ”

“မနိပ်လိုက်တာနော်” ဟု ပြောပြီး သူ ငြိမ်ထိုင်နေသည်။ စိတ်ပျက် သွားပုံလည်း ရသည်။ သူ့လက်သည်းကလေးများကို စိတ်မချမ်းမသာဖြင့် ပြန် ကြည့်နေသည်။ တစ်မိနစ်လောက်ကြာသွားသည်။ ပြီးတော့မှ မော့ကြည့်သည်။

“ကောင်းပြီလေ... ဒီနေ့တစ်ညရော ကျွန်မကို ဒီမှာ အိပ်စေချင်သလား?”

“အဲဒီတစ်ညလေးအတွက်တောင် ကိုယ်မတတ်နိုင်ပါဘူး စူဇီရယ်...”

ဒေါရစ်ကို နေ့လယ်စာကျွေးလိုက်မိသည့်အတွက် ကျွန်တော်၏ ငွေရေး ကြေးရေးအခြေအနေမှာ လွန်မင်းစွာ ဆိုးရွားနေပါသည်။

“ရှင်ကို ကျွန်မသဘောကျတယ်၊ ရှင်ဟာ လူကောင်းတစ်ယောက်ပါပဲ၊ ဒါကြောင့် ဒီညအတွက် ကျွန်မ ပိုက်ဆံတစ်ပြားမှ မယူဘူး”

“စူဇီ မင်းရဲ့စေတနာဟာ အံ့ဩစရာကောင်းလောက်အောင် ကြီးမား ပါပေတယ်ကွယ်၊ ပြီးတော့ ကိုယ် အများကြီး စိတ်ချမ်းသာသွားပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဒီလို မင်းကို လက်ခံလိုက်မိရင် ကိုယ့်ဟာကိုယ် စိတ်ဒုက္ခပေးသလို သာ ဖြစ်တော့မယ်၊ နောက်နေ့ကျတော့ ကိုယ့်စိတ်ကိုယ် ထိန်းသိမ်းနိုင်တော့ မှာ မဟုတ်ဘူး၊ သဘောသားတွေနဲ့အတူတူ မင်း အပေါ်ထပ်တက်သွားတာကို ကိုယ် ဒီအတိုင်း ထိုင်ကြည့်နေနိုင်စွမ်းရှိမှာ မဟုတ်ဘူး”

“ဒါဆို ကျွန်မ သွားတော့မယ်”

ထိုင်ရာမှ သူ ထသည်။ တံခါးပေါက်အထိ သူနှင့်အတူ ကျွန်တော် လျှောက်လိုက်သွားသည်။

“ဘားခန်းထဲကို ပြန်မသွားဘူး မဟုတ်လား စူဇီ” ဟု ကျွန်တော်က မေးသည်။

“မသွားတော့ဘူး”

“ဒါဖြင့်ရင် မင်း ဘယ်ကိုသွားမှာလဲ”

“အိမ်ပြန်မယ်၊ ကျွန်မသားလေးကို ပြန်ကြည့်ဦးမယ်၊ သူ ချောင်းဆိုး တာနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ကျွန်မ စိတ်ပူလာပြီ”

စကြိုအတိုင်း သူလျှောက်သွားသည်။ ဓာတ်လှေကားတံခါး ပွင့်သွားပြီး တိုင်ဖူး ထွက်လာသည်။ သူ့ပိုက်ဆံအိတ်ထဲမှာ ဆေးလက်မှတ်ကို ရှာနေသည်။ သူ့နောက်မှ အမေရိကန်သဘောသားတစ်ယောက် ထွက်လာသည်။ တိုင်ဖူးက အတောင်းကို ဆေးလက်မှတ်ပြနေသည်။ အတောင်းက မှန် မမှန်စစ်ဆေးနေ သည်ကို စောင့်နေကြသည်။ ပြီးတော့ အတောင်းက မှတ်တမ်းစာအုပ်ထဲမှာ ထည့်သွင်းရေးမှတ်သည်။

သင်္ဘောသားက လျှောက်လာသော စုဇီကို အံ့ဩတကြီး ကြည့်နေသည်။ သူ့ပါးစပ်မှာခဲထားသည့်စီးကရက် ကျွတ်ကျသွားသည်။ စုဇီ၏ တစ်ကိုယ်လုံးကို ခြေဆုံးခေါင်းဖျား ကြည့်နေသည်။ တိုင်ဖူးနှင့် နှိုင်းယှဉ်နေသည်။ စုဇီနှင့်သာ ပိုအဆင်ပြေမည်ဟု တွေးနေပုံပေါက်သည်။ ဓာတ်လှေကားအတွင်းသို့ စုဇီ ဝင်ရောက်ပျောက်ကွယ်သွားသည်။ သင်္ဘောသားက တိုင်ဖူးဘက်သို့ လှည့်လိုက် သည်။

ကျွန်တော့်အခန်းသို့ ပြန်လာခဲ့သည်။ တိုင်ဖူးနှင့် သင်္ဘောသားတို့ မျက် နှာချင်းဆိုင်မှ အခန်းထဲသို့ ဝင်သွားသံ ကြားရသည်။ လေဝင်ပေါက်မှ သူတို့ စကားပြောသံများကို ကြားရသည်။ ရီကော်ဒါကို ကျွန်တော်ဖွင့်လိုက်သည်။ စုဇီ၏သီချင်းသံကလေး ပေါ်လာသည်။

“တိမ်နတ်သားကလေးက သိပ်ကို ဝမ်းနည်းသွားတာပေါ့၊ ဒါနဲ့ သူ စတင်ငိုကြွေးတော့တယ်၊ ကျလာတဲ့ သူ့မျက်ရည်တွေက မိုးဖြစ်သွားရော၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ မိုးတွေ ရွာကျလာတာဟာ တိမ်တွေငိုလို့ မဟုတ်လား၊ ဒါနဲ့ အဆုံးမှာ သူတို့နှစ်ယောက် လက်ထပ်လိုက်ကြတယ်”

အိပ်ရာထဲသို့ ကျွန်တော်ဝင်လိုက်သည်။ ဘားခန်းသို့ သူ ပြန်မသွား ဆိုသည့်အတွက် ကျွန်တော် ဝမ်းသာမိပါသည်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဒါတွေကို ကျွန်တော်ကျင့်သားရဖို့၊ ခံနိုင်ရည်ရှိဖို့ လိုပါသည်။ မည်သို့ဆိုစေ၊ ယနေ့ည ဘားခန်းသို့ မသွားတော့သည့်အတွက် ကျွန်တော် ဝမ်းသာမိပါသည်။

အခန်း (၅)

(၁)

သည့်နောက်ပိုင်းတွင် စူဇီသည် ကျွန်တော့်အခန်းသို့ အမြဲလာလေ့ရှိသည်။ နေ့ ဖြစ်ဖြစ် ညဖြစ်ဖြစ် မည်သည့်အချိန်မဆို ရောက်လာတတ်သည်။ လူကိုယ်တိုင် မလာနိုင်လျှင်လည်း တယ်လီဖုန်းလှမ်းဆက်လေ့ ရှိသည်။

တကယ်ကတော့ တယ်လီဖုန်းဆက်သည်မှာ အကြောင်းထူးရှိသော ကြောင့်ကား မဟုတ်ပါ။ ဆက်ရိုးဆက်စဉ် ဆက်သည့်သဘောသာ ဖြစ်ပါသည်။ ဟောင်ကောင်မြို့ နေရာအနံ့မှ သူ ဆက်တတ်သည်။

“ဟယ်လို... မော်လီ စကားပြောနေပါတယ်” ဟု သူပြောတတ်သည်။ မော်လီ စကားပြောနေပါတယ် ဟူသော ဟာသကလေးကို မပျောက်ပျက်အောင် သူ ထိန်းထားသည်။ တစ်ခါ တစ်ခါတော့လည်း ညစ်တီးညစ်ပတ်များကို ဆက်ပြောနေတတ်သည်။

“ဟယ်လို... မော်လီ”

“ရှင် မနေ့ညတုန်းက တော်တော်ဆိုးတယ်”

သူ ဖုန်းစကားပြောလျှင် အကျယ်ကြီးအော်ပြောလေ့ရှိသည်။ ထို့ကြောင့် နားနှင့် ခြောက်လက်မလောက် ခွာထားရလေ့ရှိသည်။

“ဟုတ်လား... မော်လီ၊ မနေ့ညတုန်းကတော့ ဘာဖြစ်လို့ မပြောတာလဲ ကွယ်”

“ပြောချိန်မှ ရှင်မပေးဘဲကိုး”

ပြီးတော့ သူ တခစ်ခစ်ရယ်သည်။ သည့်နောက်မှ စူဇီအစစ် ပြန်ဖြစ် သွားတတ်သည်။

“ကျွန်မ ဖောက်သည်တစ်ယောက်နဲ့ ရောက်စီရုပ်ရှင်ရုံကို ရောက်နေတယ် လေ၊ အပြင်မှာ သူစောင့်နေတယ်၊ ဒါပဲနော် သွားတော့မယ်”

ကျွန်တော့်ကို သူ၏ ‘နံပါတ်တစ်ချစ်သူ’ အဖြစ် ဘားခန်းထဲမှာ သူ ကြေညာပြီး ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော့်ကိုလည်း သူတစ်ဦးတည်းပိုင်မိတ်ဆွေလို လုပ်နေသည်။ အခြားအမျိုးသမီးများကို ကျွန်တော် ပုံကြမ်းရေးဆွဲလျှင် သူ မကြိုက်ချင်။

တကယ်ဆိုတော့ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်သည် သန့်ရှင်းစင်ကြယ်သော မေတ္တာစိတ်ဖြင့် ပေါင်းသင်းနေကြခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ သို့သော်လည်း ကျွန်တော့် အခန်းသို့ အမြဲတစေ စူဇီ ဝင်ထွက်သွားလာနေသည်ကို မြင်တွေ့ရသောကြောင့် အခြားအမျိုးသမီးများက မယုံကြည်ချင်ကြ။

ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်၏ ဆက်ဆံရေးအမှန်ကို ပြောမပြလိုက်ပါနှင့် ဟု စူဇီက တောင်းပန်ရှာသည်။ သည်ကိစ္စကိုမူ ကျွန်တော်က ကတိမပေးသော် ကြောင့် သူ စိတ်ထိခိုက်ရသည်။ မဟုတ်ဘဲနှင့် အဟုတ်လုပ်ပြီး ကျွန်တော် ဟန်မဆောင်ချင်။ ပြီးတော့ အခြားအမျိုးသမီးများနှင့် အဆက်အဆံမပျက် ခင်ခင်မင်မင် ကျွန်တော် ဆက်လက်ပေါင်းသင်းနေထိုင်ချင်ပါသည်။ ကျွန်တော့်ကို သူတစ်ယောက်တည်း အပိုင်စီးထားချင်မှုကို အနည်းငယ်စိတ်ပျက် ငြီးငွေ့မှု လည်း ကျွန်တော်ဖြစ်လာပါသည်။

ထိုအချိန်တွင် ဘက်တီလောင်းအမည်ရှိ အမျိုးသမီးအသစ်တစ်ယောက် ဘားခန်းမှာ အလုပ်လုပ်ဖို့ ထပ်ရောက်လာသည်။ ဘက်တီလောင်းသည် ကန်တုန် တရုတ်လူမျိုးဖြစ်သည်။ သို့သော်လည်း အလွန် အနောက်တိုင်းဆန်သည်။ လမ်းလျှောက်ဟန်ကလည်း နာမည်ကျော် အမေရိကန်ရုပ်ရှင်မင်းသမီးတစ်ယောက် လမ်းလျှောက်ပုံမျိုး ဖြစ်သည်။

သူလမ်းလျှောက်ပုံက သူ့အတွက် အောင်မြင်မှုကို ရရှိစေပါသည်။ ဘက်တီမို့ လမ်းလျှောက်လာပြီ ဆိုလျှင် မြင်ရသူ ယောက်ျားသားတို့ မရိုးမရွ ဖြစ်ကုန်ကြသည်။ လေချွန်သူက ချွန်၊ ကြောင်လိုအော်သူက အော်ဖြင့် သင်္ဘောသား တွေ တရုန်းရုန်းဖြစ်ကုန်ကြလေ့ ရှိသည်။ လူပြက်မလေး ဖိဖိချမ်းကတော့ သူ့ လမ်းလျှောက်ပုံကို တုပြီး သူ့ကွယ်ရာမှာ လျှောက်ပြပြီး ဖြစ်ချေသည်။

တစ်နေ့ စုစီနှင့် ကျွန်တော် အတူထိုင်နေခိုက် ဘားခန်းထဲသို့ ဘက်တီ ဝင်လာသည်။ ထုံးစံအတိုင်း တင်ကိုယမ်းပြီး လျှောက်လာသည်။ ဘက်တီ အပေါ်မှာ ကျွန်တော် ဘယ်လိုမြင်သလဲဟု စုစီက မေးသည်။ ကျွန်တော့်ကို စုစီ အကဲခတ်နေကြောင်း ကျွန်တော် သတိမထားလိုက်မိပါ။ ထို့ကြောင့် ဘက်တီ၏ လမ်းလျှောက်ဟန်သည် ယောက်ျားတွေကို ဆွဲဆောင်နိုင်မှုရှိကြောင်း စိတ်ထဲ ရှိသည့်အတိုင်း ရိုးရိုးသားသား ပြန်ပြောမိသည်။

စုစီ ငြိမ်နေသည်။ ဘက်တီကို သူ မသင်္ကာဖြစ်လေပြီ။

နောက်နှစ်ရက်အကြာတွင် နေ့လယ်စာမစားမီ ကျွန်တော် ဘီယာ ထိုင်သောက်နေသည်။ ထိုအခိုက် ဘက်တီဝင်လာပြီး ကျွန်တော့်စားပွဲမှာ လာ ထိုင်သည်။ သူနှင့် ကျွန်တော် တစ်ကြိမ်တစ်ခါမှ စကားမပြောဖူးသေးပါ။

ဘက်တီသည် ရှည်လျားကျော့ပျံသည့် သူ၏မျက်တောင်ကြီးများကို ပုတ်ခတ်ပုတ်ခတ်လှုပ်ရင်း ကျွန်တော်၏လက်မောင်းကို တယုတယပွတ်သပ် နေသည်။ တစ်ဆက်တည်း ဒုက္ခရောက်နေသည့် အမျိုးသမီးများကို ကျွန်တော်က ကူညီစောင့်ရှောက်တတ်ကြောင်း သူ့ကြားဖူးပါသည်ဟု ပြောသည်။

ထိုစကားကိုကြားရတော့ သတိကြီးကြီးထားပြီး ကျွန်တော် စဉ်းစားရ တော့သည်။ ထိုစကားပြီးလျှင် ဘာဆက်ပြောမည်နည်း။ ကျွန်တော့်ထံမှ ပိုက်ဆံ ချေးမည်လော။ သို့တည်းမဟုတ် ကိုယ်ဝန်ဖျက်ချဖို့ အကူအညီတောင်းမည် လော။

ကျွန်တော်ကလည်း ဒါလောက် အထင်မကြီးစေလိုကြောင်း၊ ခေါင်း ကိုက်သည့်အမျိုးသမီးများကို ခေါင်းကိုက်ပျောက်ဆေးကလေးလောက်သာ ပေးဖူး ခြင်းဖြစ်ကြောင်း ပြန်ရှင်းပြသည်။

မည်သို့ဆိုစေ ကျွန်တော်၏စိုးရိမ်ပူပန်မှုများသည် ချက်ချင်း ပျောက်ကွယ် သွားတော့သည်။

သူ့ဒုက္ခသည် ဘာမျှ မကြီးကျယ်ပါ။ အိုင်ယာလန်ငွေ ငါးပေါင်တန်ကိစ္စ ဖြစ်သည်။ သင်္ဘောသားတစ်ယောက်ထံမှ သူလက်ခံရရှိခဲ့သည်။ သို့သော်လည်း ထိုငွေကို ဘယ်မှာမှ လဲမရသောကြောင့် အခက်အခဲတွေ့နေရသည်ဟု ဆိုသည်။ ထိုကိစ္စအတွက် ကျွန်တော်က ကူညီနိုင်ပါမည်လား။

ကျွန်တော့်ဘဏ်တိုက်မှာ ကြိုးစားကြည့်ပါဦးမည်ဟု ကတိပေးလိုက် သည်။ နောက်တစ်နေ့တွင် ဘဏ်တိုက်မှ ဟောင်ကောင်ဒေါ်လာ ၇၆ ဒေါ်လာ ဖြင့် အလွယ်တကူ လဲလှယ်ရရှိခဲ့သည်။ ထိုငွေအားလုံးကို ဘားခန်းထဲမှာမူ့

mgsoe.com

ဘက်တီလောင်းအား ကျွန်တော်ပေးလိုက်သည်။ သို့သော်လည်း စူဇီမရှိသည့် အချိန်ကို သတိကြီးစွာထားပြီး ရွေးရသေးသည်။ ယခုလို ငွေလဲပေးသည့်အတွက် စူဇီအနေနှင့် တစ်ခုခု အငြင်းပွားရနိုင်သည်ဟုလည်း ကျွန်တော် ကြိုမြင်ထားသည်။ ဘယ်လောက်ပင် ကြိုတင်ကာကွယ်မှုတွေ ပြုလုပ်ထားထား အချည်းနှီးဖြစ်ရ ပါတော့သည်။

နောက်မှာရီအနည်းငယ်ကြာတော့ ကျွန်တော့်အခန်းထဲမှ တယ်လီဖုန်း ခေါင်းလောင်း မြည်လာသည်။

“ဟယ်လို... စူဇီစကားပြောနေတယ်”

မော်လီမဟုတ်ပါလား။ သည်လိုဆိုတော့ ဆိုးတာပေါ့။

“ဟယ်လို... စူဇီ”

“အခု ရှင် ဘာလုပ်နေသလဲ”

“ဘာမှမလုပ်ပါဘူး”

“ကောင်းပြီ... ကျွန်မ အခုလာတွေ့မယ်”

ငါ့မိနစ်လောက်ကြားတော့ ကျွန်တော့်အခန်းထဲ သူရောက်လာသည်။ ခဏကြာအောင် ယဉ်ကျေးဖွယ်ရာသောစကားများ ပြောနေသေးသည်။ ထိုသို့ ပြောနေချိန်တွင် မျက်လုံးထောင့်ကပ်ပြီး ကျွန်တော့်ကို အကဲခတ်နေသည်။ သည့်နောက်တော့ တည့်တည့်စိုက်ကြည့်ပြီး တဲ့တိုးပြောချပါလေတော့ သည်။

“ကန်တုန်ကောင်မနဲ့ ရှင် အတူတူသွားတယ်၊ ကျွန်မ အားလုံးသိတယ်”

“ဘာ ကန်တုန်ကောင်မလဲ”

ကျွန်တော်က အပြစ်မရှိသူလို ပြန်မေးသည်။

“ဟိုကောင်မ... သူ့ကို ရှင် ၇၆ ဒေါ်လာ ပေးတယ်”

စူဇီ၏သေချာမှုပင် ဖြစ်သည်။ ငွေအတိအကျကို သူပြောနိုင်သည်။ ထိုကိစ္စသည် ဘားခန်းထဲမှာ ပျံ့နှံ့နေပြီဖြစ်ကြောင်း ကျွန်တော် သဘောပေါက် လိုက်ပါသည်။ ဘက်တီလောင်းကလည်း အဖြစ်မှန်ကို ရှင်းပြမည် မဟုတ်။ မမှန်ရာကို အများထင်နေကြသည့်အတွက် သူက ဝမ်းပင်သာချင် သာနေပေ လိမ့်ဦးမည်။

ကျွန်တော်က အဖြစ်အပျက်အမှန်ကို ရှင်းပြသည်။

“ရှင်လိမ်တယ်... ကန်တုန်ကောင်မနဲ့ ရှင် အတူတူသွားအိပ်တယ်”

စူဇီသည် ထိန်းမနိုင် သိမ်းမရ ဒေါသပေါက်ကွဲတော့သည်။ သင်္ဘောသားများထံမှ တတ်လာသည့် ရုန့်ရင်းကြမ်းတမ်းသော စကားလုံးများဖြင့်လည်း ကျွန်တော့်ကို ဆဲရေးတိုင်းထွာသည်။ သည်လောက်ရုန့်ရင်းသည့် စကားလုံးများ သူသုံးသည်ကို ကျွန်တော် တစ်ခါမှ မကြားဖူးသေး။

ကျွန်တော်ကလည်း သူ့စွပ်စွဲချက်များ မမှန်ကြောင်း ငြင်းမြဲ ငြင်းသည်။ ပြီးတော့ စူဇီက ကျွန်တော့်ကို ဖန်ခွက်နှင့် လှမ်းပေါက်သည်။ နံရံကိုထိပြီး ကွဲသွားသည်။ ကျွန်တော့်အိပ်ရာတစ်ခုလုံး ဖန်ခွက်ကွဲအစများဖြင့် ဖုံးလွှမ်းသွားတော့သည်။

“ရှင်လိမ်တယ်... ကျုပ်ကတော့ ရှင်ကို လူကြီးလူကောင်းလို့ ယုံစားလိုက်ရတာ၊ ဒါပေမဲ့ ကျုပ်မှားသွားပြီ၊ အလကားလူကြီး... လိပ်ပြာကြီး...”

“စူဇီ မင်းဖြစ်နေတာ ဘယ်လောက်ရယ်စရာကောင်းနေပြီလဲ၊ ကိုယ်ဟာ မင်းပိုင်တဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက် မဟုတ်ဘူးလေ၊ ကိုယ့်ကို မင်းပိုင်တဲ့လူ အဖြစ် မင်း ချုပ်ချယ်ပိုင်ခွင့် မရှိဘူးလေ၊ ဒါမျိုးကို ကိုယ်မကြိုက်ဘူး” ဟု ကျွန်တော်က ပြန်ပြောမိသည်။

“ဟော... အခုမှ ရှင် အမှန်အတိုင်းပြောတယ်၊ တကယ်ကတော့ ကျွန်မကို ရှင်လိုချင်တာ မဟုတ်ဘူး၊ ယုတ်ညံ့စုတ်ပဲ့တဲ့ ယမ်ယမ်ကောင်မလေး အဖြစ်နဲ့ပဲ ကျုပ်ကို တော် သတ်မှတ်ထားတယ်၊ ကောင်းပြီ... ပြီးသွားပြီ... ဇာတ်လမ်းဆုံးပြီ ကျုပ်သွားပြီ...”

တစ်ဆက်တည်း အခန်းအပြင်သို့ သူထွက်သွားတော့သည်။

ထိုညက ဘားခန်းထဲမှာ ကျွန်တော့်အနီးမှ သူဖြတ်လျှောက်သွားသည်။

နောက်တစ်နေ့မနက်ကျတော့ ကမ်းနားလမ်းအတိုင်း နမ်ကောက်သို့ သူ လမ်းလျှောက်လာသည်ကို တွေ့ရသည်။

သူ့ကို ကျွန်တော် စကားပြောပါသည်။ သို့သော် မျက်နှာတစ်ဖက်လွဲပြီး ဆက်လျှောက်သွားသည်။ သည်အတိုင်း ‘ရက်ပေါင်းများစွာ သူ ဆက်လုပ်နေသည်။ တယ်လီဖုန်းလည်း လုံးဝမဆက်။’

သို့ကလို ကျွန်တော့်အခန်းသို့ သူရောက်မလာခြင်း၊ တယ်လီဖုန်းမဆက်ခြင်းများကြောင့် ကျွန်တော် စိတ်ဆင်းရဲမိပါသည်။ သူ့ကို ကျွန်တော် လွမ်းမိပါသည်။

သည်တော့မှ သူ့အပေါ်မှာ ကျွန်တော် မည်မျှ သံယောဇဉ်ကြီးမားနေပြီ ဖြစ်ကြောင်း ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် သဘောပေါက်မိလေတော့သည်။

တစ်နေ့မနက်တွင် အင်္ကျီတွေရှင်းရင်း အင်္ကျီအိတ်တစ်ခုအတွင်းမှ စက္ကူ
တစ်ရွက် ထွက်ကျလာသည်။ ကောက်ကြည့်တော့ ဘက်တီလောင်း၏ အိုင်ယာလန်
ငွေငါးပေါင်ကို လဲပေးသည့် ဘဏ်တိုက်မှ စာရွက်ကလေးဖြစ်နေကြောင်း တွေ့ရ
သည်။ သည်စာရွက်ကလေး လက်ခံရရှိခဲ့သည်ကို ကျွန်တော် လုံးလုံးမေ့နေမိသည်။

အတောင်းကို ကျွန်တော်လှမ်းခေါ်ပြီး တရုတ်စာအချို့ကို ရေးခိုင်းသည်။
ထိုတရုတ်စာလုံးများကို ငွေလဲသည့်စာရွက်ကလေး၏ နောက်ကျောမှာ ကျွန်တော်
ပြန်ကူးရေးသည်။ အဓိပ္ပာယ်ကား...

“မင်းကို ကိုယ်အရမ်းလွမ်းနေပြီ” ဟူသတည်း။

ညဦးပိုင်းကျတော့ ဝှမ်းနီမှတစ်ဆင့် ထိုစာရွက်ကလေးကို စုစုအား
ပေးခိုင်းလိုက်သည်။

တစ်နာရီလောက်ကြာတော့ တယ်လီဖုန်းခေါင်းလောင်း မြည်လာသည်။

“ဟယ်လို... စုစု စကားပြောနေတယ်”

“ဟယ်လို... စုစု”

“ဘာတွေလုပ်နေသလဲ”

“ဘာမှ လုပ်ပါဘူးကွာ”

“ကောင်းတယ်... ကျွန်မလာတွေ့မယ်”

သူရောက်လာပြီး ထုံးစံအတိုင်း ရောက်တတ်ရာရာတွေကို ပြောနေသေး
သည်။ ပြီးတော့ ထုံးစံအတိုင်းပင် တည့်တည့်ကြည့်ပြီး တဲ့တိုးပြောတော့သည်။

“ရှင်ဟာ တကယ့်လူကောင်း... မလိမ်ဘူး၊ ကျွန်မ မှားသွားတယ်”

ကျွန်တော် ရယ်မိပါသည်။ ပြီးတော့ ဘက်တီလောင်းကိုလည်း ကျွန်တော်
စိတ်မဝင်စားကြောင်း ပြောပြမိသည်။

သူ ဘာကြောင့် ပေါက်ကွဲရသည်ကို တည်တည်ငြိမ်ငြိမ် ရှင်းပြနေသည်။
ကျွန်တော်သည် သူ၏ချစ်သူဖြစ်ကြောင်း အခြားအမျိုးသမီးများကို ပြောပြ
ထားပြီးသည့်နောက် ဘက်တီလောင်းနှင့် ယခု အဆက်အဆံလုပ်ခြင်းသည် သူ
အရှက်တကွ အကျိုးနည်းဖြစ်ကာ မျက်နှာပျက်ရပါသည်ဟု ရှင်းပြသည်။

“ကျွန်မလေ ဘားခန်းထဲကိုတောင် မသွားရဲတော့ဘူး... သိလား...
ကျွန်မ အရမ်းရှက်မိတယ်၊ သားလေးသားမရှိရင် ကျွန်မကိုယ်ကျွန်မ သတ်သေ
မိမှာပဲ”

“စုစု ဒီလောက်တောင်ပဲလားကွယ်”

“ဟုတ်တယ် အစ်ကိုရယ်... ကျွန်မ အရမ်းရှက်တာပဲ”

“ကဲ ... ဒါဖြင့် လာ... ကိုယ် ဘာတွေလုပ်နေတယ်ဆိုတာ ကြည့်ပါဦး”

ကူးတို့သဘောပေါ်က ပုံကြမ်းကလေးကို ဆီဆေးပန်းချီကားအဖြစ် ကျွန်တော် ကူးပြောင်းရေးဆွဲထားသည်။ ထိုကားကလေးကို ပြလိုက်သည်။ ပတ္တမြားစာအုပ်အစားကို မြင်ရုံမျှဖြင့် သူ့ အလွန်သဘောကျသွားသည်။ သူ့ အမျိုးသမီးသူငယ်ချင်းများကို ခေါ်ပြခြင်းအားဖြင့် သူ ဘယ်လောက်ဂရုစိုက်ခံ ရကြောင်း သက်သေထူနိုင်ပေတော့မည်။ ယခုမှ သူ့စိတ်သူ ထိန်းနိုင်လာသည်။

ကျွန်တော့်ကို ဖန်ခွက်နှင့် ပေါက်မိသည့်အကြောင်း ပြန်စဉ်းစားမိပြီး သူက တခစ်ခစ်ရယ်တော့သည်။

“ကျွန်မပေါက်တာလေ... အစ်ကိုကို မှန်တော့မလို့... ကံသိပေလို့သာ ပေါ့ကွယ်”

“ဟုတ်တယ်... အဲဒီနေ့ကစပြီး ဖန်ခွက်ကွဲတွေကို နေ့တိုင်း အစ်ကို ရှာကောက်နေရတယ်”

သူ အရယ်ရပ်သွားပြီ။ အိပ်ရာပေါ်မှာ ပျော်မြူးစွာ လူးလှိမ့်နေသည်။

(၂)

တစ်ခါတစ်ရံတွင် မနက်ပိုင်းများ၌ သူ့သားကလေးကို ကျွန်တော့်ထံခေါ်လာပြီး ပြတတ်သည်။ တရုတ်အင်္ဂလိပ် ကပြားမျက်နှာလေးနှင့် တကယ့်ကလေးလေး ဖြစ်သည်။ သို့သော်လည်း မျက်နှာကတော့ ရင့်နေသည်။

စူဇီကတော့ သူ့ကလေးကို ချစ်ရှာလွန်းသည်။ တယုတယဖြင့် ရင်ခွင် ထဲမှာ ပွေ့ပိုက်ချော့မြို့နေတတ်သည်။ ဒါကိုတွေ့တော့ ကျွန်တော် အံ့အားသင့် မိသည်။ တကယ်ဆိုတော့ စူဇီ၏ဟန်ပန်သည် မိခင်ဟန်ပန်မျိုး မဟုတ်။

“ဟေး... ဘာဖြစ်လို့ အခုထက်ထိ ချောင်းဆိုးနေတာလဲ၊ ဘာဖြစ်လို့ မင်း ဒါလောက်ကဲရတာလဲ၊ ဟုတ်တယ်... အင်မတန်ကဲတဲ့ ကလေးလေး၊ မင်းဟာ သိပ်ချောလွန်းလို့ မင်းကို မေမေ နှင့်လွတ်နိုင်တာပေါ့၊ အို... ဟုတ်ပါ ရဲ့ သိပ်လှတဲ့ သားကလေးပဲကွယ်၊ မင်းကြီးလာရင် ရုပ်ရှင်မင်းသားဖြစ်မယ်” စသည်ဖြင့်လည်း ပြောနေတတ်သည်။

ကျွန်တော်တို့သည် လသာဆောင်ငယ်မှာ စောင်တစ်ထည်ဖြင့်ခင်းပြီး ထွက်ထိုင်တတ်ကြသည်။ စူဇီကတော့ သူ့သားကလေးနှင့် စောင်ပေါ်မှာ ဆော့ ကစားနေလေ့ရှိသည်။ သည့်နောက် ဆိပ်ကမ်းမှာစောင့်နေသည့် ကလေးထိန်း ဆီသို့ ကလေးကို ပြန်ပို့သည်။ ကလေးထိန်းက ကလေးကို ကျောမှာ အဝတ်နှင့်

သိုင်းပိုးရင်း ပြန်သွားတတ်သည်။ ကလေးကလည်း ချက်ချင်း အိပ်ပျော်သွား
တတ်သည်။ ကလေးနှင့် ကလေးထိန်း ထွက်သွားသောအခါ ဘားခန်းထဲသို့
သူ ပြန်ဝင်သွားတော့သည်။

သူ့အမျိုးသမီးသူငယ်ချင်းများကိုလည်း ကျွန်တော့်အခန်းသို့ ခေါ်လာ
တတ်သည်။ ကျွန်တော့်အခန်းသို့ လေ့လာရေးထွက်လာပြီး လာရောက်လေ့လာ
ကြသလို သူက တစ်ခုချင်း ရှင်းပြနေတတ်သည်။ ကျွန်တော့်ပန်းချီကားများကို
ပြပြီး တန်ဖိုးကိုလည်း သူထင်ရာမြင်ရာတွေ ပြောနေတတ်သည်။

“ဟောဒါက ခေါင်းဖြိုးတဲ့ဘီး... တကယ့်ငွေအစစ်... သိတယ်မဟုတ်
လား၊ (အမှန်က ငွေမဟုတ်ပါ)၊ ငါ့ရည်းစားရဲ့လက်ပတ်ကြိုးကို ပြရဦးမယ်၊
ဟောဒီမှာ ရွှေအစစ်... ဒေါ်လာသုံးရာလောက် ဝန်တယ်”

ပြီးတော့ စားပွဲအံ့ဆွဲ ကို သူ ဆွဲဖွင့်သည်။

“ကိစ္စမရှိပါဘူး... စိတ်မပူပါနဲ့ ကိုယ့်ရည်းစားက သဘောကောင်း
ပါတယ်၊ ဘယ်လိုမှ မအောက်မေ့ပါဘူး” ဟု ပြောသည်။

နောက်ဆုံးတော့ တိပ်ရီကော်ဒါဆီ ရောက်လာသည်။ ငှားထားသည်ဟု
ဖွင့်မပြောဘဲ ဒေါ်လာနှစ်ထောင်တန်သည်ဟု ဇာတ်လမ်းခင်းတော့သည်။ ပြီးတော့
ကျွန်တော့်ကိုခေါ်ကာ သူ့သူငယ်ချင်းများ၏အသံကို ဖမ်းခိုင်းတော့သည်။
ကျွန်တော်အသံဖမ်းနေခိုက်တွင် စူဇီကတော့ သည်ရီကော်ဒါကို သူ့ကိုယ်တိုင်
ပင် တီထွင်ထားလေဟန်ပုံစံမျိုး ဖမ်းနေတတ်သည်။

အမျိုးသမီးတွေ ကျွန်တော့်အခန်းထဲမှာ နေတတ် ထိုင်တတ်ဖြစ်လာကြပြီ
ဆိုသည်နှင့် တစ်ပြိုင်တည်း ကျွန်တော် အလုပ်လုပ်စရာ ရှိနေသေးသည်ဟု
ပြောကာ အားလုံးကို သူ မထုတ်သွားတတ်သည်။ ထိုသို့ မထုတ်သွားရင်း
စကြိုထဲရောက်တော့ သူက ဆက်ပြောသေးသည်။

“ကိုယ့်ရည်းစားက တကယ့်ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးကွ... သိတယ်မဟုတ်လား...
တစ်နေ့ကျရင် သူဆွဲထားတဲ့ ပန်းချီကားတွေအားလုံးအတွက် ဒေါ်လာငါးထောင်
ကြီးများတောင် ရဦးမှာ၊ အို... မဟုတ်ဘူး... မဟုတ်ဘူး... တစ်ကားကို
ငါးထောင်ရမှာ...”

သူ့အညွှန်းများကလေးကိုလည်း ခေါ်လာတတ်သည်။ သဘောသား
ကလေးများ၏လစာမှာ မများလှပါ။ ထိုအထဲက ကျွန်တော့်အခန်းမှာ အချိန်
လာဖြုန်းနေရသည့်အတွက် သူတို့ကို ပြန်သွားခိုင်းရသည်လည်း ရှိတတ်သည်။

တစ်ကြိမ်တွင်မူ ရေကြောင်းပညာလေ့လာနေသော အမေရိကန်ဥပဒေ

ကျောင်းသားကို ကျွန်တော့်ဆီခေါ်လာပြီး မိတ်ဆက်ပေးသည်။ ကျွန်တော်တို့ စကားလက်ဆုံကျရင်း နောက်တော့ အငြင်းအခုံဖြစ်ကြရသေးသည်။ စူဇီနှင့် အချိန်မဖြုန်းရဘဲ ကျွန်တော်နှင့် ညလုံးပေါက် ထိုင်စကားပြောနေသည့်အတွက် ကျွန်တော်က တောင်းပန်စကားပြောမိသည်။

“အရေးမကြီးပါဘူးဗျာ... ကျွန်တော်ကလည်း အဲဒီအမျိုးသမီးကို စိတ်မဝင်စားပါဘူး၊ ကျွန်တော်ပြောတာ သဘောပေါက်တယ် မဟုတ်လား” ဟု သူပြောသည်။

“ဟ... ဘာသဘောလဲ... သူနဲ့ ဘာမှမလုပ်ဘဲ မောင်ရင်က ဘာဖြစ်လို့ အလကားသက်သက် ငွေကုန်ခံတာလဲ”

“ဒါက ဒီလိုလေ... သင်္ဘောပေါ်မှာရှိတဲ့ အကောင်တွေက ကျွန်တော့်ကို အခြောက်လို့ ထင်ကြတယ်၊ ဒါကြောင့် သူတို့နဲ့အတူတူ ဒီနေ့ည ထွက်လာတယ်၊ သူတို့ရှေ့မှာပဲ အဲဒီအမျိုးသမီးကို ခေါ်လာခဲ့တယ်၊ ကျွန်တော်ဟာ ယောက်ျားပီသတဲ့လူတစ်ယောက်ဖြစ်ကြောင်း သူတို့ကို သက်သေထူပြလိုက်တာပါ”

“ဒီလိုဆိုရင် တစ်ညလုံး ငါနဲ့ထိုင်ပြီး ဆွေးနွေးနေတယ်ဆိုတာ သူတို့ကို ပြန်မပြောတော့ဘူးပေါ့”

“ဘယ်ပြောပါ့မလဲဗျာ... တစ်ညလုံး သူတို့စံချိန်တွေ ချိုးပစ်လိုက်တယ်လို့ ပြောရမှာပေါ့”

စူဇီသည် သူ့ဖောက်သည်ကို ပစ်ထားခဲ့ပြီး သူတစ်ယောက်တည်းလည်း ရောက်လာတတ်သည်။ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် စကားထိုင်ပြောကြသည်။ ဗိုက်ဆာလာသောအခါ စူဇီက တယ်လီဖုန်းကောက်ကိုင်ပြီး အနီးဝန်းကျင်မှ စားသောက်ဆိုင်တစ်ခုခုသို့ စားစရာ လှမ်းမှာတတ်သည်။ သန်းခေါင်ကျော်မှာလည်း မှာနိုင်သည်။ လင်းအားကြီးမှာလည်း မှာနိုင်သည်။

ထိုသို့မှာပြီး ခဏအကြာတွင် တောင်းနှစ်လုံးကို ရှေ့နောက်ထမ်းကာ ထမ်းပိုးနှင့် လျှိုထမ်းလာသော အထမ်းသမား ရောက်လာတတ်သည်။ တောင်းထဲမှာ ကြက်သား၊ ဝက်သား၊ ငါး၊ စားစရာအစုံပါသည်။ အမျိုးအမည်များကို ကျွန်တော် မသိ။ ခေါ်လည်း မခေါ်တတ်။ အလွန်ခံတွင်းတွေ့သည်။ ငွေရှင်းပေးရတော့လည်း အလွန်ဈေးသက်သာကြောင်း တွေ့ရသည်။ ကျသင့်ငွေကို စူဇီက သူပေးဖို့ အမြဲကြိုးစားတတ်သည်။ ကျွန်တော်က အပေးမခံ။ သို့သော်

တစ်ခါတစ်ရံ သူပေးဖြစ်သွားသည်လည်း ရှိသည်။ ကျွန်တော်ပေးသည့်အခါ တွင် အထမ်းသမားကို ဘောက်ဆူး ဘယ်လောက်ပေးသလဲဟု မေးတတ်သည်။

“ပြားငါးဆယ်” ဟု ကျွန်တော်က ပြောသည်။ ပြားငါးဆယ်သည် မများပါ။ ခုနစ်ပဲနီလောက်သာ ကျပါသည်။

“သိပ်များတယ်... ဒါလောက်မပေးနဲ့လို့ အစ်ကို့ကို ပြောထားတယ် မဟုတ်လား”

“ဒါပေမဲ့ သူ့ကိုကြည့်ရတာ သိပ်ဆင်းရဲပုံပဲ စူဇီရယ်...”

“ဟုတ်တယ်... အထမ်းသမားကို ပြားငါးဆယ်သာ ပေးနေရင် တစ်နေ့ ကျ အစ်ကိုလည်း ဆင်းရဲမှာပဲ၊ ပြားနှစ်ဆယ်ဆို တော်ပြီ၊ သူ သိပ်သဘောကျ သွားပြီ”

တစ်ည အချိန်မတော်ကြီး စူဇီ ရောက်လာပြန်သည်။ ထိုနေ့ညက စူဇီ နှင့်ပတ်သက်ပြီး အံ့ဩတကြီးအဖြစ်တစ်ခုနှင့် ကျွန်တော် ကြုံရတော့သည်။

ပင်မင်းဆိုင်မှ ငွေတောင်းခံလွှာရောက်လာသည်။ တရုတ်လို ရေးထား သည်။ ကျသင့်ငွေမှာ စုစုပေါင်းကျသင့်တာထက် ပိုနေသည်ဟု ကျွန်တော် ထင်သည်။ ထို့ကြောင့် ငွေတောင်းခံလွှာထဲမှ အဝတ်အစားအမျိုးအမည်များ ဖတ်ပြရန် စူဇီကို ကျွန်တော်က ပြောသည်။ သူက တစ်ချက်ကလေးကြည့်ရုံ သာ ကြည့်သည်။

“ဘာမှမမှားပါဘူး အစ်ကို”

“ဒါပေမဲ့ ကိုယ် ဘာတွေလျှော်ခိုင်းလိုက်တယ် ဆိုတာမှ မင်းမသိပဲ” ဟု ကျွန်တော်က ပြန်ပြောသည်။

“အဲဒီပင်မင်းဆိုင်က အင်မတန်ရိုးသားပါတယ် အစ်ကို၊ ဘယ်တော့မှ မဟုတ်တာ မလုပ်ပါဘူး”

“ဒီလိုဆိုရင်တော့ ဒီတစ်ခါတော့ သူ မဟုတ်တာလုပ်ပြီ ဆိုတာ သေချာတယ်”

သာမန်အားဖြင့်ဆိုလျှင် ကျွန်တော့်ကို ငွေပိုတောင်းမှာ လူလိမ်မှာကို အမြဲတမ်း သူ ပူပင်လေ့ရှိသည်။ ယခုမူ ထိုသို့မဟုတ်။

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ရုပ်အင်္ကျီဘယ်နှစ်ထည်အတွက် သူ ငွေယူထားသလဲ ကြည့်ပေးစမ်းပါ၊ ပြီးတော့ တခြား ရေးထားတာတွေက ဘာလဲ” ဟု ကျွန်တော်က ဆက်မေးသည်။

ငွေတောင်းခံလွှာကို လက်ထဲမှာကိုင်ပြီး သူ လေ့လာနေသည်။ ပြီးတော့

ကျွန်တော့်ကို သူမော့ကြည့်သည်။ တည့်တည့်စိုက်ကြည့်ခြင်း ဖြစ်သည်။ သူ အဖြေရခက်နေပြီကို ဖွင့်ပြောတော့မည် ဆိုသည့် အကြည့်မျိုးဖြစ်သည်။

“အရင်တုန်းက အစ်ကို့ကို ဖွင့်မပြောခဲ့ဖူးသေးတာ ကျွန်မမှာ ရှိနေပါတယ် အစ်ကို၊ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ကျွန်မ သိပ်ရှက်လို့ပါ” ဟု ပြောသည်။

“ဘာကို ဖွင့်မပြောခဲ့တာလဲ”

“ကျွန်မ စာမဖတ်တတ်ဘူး”

“ဘာ...”

“ကျွန်မ စာမဖတ်တတ်ဘူး၊ ရေးလည်း မရေးတတ်ဘူး”

“လုံးလုံး မတတ်ဘူးလား စုဒ္ဓါ”

“လုံးလုံးမတတ်ပါဘူး အစ်ကိုရယ်”

မယုံကြည်နိုင်လောက်အောင် ကျွန်တော် အံ့ဩတကြီးဖြစ်သွားမိပါတော့သည်။ စုဒ္ဓါသည် စာမတတ် ပေမတတ်မိန်းကလေး ဖြစ်သည်ဟု သိနိုင်လောက်သောအကြောင်းလည်း လုံးဝ မပေါ်ဖူးခဲ့။ ဘားခန်းထဲမှာရှိသော အမျိုးသမီးအများစုသည် အထိုက်အလျောက် ရေးတတ် ဖတ်တတ်သူများသာဖြစ်ကြောင်း ကျွန်တော်သိပါသည်။ ထို့ကြောင့် စုဒ္ဓါလည်း အများနည်းတူ ရေးတတ် ဖတ်တတ် သည်ဟု ကျွန်တော် ထင်ခဲ့သည်။ ထိုမျှမကသေး။ သူ နေပုံထိုင်ပုံ ပြောပုံဆိုပုံ တွေးပုံခေါ်ပုံများကို ကြည့်ခြင်းအားဖြင့် အဆင့်အတန်းနိမ့်သော ပတ်ဝန်းကျင်မှာ ကြီးပြင်းခဲ့ရသည်ဟု ထင်မြင်စရာ အကြောင်းမရှိ။

“ဒါပေမဲ့ စုဒ္ဓါ၊ မင်းနာမည်ကို မင်းရေးနေတာ ကိုယ်မြင်နေရတာပဲ”

သူ့နာမည်ကို တရုတ်လိုရာ အင်္ဂလိပ်လိုပါ ရေးနေသည်ကို ကျွန်တော် ပြန်အမှတ်ရနေမိသည်။ အင်္ဂလိပ်လို ‘စုဒ္ဓါ’ ဟု ရေးရာတွင် (Z) စာလုံးက ပြောင်းပြန်ဖြစ်နေသည်။ ပြီး အဆက်ကလေးများကလည်း မဆက်မိဘဲ ဖြစ်နေသည်။

“ဟုတ်ပါတယ်... ကျွန်မနာမည်တစ်ခုကိုပဲ ရေးတတ်ပါတယ်၊ ကျွန်မ နာမည်ကို ရေးတတ်အောင် ဝှမ်းနီက သင်ပေးလို့” ဟု သူက ပြောသည်။

“ဒါဖြင့် ဘာဏ်တိုက်က စာရွက်ကလေးပေါ်မှာ ကိုယ် စာရေးပြီး ပို့လိုက်တာကျတော့ရော၊ အဲဒါလည်း ဝှမ်းနီကပဲ ဖတ်ပြသလား”

“ဟုတ်ပါတယ်... အစ်ကိုပြောတာ ဒီဟာ မဟုတ်လား”

သူက ပြောပြောဆိုဆို ပိုက်ဆံအိတ်ကိုဖွင့်ပြီး စာရွက်ကလေးကို ထုတ်ပြသည်။

“တယ်ဟုတ်ပါလား... အခုအထိ ဒီစာရွက်ကလေး ရှိနေတုန်းပဲလား”

“ဟုတ်ပါတယ် ကျွန်မ သိမ်းထားတာ”

“ဘာလုပ်ဖို့ သိမ်းထားတာလဲ စူဇီ”

“အစ်ကိုရေးလိုက်တာကလေးကို သဘောကျလို့လေ၊ အစ်ကိုရေးလိုက်တာ သိပ်ချစ်စရာကောင်းတာပဲ၊ မင်းမရှိတော့ ငါမပျော်နိုင်ဘူး၊ မင်းကို လွမ်းနေ တယ်... လို့ ရေးတယ်မဟုတ်လား၊ ဝှမ်းနီက ကျွန်မကို ဒီအတိုင်းပြောတယ်”
ထိုသို့ပြောရင်း သူ့အမူအရာသည် မသေချာ မရေရာသလိုဖြစ်သွားပြန် သည်။

“ဝှမ်းနီ တမင်ဖန်တီးပြောတာလည်း ဖြစ်ချင် ဖြစ်မှာပေါ့လေ”

“မဟုတ်ပါဘူး စူဇီ... သူဖန်တီးပြောတာ မဟုတ်ပါဘူး”

“အစ်ကိုရေးတာ ဒီအတိုင်းပဲလားဟင်”

“ဒီအတိုင်းပါပဲ”

“ကျွန်မဆီကို ဘယ်သူမှ ဒီလို မရေးဖူးသေးဘူး”

“အင်း... ကိုယ်တကယ်ပြောတာပါ၊ စိတ်ထဲရှိတဲ့အတိုင်း ရေးလိုက် တာပါ၊ မင်းကို တကယ်ပဲ လွမ်းမိပါတယ်”

“အစ်ကို့စိတ်ထဲက ခံစားချက်တစ်မျိုးပြောင်းသွားလို့ ဖြစ်မှာပေါ့နော်၊ စာမရေးတတ်တဲ့... စာလည်း မဖတ်တတ်တဲ့ ယုတ်ညံ့တဲ့ ယမ်ယမ်ကောင်မလေး အဖြစ်ကို ဂရုမစိုက်တော့လို့လည်း ဖြစ်မှာပေါ့နော်”

“စူဇီ အဓိပ္ပာယ်မရှိတာတွေ မပြောစမ်းနဲ့”

“တစ်ခါတုန်းကတော့ စာသင်ကြည့်ဖူးပါသေးတယ်၊ အရင် နှစ်နှစ် လောက်ကပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ စာလုံးတွေက ထောင်နဲ့ချီ ရှိနေတာ မဟုတ်လား၊ သိပ်ခက်တာပဲ အစ်ကိုရယ်”

“တစ်ခါမှ ကျောင်းမနေဖူးဘူးလား စူဇီ”

“မနေဖူးဘူး... ကျွန်မဦးလေးက ကျောင်းထားမပေးဘူး၊ တစ်စက် ကလေးမှကောင်းတဲ့ ဦးလေး မဟုတ်ပါဘူး အစ်ကိုရယ်၊ သိတယ်မဟုတ်လား”
ထိုမှစပြီး သူ့ကလေးဘဝအကြောင်း၊ သူ့ဘဝအကြောင်း၊ ဟောင်ကောင် ကို မည်သို့မည်ပုံ ရောက်လာကြောင်း၊ နမ်ကောက်တွင် မည်သို့ စတင်အလုပ် လုပ်ခဲ့သည့်အကြောင်းများကို စိကာပတ်ကုံး ပြောပြတော့သည်။

သူ့အဖေသည် စီးပွားရေးလုပ်ငန်းကြီးများကို လုပ်ကိုင်ရင်း အောင်မြင် နေသူဖြစ်သည်။ ရှန်ဟဲတွင်နေထိုင်ပြီး ကိုယ်ပိုင်သင်္ဘောများဖြင့် ဖိလစ်ပိုင်နှင့်

ကုန်ကူးနေသူ ဖြစ်သည်။ စူဇီကတော့ သူ့အဖေသည် သူပိုင်သင်္ဘောတစ်စီးဖြင့် မနီလာသို့ ထွက်ခွာသွားသည့်အချိန်ကလေးအထိသာ မှတ်မိတော့သည်။

သူ့အဖေ ခရီးမထွက်မီ သူ့အမေက ဗေဒင်ဆရာထံ သွားပြီး ဗေဒင် မေးကြည့်သေးသည်။ အဖေခရီးထွက်မည့်နေ့သည် ခရီးမသွားကောင်းသည့်နေ့ ဖြစ်ကြောင်း၊ ဘေးအန္တရာယ်နှင့် ကြုံတွေ့နိုင်ကြောင်း ဗေဒင်က ဟောသည်။ အမေက အဖေ့ကို အမျိုးမျိုးတောင်းပန်ပြီး ကန့်ကွက်သည်။ သို့သော်လည်း အဖေစီးပွားရေးလောဘက ဗေဒင်ကို မယုံကြည်နိုင်လောက်အောင် ဖုံးလွှမ်း ထားသည်။

ထို့ကြောင့် ဘယ်လိုတောင်းပန်လို့မှ မရ။ သူ့သတ်မှတ်ထားသည့်နေ့ တွင် ကုန်အပြည့်တင်ပြီး သင်္ဘောဖြင့် ထွက်ဖြစ်အောင် ထွက်သွားသည်။ ထိုက စပြီး အဖေ ပြန်မလာတော့။ အဖေသင်္ဘောလည်း မနီလာသို့ လုံးဝမရောက် တော့။ ပင်လယ်ထဲမှာ မုန်တိုင်းမိပြီး နစ်မြုပ်သွားဟန်တူသည်။

နောက်နှစ်တွင် အမေပါ ဆုံးသွားသည်။ ထိုအချိန်က စူဇီသည် ငါးနှစ် သမီးအရွယ်ကလေးသာ ရှိသေးသည်။ သူ့ကို အဖေညီက ကောက်ယူမွေးစား သည်။

ဦးလေးသည် ယစ်ထုပ်ကြီးဖြစ်၏။ အကျင့်စာရိတ္တကောင်းသူလည်း မဟုတ်။ အလုပ်ကိုလည်း မည်မည်ရရမလုပ်။ သူ့မှာ သမီးနှစ်ယောက်ရှိသည်။ ထိုသမီးနှစ်ယောက်ကိုတော့ ကျောင်းထားပေးသည်။ တရုတ်မိသားစုတို့၏ ထုံးတမ်းစဉ်လာအတိုင်းဆိုလျှင် စူဇီကိုလည်း သမီးများနှင့် တန်းတူ အခွင့်အရေး ပေးရမည် ဖြစ်သည်။

သို့သော်လည်း ဦးလေးကတော့ စူဇီကို အစေခံအဆင့်မှာသာ ထားသည်။ မိန်းကလေး စာသင်ပေးလို့ အပိုပေါ့ဟု ဆိုကာ ကျောင်းထားမပေး။ သူ့အဖေ ၏စီးပွားရေးလုပ်ငန်းအားလုံးကိုလည်း ဦးလေးကသာ ဦးစီးလုပ်ကိုင်သည်။ သူတို့ပိုင်သည့် သင်္ဘောအားလုံး၊ ပစ္စည်းအားလုံးကိုလည်း ဦးလေးက လက်ဝါး ကြီးအုပ်လိုက်သည်။ သို့သော် စူဇီ လူလားမြောက်လာသည့်အချိန်တွင်မူ ထို ပစ္စည်းပစ္စယများအားလုံး တက်တက်ပြုန်းလေပြီ။

စူဇီ၏ဘဝတစ်လျှောက်လုံးတွင် သံယောဇဉ်တွယ်တာစရာ ဆိုလို့ ဦးလေး ၏သမီးအငယ် အစ်မဝမ်းကွဲ ယူလန်းတစ်ယောက်သာ ရှိသည်။ ယူလန်းက သဘောကောင်းသည်။ ဖြစ်သလိုနေတတ်သည်။ ဘာကိုမှ လေးလေးနက်နက် သဘောမထား။ ပျင်းလည်း ပျင်းသည်။ မည်သို့ဆိုစေ စူဇီကိုတော့ ယူလန်းက

ချစ်သည်။ စူဇီကလည်း ယူလန်းကို အချစ်ကြီး ချစ်မိသည်။ ယူလန်း ဘာလုပ်
နေနေ စူဇီကတော့ သဘောကျ ကျေနပ်နေစမြဲ။

တရုတ်ပြည်တွင် ကွန်မြူနစ်ပါတီ အာဏာရလာသောအခါ ယူလန်း
အသက်နှစ်ဆယ်ရှိပြီ။ စူဇီကား ဆယ့်ခြောက်နှစ်။ မကြာမီပင် ဟောင်ကောင်ရှိ
အမျိုးတွေထံ သွားရောက်လည်ပတ်မည်ဟု ယူလန်းက လိမ်လျှောက်သည်။
အစိုးရက သွားခွင့်ပြုလိုက်သည်။ ယူလန်းထွက်ခွာသွားခြင်းသည် စူဇီအဖို့
အကြီးမားဆုံးသောဘေးအန္တရာယ် ကျရောက်ခြင်းပင် ဖြစ်တော့သည်။ တစ်ပတ်
လုံးလုံး မနားတမ်း ငိုကြွေးနေခဲ့သည်။

တစ်နေ့တော့ သူ့ဦးလေးက စူဇီကိုခေါ်ပြီး ဘာကြောင့် ဒါလောက်တောင်
ငိုနေရသလဲဟု မေးသည်။

“ယူလန်းကို ကျွန်မ အရမ်းချစ်လိုပါ။ အခု သူထွက်သွားပြီ၊ သူ့ကို
လွမ်းလို့ ငိုမိတာပါ” ဟု စူဇီက ပြန်ဖြေသည်။

“မငိုနဲ့တော့... မင်း အခု လူကြီးဖြစ်နေပြီ၊ လူကြီးဆိုတာ မငိုရဘူး၊
မင်း လူကြီးဖြစ်နေတာ ငါလည်း အခုမှ သတိထားမိတယ်” ဟု ဦးလေးက
ပြောသည်။

“ကျွန်မ လူကြီးမဖြစ်သေးပါဘူး ဦးလေးရယ်... ကလေးပဲ ရှိပါသေး
တယ်”

“ဒီလိုဆိုရင် မင်း ကလေးမဟုတ်ကြောင်း ပြရတာပေါ့ကွာ... လာ...
လိုက်ခဲ့”

သူ့ဦးလေးနောက်သို့ လိုက်သွားသည်။ ထိုနေ့က စူဇီ၏ဘဝတစ်ဆစ်
ချိုးပြောင်းရရှာသည်။ သည်တုန်းက သူ့အသက် ဆယ့်ခြောက်နှစ်သာ ရှိသေး
သည်။

ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် စူဇီမှာ ခိုကိုးရာမဲ့သူမို့ တခြားသို့လည်း ထွက်မပြေးရဲ။
သည်အတိုင်းနေရင်း သူ့ဘဝကို အဆုံးခံနေရရှာသည်။

ထို့နောက်ပိုင်းတွင် ယူလန်းထံမှ လစဉ် ဒေါ်လာငါးဆယ် ပို့ပေးလေ့
ရှိသည်။ ဟောင်ကောင်ရှိ ဈေးဆိုင်တစ်ဆိုင်တွင် တစ်လ ဒေါ်လာလေးရာဖြင့်
အလုပ်ရနေပြီဟု ဆိုသည်။

စူဇီသည် ယူလန်းကိုသာ တမ်းတနေမိသည်။ ယူလန်းဆီသို့ ထွက်ပြေး
ဖို့သာ ကြံစည်နေသည်။ မဖြစ်နိုင်သော အစီအစဉ်များကို ချမှတ်နေသည်။
တစ်နေ့တော့ သူ့ဦးလေးက သူ့ကို ခေါ်ပြန်သည်။

“ဟောင်ကောင်မှာရှိနေတဲ့ ယူလန်းနဲ့ အတူတူသွားနေဖို့ မင်း စိတ်ကူး ဖူးသလား” ဟု မေးသည်။

“တစ်ခါမှ စိတ်မကူးဖူးပါဘူး”

စူဇီက ထိတ်ထိတ်လန့်လန့်ဖြင့် ပြန်ဖြေသည်။ သူ့စိတ်ကူးနေသည်များကို ဦးလေး သိသွားပြီဟုလည်း တွေးထင်နေမိသည်။

“ဒီလိုစိတ်ကူးမျိုး ကျွန်မခေါင်းထဲကို တစ်ခါမှ မရောက်ဖူးပါဘူး” ဟုလည်း ကာကွယ်သည်။

“ဒီလိုဆိုရင် အခု စဉ်းစားပေတော့၊ ဟောဒီမှာ ယူလန်းက စာရေး လိုက်တယ်၊ သူ့အလုပ်လုပ်နေတဲ့ဆိုင်မှာ မင်း အလုပ်ရမယ်တဲ့၊ သူ့လိုပဲ တစ်လ ကို ဒေါ်လာလေးရာ ရမယ်တဲ့၊ မင်းကို မိဘမဲ့ဘဝကနေ လူတလုံး သူတလုံး ဖြစ်လာအောင် ကျွေးမွေးခဲ့တဲ့ တို့ကျေးဇူးကို မမေ့နဲ့၊ ဒီကျေးဇူးကို မင်း ပြန် ဆပ်ရမယ်၊ ဒါကြောင့် ဟိုမှာ အလုပ်သွားလုပ်ပြီး ငါ့ဆီကို တစ်လ ဒေါ်လာ တစ်ရာ မှန်မှန်ပြန်ပို့... ကိုင်း... ဘယ်လိုသဘောရသလဲ”

“ဒီအိမ်ကို ကျွန်မ ခွဲမသွားနိုင်ပါဘူးရှင်”

သူ့ကို ထောင်ဖမ်းသည်ဟု စူဇီက သင်္ကာမကင်းဖြစ်နေဆဲ ရှိသည်။

“မင်းကို လွှတ်တော့ မလွှတ်ချင်ဘူးပေါ့၊ မင်းကို လွှတ်ရမယ်ဆိုရင် ငါ့မှာလည်း တစ်ဖက်က ဆုံးရှုံးရတာပဲ၊ ဒါပေမဲ့ မင်းကျေးဇူးရှင်တွေကို ရှာဖွေ ကျွေးမွေးခွင့်ရတဲ့ အခွင့်အရေးကို ပိတ်ပင်ပစ်ရင် ငါ့အနေနဲ့ တစ်ကိုယ်ကောင်း ဆန်ရာ ကျတယ်၊ ဒါကြောင့် မင်း ဟိုမှာ အလုပ်သွားလုပ်ပြီး ငါ့ဆီကို လတိုင်း ဒေါ်လာတစ်ရာ မှန်မှန်ပြန်ပို့ပါ”

နောက်ခြောက်လကြာတော့ စူဇီ ခရီးသွားခွင့်ရသည်။ ရှန်ဟဲမှ ရထား ဖြင့် ထွက်ခဲ့သည်။ သူ့တစ်သက်တွင် တစ်ခါမှ ခရီးမသွားစဖူး။ မြို့ပြင်ဘက် မိုင်အနည်းငယ်ခန့်သို့သာ ရောက်ဖူးခဲ့သည်။ ကန်တုန်တွင် ရထားပြောင်းစီး ရသည်။ နယ်ခြားသို့ရောက်ပြီး တရုတ်ပြည်ကြီးက နောက်ပိုင်းမှာ ကျန်ခဲ့သည်။ ဗြိတိသျှကိုလိုနီဖြစ်သော ဟောင်ကောင်ပိုင်နက်တွင်းသို့ ခြေချမိပြီ။

နယ်ခြားမှာ ရထားပြောင်းရပြန်သည်။ ယောက်ျားတွေ၊ မိန်းမတွေ၊ ကလေးတွေ၊ ခြင်းတွေနှင့်ထည့်ထားသောဝက်တွေ ကျွက်ကျက်ညံနေသည့် ရထား တွဲထဲမှာ နေရာရခဲ့သည်။ အခြားခရီးသည်များ ပြောဆိုနေကြသည့် တရုတ်စကား မှာ ကန်တုန်တရုတ်စကားများဖြစ်သောကြောင့် သူ နားမလည်။

ကိုလုန်းဘူတာရုံမှာ ရထားဆိုက်သည်။ သူ့ကို လာကြိုနေသည့် ယူလန်းကို ပလက်ဖောင်းပေါ်မှာ မြင်လိုက်ရသည်။ စူဇီသည် ဟန်မဆောင်နိုင်တော့ဘဲ အပြေးသွားကာ ယူလန်း၏ ရင်ခွင်တွင်းသို့ ဝင်လိုက်မိသည်။ ပြီးတော့ ဝမ်းသာလွန်းသဖြင့် မျက်ရည်များ သွန်ချလိုက်မိတော့သည်။

ယူလန်းသည် မလိုအပ်ဘဲ အပိုငွေကုန်ခံသူ မဟုတ်။ သို့သော်လည်း ထိုနေ့တုန်းကတော့ တက္ကစီငှားပြီး သူ့အခန်းရှိရာသို့ စူဇီကို ခေါ်လာခဲ့သည်။ အခန်းကလေးက ကျဉ်းတော့ ကျဉ်းပါသည်။ သို့သော်လည်း ယူလန်းပိုင်သည့် အခန်းဖြစ်သည်။

ယူလန်းက အိပ်ရာပေါ်မှာ သက်သောင့်သက်သာ လဲလျောင်းရင်း ပန်းကန်ပြားထဲမှ ကွာစေ့လှော်များကို ယူစားနေသည်။ စူဇီကတော့ စိတ်လှုပ်ရှားရလွန်းသဖြင့် ထိုင်ပင် မထိုင်နိုင်။ မတ်တတ်ရပ်ပြီး ပြတင်းပေါက်မှ အပြင်သို့ ကျော်ကြည့်နေမိသည်။ လမ်းပေါ်မှာဆူညံကာ ပျားပန်းခပ်မျှ သွားလာလှုပ်ရှားနေကြသည်။

“မမအလုပ်လုပ်တဲ့ဆိုင်းက ဘယ်လောက်ဝေးသလဲဟင်၊ ဒီလမ်းထဲမှာ ပဲလား” ဟု ယူလန်းကို လှမ်းမေးသည်။

ယူလန်းက ကွာစေ့လှော်စားရင်း ရယ်နေသည်။ အခွံများကို ထွေးခံထဲသို့ ပစ်ထည့်နေသည်။ ယူလန်း၏ ကိုယ်လုံးသည် အများကြီးဝနေသော်လည်း အခါတိုင်းထက် ပို၍ လှနေသည်။ ပိုးသားအစစ် ဘေးကွဲတရုတ်ဂါဝန်အကောင်းစားကို ဝတ်ထားသည်။

“တကယ်ကတော့ ဈေးဆိုင်မှာ အလုပ်လုပ်တာ မဟုတ်ပါဘူးကွယ်၊ အိမ်သားတွေ စိတ်ချမ်းသာအောင် လိမ်ပြောတာပါ။ ဒီကို ရောက်စတုန်းကတော့ ဈေးဆိုင်တစ်ဆိုင်မှာ တစ်ပတ်လောက်ကြာအောင် အလုပ်လုပ်ပေးပါသေးတယ်၊ ဒါပေမဲ့ အဆင်မပြေပါဘူး၊ တစ်နေ့နဲ့ ညတစ်ဝက် အလုပ်လုပ်မှ တစ်လကို ဒေါ်လာတစ်ရာငါးဆယ်ပဲ ရတယ်၊ လူနှစ်ဆယ်လောက်နဲ့ အခန်းထဲမှာ စုနေပြီး ကျောခင်းစရာ နေရာကလေးတစ်ခုနဲ့ ရောင့်ရဲနိုင်မှ လောက်ငံရဲ့ပဲရှိတဲ့ ငွေပါ။ နောက်ပြီးတော့လည်း ဆိုင်ရှင်တွေက ကန်တုန်တရုတ်တွေများတယ်၊ ကန်တုန်စကားမပြောတတ်သူကိုလည်း သူတို့က သဘောမကျဘူး၊ ဆက်ဆံရာမှာလည်း အရမ်းနှိမ်တယ်။

“ဒီလိုနဲ့ ကံအားလျော်စွာ ရှန်ဟဲအမျိုးသမီးတစ်ယောက်နဲ့ သွားတွေ့တယ်၊ သူက ကလပ်မှာ အလုပ်လုပ်နေတာ၊ သူက မန်နေဂျာနဲ့ မိတ်ဆက်ပေးတယ်၊ အဲဒီအချိန်ကစပြီး အခုထက်ထိ မမလည်း ကလပ်မှာပဲ အလုပ်

ဆက်လုပ်နေတော့တယ်။ မင်းအကြောင်း မမက မန်နေဂျာကို ပြောပြတယ်။ မင်းအသက် ၁၆ နှစ်ပဲ ရှိသေးတယ်လို့ မမက ပြောတော့ သူ သိပ်သဘောကျ သွားတယ်။ မင်းအသက် ၁၇ နှစ်ရှိပြီဆိုတာ မမ သိပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကလပ်မှာ အသက်ငယ်လေ မျက်နှာပွင့်လေပဲ။ ဒါကြောင့် မိန်းကလေးတိုင်း အသက် သိပ် မကြီးခင် ဒီအလုပ်ကို စလုပ်ကြတာ”

“ကလပ်ဆိုတာ ဘာလဲ” ဟု စူဇီက ပြန်မေးသည်။

“ရှန်ဟဲမှာ အရင်တုန်းက ရှိခဲ့တာမျိုးပေါ့။ ကွန်မြူနစ်တွေ တက်လာ တော့ ပိတ်ပစ်လိုက်တယ်လေ။ အခု မမလုပ်နေတဲ့ ကလပ်က သိပ်သားနား တယ်။ တီးဝိုင်းကောင်းကောင်းလည်း ရှိတယ်။ သူဌေးတွေမှ လာနိုင်တာ။ ဟောင်ကောင်မှာကလည်း သူဌေးတွေက ရိုက်သတ်လို့ မကုန်နိုင်ဘူး။ မဟုတ် လား။ အတွဲအတွက် တစ်နာရီကို ရှစ်ဒေါ်လာပေးရတယ်။ အတွဲက တစ်ဝက် ရတယ်။ တွဲကရုံလေးအတွက် တစ်နာရီကို လေးဒေါ်လာ”

“ဒီအတိုင်းဆိုရင် တစ်ည တစ်ည ပိုက်ဆံတွေ အများကြီးရမှာပေါ့နော်” ဟု စူဇီက မေးသည်။

“အင်း... အမြဲတမ်း ဒီလိုတော့လည်း မဟုတ်ပါဘူး။ ဘယ်သူကမှ မတွဲလို့ တစ်ညလုံး ဒီအတိုင်းထိုင်နေရတဲ့ မိန်းကလေးတွေလည်း အများကြီး ရှိတယ်။ ကိုယ်အဝယ်ခံရတဲ့အခါကျတော့မှ တကယ့်ပိုက်ဆံကို ရတာ”

“အဝယ်ခံရတယ်... အဲဒါက ဘာအဓိပ္ပာယ်လဲ”

“ဒီလိုလေ ယောက်ျားတစ်ယောက်က မင်းကို သဘောကျပြီဆိုရင် အပြင်ကို ခေါ်သွားမယ်။ ကလပ်ပိတ်ချိန်အထိ တစ်နာရီကို ရှစ်ဒေါ်လာနှုန်းနဲ့ ရှင်းပေးသွားမယ်။ အဲဒီငွေအပေါ်ကလည်း မင်းတစ်ဝက်ရမယ်။ မင်းကို သူက ညစာကျွေးမယ်။ ပြီးတော့ ကိုယ်ပိုင်အစီအစဉ်အတွက် မင်းကို ဒေါ်လာခြောက် ဆယ်ပေးမယ်။ အဲဒီငွေကတော့ မင်းတစ်ယောက်တည်း လုံးလုံးလျားလျားရတဲ့ ငွေပဲ” ဟု ယူလန်းက ရှင်းပြသည်။

“သူနဲ့ အပြင်လိုက်သွားပြီး ညစာ အတူတူစားပေးတဲ့အတွက် ဒေါ်လာ ခြောက်ဆယ်ကြီးတောင် ပေးတယ်လို့ ဆိုလိုတာလား”

“မင်းက ဘာမှ နားမလည်သေးဘဲကိုး” ဟု ပြောရင်း ယူလန်းက ရယ်သည်။

“ဒီလိုတော့လည်း ဘယ်ဟုတ်မလဲကွယ်။ ဟိုတယ်တစ်ခုခုမှာ သူနဲ့ လိုက်ပြီး တစ်ညနေရမှာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ အန္တရာယ်မရှိပါဘူး။ ယောက်ျားတွေက

လူကောင်းသူကောင်းတွေချည်းပါပဲ၊ စစ်ချင်းတော့ မမလည်း လန့်မိတယ်၊
နောက်တော့လည်း အဆင်ပြေသွားတာပါပဲ၊ အခုဆိုရင် ဒီအလုပ်ကို မမ သိပ်
သဘောကျနေပြီ”

“ယောက်ျားနဲ့ အတူတူနေရမယ့်အလုပ်ကို စိတ်ကုန်လွန်းလို့ မမရယ်”

စူဇီက ထိုစကားပြောမိပြီးနောက် ယူလန်း၏အဖေ သူ့ဦးလေးကြောင့်
သူ့ဘဝ ရေဟိမ်နစ်ခဲ့ပြီး ဖြစ်သည့်အကြောင်းများကို ဖွင့်ပြောပြနေမိတော့သည်။
သည်အကြောင်းကိုကြားရလျှင် ယူလန်း တုန်လှုပ်ချောက်ချားသွားလိမ့်မည်ဟု
စူဇီ ထင်ထားသည်။ သို့သော်လည်း ယူလန်း၏အမူအရာက ဘာမှ မထူးခြား
သလို ရှိသည်။

“အဖေဟာ အဲဒီလိုလူစားမျိုး မင်းမသိဘူးလား... ပိုက်ဆံတွေဟာ
အရက်သောက်လို့ ကုန်ရတာထက် မိန်းကလေးတွေကြောင့် ကုန်ရတာ များတယ်၊
ကွန်မြူနစ်တွေ အာဏာရလာတော့ ပြည့်တန်ဆာအိမ်တွေ ပိတ်ပစ်လိုက်တယ်
လေ၊ ဒီတော့ အဖေဟာ ဘယ်မှာမှ မိန်းမ ရှာလို့မရတော့ဘူး၊ ဒါကြောင့်
မင်းဘက် သူလှည့်လာတာပေါ့”

“မမရယ်... ကျွန်မတော့ ဈေးဆိုင်မှာပဲ အလုပ်လုပ်ချင်ပါတယ်” ဟု
စူဇီက ပြန်ပြောသည်။

“ဟောင်ကောင်မှာ တစ်လဝင်ငွေ ဒေါ်လာတစ်ရာငါးဆယ်နဲ့ နေရမယ်
ဆိုရင် မကြာခင် မင်းစိတ်ပြောင်းလာမှာပါပဲ၊ ဪ... နောက်တစ်ခု မမ
မေ့နေတာ ရှိသေးတယ်၊ မင်းက စာမတတ်ဘူး၊ ဒါကြောင့် တစ်လကို တစ်ရာ
ငါးဆယ် ရနိုင်ဖို့လည်း မလွယ်ဘူး”

“ကလပ်မှာ အလုပ်လုပ်ပြီး ယောက်ျားတွေခေါ်ရာကိုတော့ မလိုက်ဘူး
ဆိုရင်ကော ဖြစ်နိုင်မလားဟင်”

“မဖြစ်နိုင်ဘူး... ဒီနေရာဟာ အချိန်အချက်အလက်တုံ့နေရာတော့ မဟုတ်
ဘူး၊ ဒါပေမဲ့ တကယ့်အဖြစ်မှန်ကတော့ အချိန်အချက်အလက်တုံ့နေရာပဲ၊ ကလပ်
ကိုလာတဲ့ ဖောက်သည်တွေအပေါ် တာဝန်မကျေပွန်ဘူးဆိုရင် မန်နေဂျာက
မင်းကို ကန်ထုတ်လိုက်မှာပေါ့၊ အေး... တစ်ခုတော့ ရှိပါတယ်လေ မင်းကို
တော့ မမ အကျပ်မကိုင်ပါဘူး၊ မမခိုင်းတဲ့အလုပ်ကို လုပ်ရတဲ့အတွက် နောင်
တစ်နေ့ကျတော့ မင်း နောင်တရရတာမျိုးလည်း မဖြစ်စေချင်ပါဘူး၊ ဈေးဆိုင်
မှာလုပ်ချင်သပ ဆိုရင်လည်း ကြိုးစားလုပ်ကြည့်သေးတာပေါ့၊ အဲဒီလိုလုပ်ရင်

တခြားအခန်းကျဉ်းလေးတစ်ခုမှာ ကျောချရုံတော့ သွားနေဖို့ မလိုပါဘူး၊ ဒီ အခန်းမှာပဲ မင်း နေချင်သလောက် နေပါ၊ လခ မယူပါဘူး”

ထိုနေ့ညက ကလပ်သို့ ယူလန်းသွားနေခိုက် စူဇီက အိပ်ရာပေါ်မှာ လှဲရင်း စဉ်းစားခန်းဝင်နေမိသည်။

ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခုခုကိုတော့ သူ ချမှတ်ရတော့မည်ဖြစ်ကြောင်း နားလည် သဘောပေါက်လာသည်။

သူ့ဘဝသည် အပျိုစင်မဟုတ်တော့။ ထို့ကြောင့် ယောက်ျားမရနိုင်တော့။ သူ့ဘဝကို သူ့ဦးလေးက ဖျက်ဆီးပစ်လိုက်ပြီ။ သည်ကစပြီး ယောက်ျားများနှင့် ဆက်ဆံရမည်ကို စက်ဆုပ်ရွံရှာခဲ့သည်။ ငြီးငွေ့ခဲ့သည်။ ဈေးဆိုင်တစ်ဆိုင်မှာ မဖြစ်စလောက် လစာကလေးနှင့် အလုပ်လုပ်ရမည် ဆိုသည်မှာလည်း လွန်စွာမှ ငြီးငွေ့စိတ်ပျက်ဖွယ်ရာ ကောင်းချေသည်။

သည်လိုဆိုလျှင် ဘာလုပ်မည်နည်း။ နှစ်ခုစလုံးက စက်ဆုပ်ရွံရှာဖွယ် ချည်း ဖြစ်သည်။ ထိုနှစ်ခုအနက် တစ်ခုခုကိုတော့ ရွေးချယ်ရတော့မည်။

ထိုအချိန်မှာပင် ယူလန်းကလည်း ကလပ်တွင် သူ့ဌေးတစ်ယောက်၏ အချိန်းအချက်ကို ငြင်းနေသည်။ ခေါင်းကိုက်သည်ဟု အကြောင်းပြသည်။ သူ့ဌေးက ရှစ်ဆယ့်ငါးဒေါ်လာအထိ တိုးပေးသည်။ သို့သော် ယူလန်းကတော့ သူ့အခန်းမှာ တစ်ယောက်တည်းထားခဲ့ရသည့် မိလင်းကိုသာ သတိရနေသည်။ ဟောင်ကောင်သို့ရောက်လာသည့် ပထမဆုံးညတွင် တစ်ယောက်တည်း ပစ် မထားသင့်ဟု သူ စဉ်းစားနေမိသည်။ ထို့ကြောင့် သောကြာနေ့ကျမှ တွေ့ပါ ရစေဟု တောင်းပန်ပြီး လန်ချားတစ်စီးဖြင့် သူ့အခန်းသို့ ပြန်လာခဲ့သည်။

အခန်းသို့ သူပြန်ရောက်လာတော့ သူ့အဝတ်အစားဗီရိုကို ငေးကြည့် နေသော မိလင်းကလေးကို တွေ့ရသည်။ သူ့ဗီရိုထဲမှာ အကောင်းစားအဝတ် အစားများ၊ အဖိုးတန်အဝတ်အစားများချည်း ရှိသည်။

မိလင်းက သူ့မျက်နှာကိုစေ့စေ့ကြည့်ပြီး ဆီးပြောသည်။

“ကျွန်မ ဆုံးဖြတ်ချက်ချလိုက်ပြီ၊ ကလပ်မှာပဲ ကျွန်မ အလုပ် လုပ်တော့ မယ်”

“သေသေချာချာစဉ်းစားတာရော ဟုတ်ရဲ့လားကွယ်၊ မင်းနဲ့ အဆင်မပြေ ဖြစ်မှာ စိုးရိမ်ရတယ်၊ လူမျိုးတစ်ရာတစ်ပါးနဲ့ ဆက်ဆံရမှာနော်၊ အဘိုးကြီးတွေ ပါမယ် ကန်တုန်တရုတ်တွေ ပါမယ်”

ယူလန်းက သေချာအောင် ထပ်မေးသည်။

“ဟုတ်ကဲ့... ကျွန်မသိပါတယ်”

“ဒါပေမဲ့ မင်း အရေးမစိုက်ဘူးပေါ့...”

“အရေးမစိုက်ပါဘူး... အဲဒီအရူးတွေကမှ သူတို့ပိုက်ဆံကို ဖြုန်းတီးပစ်ချင်သပဆိုရင် ကျွန်မကလည်း မျက်စိစုံမှိတ်ပြီး အဝတ်အစား အသစ်အဆန်းတွေဝယ်ဖို့ စိတ်ကူးနေလိုက်ရုံပဲပေါ့” ဟု မိလင်းက နောက်ဆုံးတွင် ပြန်ပြောလိုက်လေသည်။

အခန်း (၆)

(၁)

“စူဇီ... မနက်သုံးနာရီတောင် ထိုးနေပြီ၊ မင်းဖောက်သည်ဆီကို ပြန်သွား ဦးလေ” ဟု ကျွန်တော်က သတိပေးသည်။

“အရေးမကြီးပါဘူး...”

စူဇီက သူ့ပခုံးနှစ်ဖက်ကို တွန့်လိုက်သည်။

“သူနိုးလာတဲ့အခါ အနားမှာ မင်းမရှိတာကို သိရင် ပြဿနာတွေ ပေါ် ကုန်မယ်နော်”

“ကိစ္စမရှိပါဘူး... အရက်အရမ်းမူးနေတယ်၊ သတိတောင်လစ်နေပြီ...”

စူဇီက ကျွန်တော့်ခုတင်ပေါ်မှာ တင်ပျဉ်ခွေထိုင်ရင်း အရေးမစိုက်သလို ပြန်ပြောသည်။ စားပွဲပေါ်မှာ တရုတ်အစားအစာတွေ ပွစာကြံနေသည်။ ယနေ့ည အေးသောကြောင့် လသာဆောင်မှာ ကျွန်တော်တို့ ထွက်မစားဘဲ အိပ်ခန်းထဲ မှာပဲ စားခဲ့ကြသည်။

“အဲဒါနဲ့ ကလပ်ကနေပြီး ကျွန်မ အလုပ်ထုတ်ပစ်ခံလိုက်ရတာကို ဆက်ပြောပြရဦးမယ်”

“အလုပ်ထုတ်ပစ်ခံရတယ် တကယ်ပြောတာလား စူဇီရယ် ဘာကြောင့် အလုပ်ထုတ်ခံရတာလဲ”

“ပိုက်ဆံတွေ ခိုးလို့...”

“ဘုရားရေ... ဘယ်သူ့ပိုက်ဆံတွေများ မင်းက သွားခိုးရတာလဲ”
ကျွန်တော်က တအံ့တဩကြီး ပြန်မေးသည်။

“အိုး... လူတွေအများကြီးပဲ၊ လူတိုင်းရဲ့ပိုက်ဆံကို ကျွန်မ ခိုးတာပဲ”
 ဘဝအသစ်တစ်ခုအတွင်းသို့ သူ့ရောက်ရှိလာပြီ ဖြစ်သည်။ ကလေး
 ဘဝတုန်းက စိတ်ကူးယဉ်ခဲ့ရသည့်ဘဝတွေလည်း အားလုံး ပျက်စီးသွားပြီ။
 အပျိုပေါက် ကလေးဘဝတုန်းက စိတ်ကူးယဉ်ခဲ့ရသော မေတ္တာဇာတ်လမ်းတွေ
 လည်း ကြေမွလွင့်စဉ်ကုန်ပြီ။ သူ့အဖို့ ဘာကိုမှလည်း လေးလေးနက်နက်
 သဘောထားနေစရာ အကြောင်းလည်း မရှိတော့။ သူ့ဘဝကို ပျက်ဆီးခဲ့သည့်
 ဦးလေးကို အကြောင်းပြုပြီး ယောက်ျားမှန်သမျှကို သူမုန်းတီးသည်။ သည်တော့
 လည်း ယောက်ျားအားလုံးကို ဖြစ်သည့်နည်းနှင့် ခေါင်းပုံဖြတ်ဖို့ပဲ ရှိတော့တာ
 ပေါ့။

မည်သို့ဆိုစေ စုစီသည် ကလပ်မှာ အလွန်အောင်မြင်သည်။ သူ့အစ်မ
 ယူလန်းထက် ပိုပြီးအောင်မြင်သည်။ ရှိရှိသမျှ အမျိုးသမီးများထဲမှာ အအောင်မြင်
 ဆုံးဟု ဆိုနိုင်သည်။ သည်ကစပြီး သူ့ဌေးပေါင်းများစွာနှင့် ဆက်သွယ်ခွင့်
 ရလာသည်။ ဟိုတယ်ကြီးတစ်ခု၏ ပိုင်ရှင်တစ်ဦးနှင့်လည်း အဆက်အသွယ်
 ဖြစ်သည်။

တစ်ညတွင် ဟိုတယ်ပိုင်ရှင်အိပ်နေတုန်း သူ့ပိုက်ဆံအိတ်ထဲမှ ဒေါ်လာ
 ခြောက်ရာကို ခိုးယူပြီး ဖိနပ်ထဲမှာ ဝှက်ထားလိုက်သည်။ ဟိုတယ်ပိုင်ရှင်က
 သူ့ကို မသင်္ကာ။ ထိုနောက်ပိုင်းတွင် စုစီနှင့် အဆက်အသွယ်မလုပ်တော့။

သို့သော် အရေးမကြီးပါ။ သူ့နေရာမှာ ချန်ကေရှိတ်အစိုးရအဖွဲ့မှ
 ဝန်ကြီးဟောင်းတစ်ဦးက အစားထိုး နေရာယူလာသည်။

သူနှင့်ဆက်ဆံရသော ယောက်ျားတိုင်း၏ပိုက်ဆံကို ဖြစ်သည့်နည်းဖြင့်
 ရအောင်ခိုးသည်။ ညတိုင်ဆိုလျှင် ပိုက်ဆံခိုးဖို့ကိုသာ အကြံယူနေတတ်သည်။
 ခိုးရသမျှ ပိုက်ဆံများကိုလည်း ကောင်းပေဆိုသော အဝတ်အစား၊ ဆန်းပေ
 ဆိုသော အဝတ်အစားများနှင့် လက်ဝတ်လက်စားများ ဝယ်ဝတ်ပစ်သည်။
 တကယ်တော့လည်း သူ့အသုံးအဖြုန်းကြီးလွန်းသောကြောင့် ပိုက်ဆံများသည်
 စက္ကူစုတ်လောက်ပင် တန်ဖိုးမရှိသည်ကို မြင်တွေ့လာရသည်။

သူ့အသက်က ၁၇ နှစ်သာ ရှိသေးသဖြင့် လူတိုင်းက သူ့ကိုသာ လိုချင်
 ကြသည်။ သူ့အောင်မြင်သည်မှာ မှန်သော်လည်း သူ့အရွယ် သူ့ဝင်ငွေနှင့် သူ
 ဝတ်စားထားသည်များမှာ မလိုက်ဖက်အောင် ဖြစ်နေသည်။ ထို့ကြောင့် အခြား
 အမျိုးသမီးများကလည်း သူ့အပေါ် မနာလိုရုံသာမကတော့ဘဲ မယုံသင်္ကာများ
 လည်း ဖြစ်လာသည်။ စုစီတို့ကတော့ အထွတ်အထိပ်ရောက်နေပြီမို့ ဘယ်သူ့
 ဂရုစိုက်ရမှာလဲပေါ့။

တစ်ညတွင် ချန်ကေရှိတ်ဝန်ကြီးဟောင်း၏ ပိုက်ဆံအိတ်ထဲမှ ဒေါ်လာ
လေးရာခိုးသည်။ တစ်ပတ်အတွင်း ဒုတိယအကြိမ်မြောက်ခိုးခြင်း ဖြစ်သည်။
သူ့ခိုးကြောင်း သက်သေအထောက်အထားပြစရာလည်း မရှိ။ သို့သော် ဝန်ကြီး
ဟောင်းက မန်နေဂျာ၏ နားထဲသို့ စကားတစ်လုံးနှစ်လုံး သွင်းပေးလိုက်သည်။

စူဇီ အလုပ်ထုတ်ခံရလေတော့သည်။

နောက်ထပ် အလုပ်တစ်ခုထပ်ရဖို့ ဘာမျှ မခက်ပါ။ သည်တစ်ခါတော့
ဟောင်ကောင်ဘက်ခြမ်းမှာ ဖြစ်သည်။ ဂရာဒါနာအမည်ရှိ ကလပ်ဖြစ်သည်။
မုဆိုးစိုင်းသင် ဆိုသလို သူ့အတွေ့အကြုံတွေက သူ့ကို သင်တန်းအမျိုးမျိုးပေး
ထားပြီ။ အောင်မြင်အောင် ဘာလုပ်ရမည်ကိုလည်း သူ ကောင်းကောင်းသိထားပြီ။

သို့သော်လည်း သူ့ဘဝ သူပြန်သုံးသပ်ရင်း သူ တုန်လှုပ်ချောက်ချား
လာသည်။ သူ့အသက် ၁၇ နှစ်သာ ရှိသေးသည်။ ရသမျှ ငွေတွေအားလုံးက
အဝတ်အစား၊ လက်ဝတ်လက်စားများအတွက် သွန်ကုန်နေသည်။ ပြီးတော့
လည်း ထိုအဝတ်အစားအားလုံးက မျက်စိအောက်မှာပင် ပျောက်ပျက်သွားသည်။
သည်တော့ တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်လုပ်တော့မှ ဖြစ်မည်ဟု သူ စဉ်းစားမိသည်။
ချီကောက်လိုက်နေခြင်းထက် သတ်သတ်မှတ်မှတ်တွဲသင့်ပြီဟု သဘောပေါက်
လာသည်။

ထိုအချိန်မှာပင် အပြောင်းအလဲဖြစ်စရာ အကြောင်းတစ်ခု ပေါ်လာသည်။

တစ်ညတော့ ကလပ်မှနေ၍ အင်္ဂလိပ်လူမျိုးတစ်ယောက်က သူ့ကို ဝယ်
သွားသည်။ သူ့အမည်က အေလင်မွားဖြစ်သည်။ ဆေးကုမ္ပဏီတစ်ခုမှာ အလုပ်
လုပ်သည်။ နူးညံ့သိမ်မွေ့သည်။ စိတ်ကောင်းရှိသည်။ တရုတ်စကားကို ဟိုစပ်စပ်
သည်စပ်စပ်ပြောနိုင်သည်။

ဟိုတယ်တစ်ခုသို့ မသွားမီ စားသောက်ဆိုင်တစ်ခုမှာ သူတို့နှစ်ယောက်
ညစာသွားစားကြသည်။ ညစာစားနေတုန်းတန်းလန်းမှာပင်

“ငါ စိတ်ပြောင်းလိုက်ပြီကွာ၊ ဒီနေ့ညတော့ မင်းနဲ့ အချိန်မဖြုန်းတော့
ဘူး” ဟု အေလင်မွားက ရုတ်တရက်ပြောချသည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ” ဟု စူဇီက ပြန်မေးသည်။

“ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ မင်းက ငယ်ဂုဏ်မောက်လွန်းတယ်၊ ဒီတော့
လည်း မင်းလည်း ငါနဲ့ပျော်မှာ မဟုတ်ဘူး၊ ငယ်ဂုဏ်မောက်တဲ့ မင်းလို မိန်း
ကလေးမျိုးနဲ့ ငါလည်း စိတ်ချမ်းသာမှာ မဟုတ်ဘူး”

အေလင်က ခပ်ပြုံးပြုံးပင် ပြောသည်။

သူ့လေသံသည် နူးညံ့သိမ်မွေ့သည်မှာ မှန်သည်။ သို့သော်လည်း သုံးနှုန်းလိုက်သည့်စကားလုံးက ရင့်သီးလှသည်။

စော်ကားမော်ကားပြုရာလည်း ကျသည်။ စူဇီ ဒေါသပေါက်ကွဲလေ တော့သည်။ စောစောက နှစ်ယောက်သဘောတူထားခဲ့ပြီးမှ ယခု ဖျက်ခြင်းသည် နည်းလမ်းမကျ။ သူ့ကို ပိုက်ဆံမပေးလိုသောကြောင့် လိမ်ခြင်းဖြစ်သည်ဟု စူဇီက ပြောသည်။

“အိုး ဒီအတွက်မပူပါနဲ့ကွာ၊ မင်းမျှော်လင့်ထားတဲ့ လက်ဆောင်ကို ငါ ပေးပါ့မယ်၊ အလကား အငြင်းပွားပြီး အချိန်ကုန်မခံချင်ပါနဲ့၊ ကဲ... ရော... ဟောဒီမှာ ဒေါ်လာငါးဆယ်”

သည်တော့မှ ပိုဆိုးသွားသည်။ သဘာတူခေါ်လာပြီး ဒေါ်လာငါးဆယ် အလကားပေးလွှတ်ခြင်းသည် စူဇီ၏ဂုဏ်သိက္ခာကို စော်ကားခြင်းမှ တစ်ပါး အခြား ဘာမှမဖြစ်နိုင်။ သို့သော်လည်း အလကားရသည့်ငွေငါးဆယ်ကို ယူ လိုက်ပြီး သူ့ကိုယ်သူပင် ပြန်ချီးကျူးနေမိတော့သည်။

နောက်တစ်နေ့ကျတော့ ကလပ်သို့ အလင်မွားရောက်လာပြန်သည်။ စူဇီနှင့် တွဲကဖို့ လာပြောသည်။ စူဇီက ခါးခါးသီးသီး ငြင်းပစ်လိုက်သည်။ အလင်မွားက မန်နေဂျာကို သွားတိုင်သည်။ မန်နေဂျာက စည်းကမ်းမချိုး ဖောက်ရဟု ပြောသည်။

စူဇီသည် စိတ်မပါဘဲ အလင်မွားရင်ခွင်တွင်းဝင်ပြီး တွဲကရတော့သည်။ အလင်မွားက နူးညံ့သိမ်မွေ့သောလေသံနှင့် သူ့ကို အမျိုးမျိုးကျီစယ်နေသည်။ စူဇီ ဒေါသပေါက်ကွဲပြန်ပြီ။ ထို့ကြောင့် သူ့ရင်ခွင်ထဲမှ ရုန်းထွက်သည်။ အလင်မွားက မလွတ်ဘဲ တင်းတင်းကျပ်ကျပ်ဖက်ထားသည်။ ပြီးတော့ မန်နေဂျာ ဆီသို့ အတင်းဆွဲခေါ်သွားသည်။

“ဒီမိန်းကလေးကို ကျုပ်ဝယ်သွားမယ်” ဟု မန်နေဂျာကို ပြောသည်။ ထိုအချိန်က ကိုးနာရီသာ ရှိသေးသည်။ ထို့ကြောင့် ခန်းမပိတ်ရန် လေးနာရီကျန်သေးသည်။ အလင်မွားက သုံးဆယ့်နှစ်ဒေါ်လာ ထုတ်ပေးသည်။ စူဇီကို ဆယ့်ခြောက်ဒေါ်လာတန်လက်မှတ် ထုတ်ပေးသည်။ ရက်သတ္တပတ် ကုန်လျှင် စုထုတ်ရန်ဖြစ်သည်။ မည်သို့ဆိုစေ အပြင်ရောက်တော့ သူနှင့် အတူတူ ဆက်မလိုက်နိုင်ကြောင်း စူဇီက ငြင်းဆန်ပြန်သည်။

“ဒီလိုဆိုရင်လည်း ပုလိပ်ခေါ်ရုံပေါ့ကွာ၊ မင်းအတွက် ငါ ပိုက်ဆံပေးခဲ့ ပြီးပြီပဲ...”

“ကျွန်မ ဂရုမစိုက်ဘူး” ဟု စူဇီက ပြန်ပြောသည်။

“ဒါပေမဲ့ မင်းအကျိုးအတွက်တော့ ငါနဲ့အတူတူ ညစာလိုက်စားသင့်ပါတယ်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဒါမှ မင်း ငါ့ကို ဘယ်လောက်မုန်းတယ်ဆိုတာ ပြောပြနိုင်တော့မှာပေါ့”

ညစာစားပွဲကိုလည်း စူဇီ၏မျက်ရည်ဖြင့်ပင် အဆုံးသတ်ခဲ့ရပါသည်။ ယနေ့ညတော့ ဟိုတယ်တစ်ခုသို့ သူ့ကို ခေါ်သွားလိမ့်မည်ဟု စူဇီ၏စိတ်ထဲမှာ ကျိတ်ပြီး မျှော်လင့်ထားမိသည်။ သူ့ကို စူဇီ သဘောကျမိပြီလေ။ သို့သော်လည်း သူမခေါ်ပါ။ မနက်ဖြန်ကျလျှင် နေ့လယ်စာ အတူစားကြသေးတာပေါ့ဟုသာ သူပြောသွားသည်။

သည်ကစပြီး နေ့လယ်စာအနပ်ပေါင်းများစွာကို သူတို့ အတူစားဖြစ်ကြတော့သည်။ သူတို့နှစ်ယောက် အလွန်ရင်းနှီးလာကြသည်။ နောက်ဆုံး ညစာစားရန် အလင်မွားက ချိန်းသည်။ ထိုညက ဟိုတယ်တစ်ခုသို့ စူဇီကို ခေါ်သွားသည်။ သူ့ထံမှ ပိုက်ဆံယူရန် စူဇီက ငြင်းသည်။ သို့သော်လည်း သူက ငွေငါးဆယ် အတင်းထည့်ပေးလိုက်သည်။

နောက်နေ့ညမှာ သူတို့ ထပ်တွေ့ပြန်သည်။ မနက်မိုးလင်းတော့ အလင်မွားက ရေချိုးခန်းဝင်နေသည်။ စားပွဲပေါ်မှ ပိုက်ဆံအိတ်ကို စူဇီ သတိထားမိသည်။ ပိုက်ဆံအိတ်ဆီသို့ သူ့လက်က အလိုလိုရောက်သွားသည်။

“ငါ ဘာတွေလုပ်နေတာလဲ၊ ငါ ဘာတွေလုပ်နေတာလဲ” ဟု သူ့ကိုယ်သူ ပြန်မေးသည်။ တကယ်ကတော့ သူ့ကိုယ်သူ မေးနေသလို ရှိသည်။ သူမသိသည့် မျက်နှာစိမ်းတစ်ယောက်ယောက်က သူ့ကို အကဲခတ်ကြည့်နေသလိုလည်း ခံစားရသည်။ သို့သော် မည်သူကမှ သူ့ကို ထိန်းသိမ်းနိုင်စွမ်း မရှိပါ။ ပိုက်ဆံအိတ်ကိုဖွင့်ပြီး ဒေါ်လာသုံးရာ နှိုက်ထားလိုက်တော့သည်။

ခဏကြာတော့ အလင်မွား ပြန်ထွက်လာသည်။ ပိုက်ဆံအိတ်ကို အိတ်ထဲသို့ မထည့်မီ တစ်ချက်ဖွင့်ကြည့်လိုက်သေးသည်။ ပိုက်ဆံပျောက်နေသည်ကို သူ သတိပြုမိပါလိမ့်မည်။ သို့သော်လည်း ဘာမှမပြော။ စူဇီ၏လက်ကိုသာ လှမ်းဆွဲသည်။

“မနက်ဖြန် တနင်္ဂနွေ... တို့ ရိပတ်စ်ပင်လယ်အော်ကို ကားနဲ့သွားပြီး ရေကူးကြရအောင်”

“မလိုက်နိုင်ဘူး... ကျွန်မက အလုပ်များတယ်” ဟု စုဇီက ပြန်ပြောသည်။

“မင်းကိုယ်မင်း အလုပ်များအောင် လုပ်ပေါ့ကွာ၊ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ မင်းအတွက် အကောင်းဖြစ်လာနိုင်တယ်”

နောက်ဆုံး သဘောတူလိုက်ပြီး လူချင်းခွဲကြသည်။ ဘာကြောင့် သူတစ်ပါးပိုက်ဆံတွေကို ခိုးနေပါလိမ့်ဟု သူ့ဟာသူ ပြန်တွေးကြည့်နေမိသည်။ ယခင် ကလပ်မှ အလုပ်ထုတ်ခံရပြီးနောက် ယခု ပထမဦးဆုံးအကြိမ်အဖြစ် ပိုက်ဆံခိုးမိခြင်း ဖြစ်သည်။ သည်လိုပိုက်ဆံခိုးသည့် အကျင့်ကို အလင်နှင့်ကျမှ ဘာကြောင့် ပြန်စမိပါလိမ့်။ နောက်ဆုံးတော့ သူတရားကြောင်း တဖြည်းဖြည်း စဉ်းစားမိလာသည်။

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ငါဟာ သူနဲ့အတူတူ အချိန်တွေကို ဖြုန်းတီးပစ်နေရတယ်၊ ဒီတော့ တခြားလူတွေပေးသလို သူလည်း ငါ့ကို ပေးသင့်တာပေါ့” ဟု သူ့ကိုယ်သူ ပြန်ပြောနေမိသည်။

နောက်ဆုံးတော့ သည်းခံလုပ်သည် တရားကြောင်း သူ ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ သူ့ကို စုဇီမုန်းသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

နောက်တစ်နေ့ ရိပ်တစ်ပင်လယ်အော်ကမ်းခြေမှာ တွေ့ကြတော့ စုဇီက သူ့ကို နည်းမျိုးစုံဖြင့် ရန်ထောင်သည်။ ညစ်ညမ်းသောစကားလုံးများဖြင့် ဆဲရေးတိုင်းထွာသည်။ သို့သော်လည်း စုဇီ၏ ဆဲရေးတိုင်းထွာသောစကားလုံးများသည် အလင်မွှားအဖို့ ရယ်စရာစကားလုံးများ ဖြစ်နေသည်။ ပန်းပွင့်ကလေးများနှင့် ပစ်ပေါက်သလို ဖြစ်နေသည်။ သည်လိုဖြစ်လေ စုဇီသည် သူ့ကို မုန်းတီးလေဖြစ်လာသည်။ သည်အကြောင်းကိုလည်း စုဇီက တဲ့တိုးပင် ဖွင့်ပြောချလိုက်သည်။

အလင်မွှားကတော့ တဟားဟားရယ်နေသည်။

“မင်း ငါ့ကို ဘာဖြစ်လို့ ဒါလောက်တောင် မုန်းနေသလဲဆိုတာ မင်း သိသလား၊ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ငါ့ပိုက်ဆံအိတ်ထဲက ပိုက်ဆံကို မင်း ခိုးခဲ့လို့ပဲ၊ ဒါပေမဲ့ အဲဒီပိုက်ဆံနဲ့ မင်း ထိုက်တန်ပါတယ်၊ ငါ ဘယ်လိုမှ မအောက်မေ့ပါဘူး”

“မဟုတ်တာမပြောနဲ့... ရှင့်ပိုက်ဆံကို ကျွန်မ ဘယ်တုန်းကမှ မခိုးဘူး”

“မင်း သေသေချာချာ ခိုးခဲ့တာပေါ့၊ ဘာကြောင့် ခိုးသလဲဆိုတာ ငါ ပြောပြမယ်၊ တကယ်ကတော့ ဒီပိုက်ဆံကို မင်း လိုချင်လို့ မဟုတ်ဘူး၊ ငါ့ကို

ဒဏ်ခတ်ချင်လို့ပဲ၊ ယောက်ျားတွေကို ဒဏ်ခတ်ချင်လို့ပဲ၊ ယောက်ျားတွေကို မင်း မုန်းတယ်မဟုတ်လား”

“မဟုတ်ဘူး”

“ဟုတ်တယ်... ယောက်ျားတွေကို မင်းမုန်းတယ်၊ မင်းအဖို့တော့ တို့ဟာ အတူတူပဲ၊ ယောက်ျားတိုင်းဟာ အတူတူပဲ၊ တစ်ယောက်တည်းပဲလို့ မင်းမြင်နေတယ်၊ ဘာကြောင့် ဒီလိုဖြစ်ရတယ် ဆိုတာတော့ ငါ မသိဘူးပေါ့ကွာ၊ ဒါပေမဲ့ မင်းဘဝမှာ ပထမဦးဆုံးကြုံတွေ့ခဲ့ဖူးတဲ့ယောက်ျားကို ငါ မသင်္ကာချင်ဘူး” ဟု သူက ဆက်ပြောသည်။

စုဇီ၏တစ်မျက်နှာလုံး သွေးရောင်လွှမ်းသွားအောင် အရှက်ကြီး ရှက်လိုက်မိသည်။ အခါတိုင်းရှက်ပုံမျိုးနှင့် မတူ။ မထိန်းနိုင် မသိမ်းနိုင်အောင် အရှက်ကြီး ရှက်လိုက်မိခြင်း ဖြစ်သည်။ သည်အဖြစ်ကိုလည်း အလင်မွှား မြင်သွားသည်။ သို့သော် သူ မမြင်လိုက်ရလေဟန်ဆောင်ပြီး အဝေးသို့ လှမ်းကြည့်နေသည်။ စုဇီကတော့ သူမြင်သွားကြောင်း သိလိုက်ပါသည်။

“ဘာမှအဓိပ္ပာယ်မရှိဘူး... အဓိပ္ပာယ်မရှိတဲ့ စကားတွေ ရှင်ပြောနေတယ်၊ ကျွန်မရဲ့ပထမဦးဆုံးရည်းစားဟာ သိပ်သဘောကောင်းတာ၊ သိပ်ချောတာ၊ ကျွန်မတို့ တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် တအားချစ်ကြတာ၊ သိပ်စိတ်ကောင်း ရှိတဲ့လူ၊ ရှင့်လိုမဟုတ်ဘူး” ဟု စုဇီက ပြန်ပြောသည်။

မည်သို့ဆိုစေ နောက်ရက်အနည်းငယ်ကြာတော့ စုဇီ၏စိတ်များ ပြန်လည် တည်ငြိမ်လာသည်။ ထိုအခါတွင် သည်အကြောင်းကိုပင် သူတို့ စကားပြန်စပ် မိကြပြန်သည်။

သည်တစ်ချိတွင်တော့ စုဇီသည် သူ့ဦးလေးအကြောင်းကို ဖွင့်ဟပြောမိ လျက်သား ဖြစ်နေတော့သည်။ ယောက်ျားတွေကို သူမုန်းသည်မှာလည်း မှန်ကန် နိုင်ဖွယ်ရာရှိကြောင်း ဝန်ခံမိသည်။ ယောက်ျားတွေအားလုံးကို ဒီပုတ်ထဲက ဒီပဲဟုလည်း သဘောထားခဲ့မိကြောင်း ဖွင့်ပြောမိသည်။

ထိုအချိန်မှစပြီး မည်သူ့ပိုက်ဆံကိုမှ စုဇီ မခိုးတော့။ နမ်ကောက် ဟိုတယ်တွင် သင်္ဘောသားတစ်ယောက်၏ပိုက်ဆံကို တစ်ကြိမ်ခိုးဖူးတာတော့ ရှိသည်။ သို့သော်လည်း ထိုသင်္ဘောသားက သူ့အပေါ် ကလိမ်ကျသောကြောင့် ခိုးမိခြင်း ဖြစ်သည်။ ဒါကတော့ တုံ့ပြန်လက်စားချေသည့် သဘော။

အလင်မွှားနှင့် စုဇီတို့ ဆက်တွဲနေကြသည်။ အလင်မွှားကို စုဇီ ချစ်မိပြီ။ သူ့ဘဝတွင် ပထမဦးဆုံးအကြိမ်အဖြစ် ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို

ချစ်မိခြင်းဖြစ်သည်။ သည်လိုဖြင့် သူရသမျှ ပိုက်ဆံများနှင့် လက်ဆောင်ပစ္စည်းများဝယ်ကာ အလင်မွားကို ပေးရသည်မှာလည်း မမောနိုင် မပန်းနိုင်။ အလင်မွားအတွက်ဆိုလျှင် ဘာကိုပဲစွန့်လွှတ်ရ စွန့်လွှတ်ရ စွန့်လွှတ်နိုင်သည်။ ယုတ်စွအဆုံး အသက်ကိုပင် အဆုံးခံနိုင်သည်။

တစ်နေ့တွင် အလင်မွားက သူ့ကို ပြောဖူးသည်။

“ဒီနေ့ကို မင်း သေသေချာချာမှတ်ထား၊ ဒီနေ့ဟာ မင်းဘဝမှာ အရေးအကြီးဆုံးနေ့... ဒီနေ့ကျတော့မှ မင်းဟာ တကယ့်မိန်းမအစစ် ဖြစ်သွားပြီ”

ထိုနေ့ကား ကြာသပတေးနေ့ဖြစ်သည်။ စနေနေ့မှာ သူတို့ချိန်းပြီး ထပ်တွေ့ကြသေးသည်။ ထိုနေ့က ရွှေလက်ကောက်တစ်ကွင်း အလင်မွားက ပေးသည်။ သူတို့နှစ်ယောက်၏နာမည်နှင့် ကြာသပတေးနေ့ကို စာလုံးထွင်းထားသည်။

နောက်နေ့က တနင်္ဂနွေနေ့ဖြစ်သည်။ အလင်မွားက တရုတ်မိတ်ဆွေတစ်ယောက်၏သင်္ဘောကို ငှားပြီး ပင်လယ်ထဲမှာ ရေသွားကူးသည်။ ရေကူးနေစဉ် ငါးမန်းနှင့်တွေ့ပြီး ယူ၏ညာဘက်ခြေတစ်ချောင်း ပါသွားသည်။ ဆိပ်ကမ်းသို့ သင်္ဘောပြန်မကပ်မီ အလင်မွား အသက်ပျောက်တော့သည်။

အလင်မွားသည် သူ့လူမျိုးများအတွက် အင်မတန်တော်သော သံအမတ်ကြီးအဖြစ် တာဝန်ထမ်းဆောင်သွားသည်ဟု ဆိုရပါမည်။ ထိုအချိန်ကစပြီး စူဇီသည် အင်္ဂလိပ်လူမျိုးများကို အလွန်သဘောကျသွားသောကြောင့် ဖြစ်သည်။ ဂရာနာဒါခန်းမထဲသို့ အင်္ဂလိပ်လူမျိုးမို့ ဝင်လာပြီဆိုလျှင် ရှေ့ဆုံးမှ စူဇီ ရောက်သွားတတ်သည်။

အလင်မွားကွယ်လွန်ပြီး တစ်လလောက်ကြာသောအခါ အင်္ဂလိပ်လူမျိုး ဒုရဲအုပ်တစ်ယောက်နှင့် စူဇီတွေ့သည်။ သူက အခြား လူပျိုအင်္ဂလိပ်အရာရှိများလို မဟုတ်။ စူဇီတို့လိုမိန်းကလေးများနှင့် ပြောင်ပြောင်တင်းတင်း အချိန်းအချက်မလုပ်လို။ ထို့ကြောင့် သတ်သတ်မှတ်မှတ် မိန်းကလေးတစ်ယောက် ရွေးပြီး တိတ်တိတ်ပုန်းတွဲလိုသည်။ စူဇီကို သူ သဘောကျသည်။

သည်ကစပြီး သူနှင့် စူဇီ တွဲမိသည်။ ဂရာနာဒါကိုလည်း စူဇီ မသွားတော့။ သူ့အလိုရှိသည့်အချိန်တွင် အမြဲအသင့်ရှိနေစေရန် ဖြစ်သည်။ ညပေါင်းများစွာ သူ့အခန်းမှာ အချိန်ကုန်လွန်စေခဲ့သည်။

ရဲအရာရှိသည် သုံးဆယ့်ငါးနှစ်ခန့်ရှိမည်။ သူ့အမည်က ဂျရယ်ပါရီ။ သူ့ကို စူဇီ သံယောဇဉ်တွယ်မိပြီ။ ငွေရေးကြေးရေးအတွက် မဟုတ်။ တကယ်တော့

စူဇီ မိန်းမစင်စစ်ဖြစ်ခဲ့ပြီ မဟုတ်ပါလား။ အလင်မွှားနှင့် အတူနေရင်း မိန်းမ စင်စစ်ဖြစ်ခဲ့ပြီ မဟုတ်လား။ ပြီးတော့ အလင်မွှား ကွယ်လွန်ပြီးနောက် လော လောလတ်လတ် သူတို့ရသည့်ယောက်ျားသည် ဂျရယ်ပါရီပင် ဖြစ်ချေသည်။

မကြာမီမှာပင် သူ ကိုယ်ဝန်ရှိနေပြီဖြစ်ကြောင်း သိရတော့သည်။ ယခု ကိုယ်ဝန်ရှိခြင်းသည် ပထမအကြိမ် မဟုတ်ပါ။ ယခင်ကလည်း ရှိခဲ့ဖူးသည်။ သို့သော် ယခင်က အကြောင်းမဟုတ်ပါ။

ယခုတော့ သည်လိုမဟုတ်ပြီ။ အလင်မွှားနှင့် တွေ့ဆုံခဲ့ရပြီးနောက် အရူးအမူး ကလေးလိုချင်ခဲ့သည်။ အလင်မွှား၏ကလေး မဟုတ်ချင်လည်း နေပါစေတော့။ သူလိုမိန်းကလေးပေါင်း များစွာတို့မှာလည်း ကလေးရှိကြသည်။ သူတို့ချင်း သူတို့သားသမီးကလေးများအကြောင်း ပြောဆိုနေကြသည်ကို ထိုင် နားထောင်ရင်း မနာလိုစိတ်များ၊ အားကျစိတ်များ တဖွားဖွားပေါ်ခဲ့ရသည်။ ထို့ကြောင့် သည်တစ်ကြိမ်တော့ သည်ကလေးကို သူမွေးတော့မည်ဟု ဆုံးဖြတ် လိုက်လေသည်။

စူဇီသည် ယခုအချိန်အထိ ယူလန်းနှင့် တစ်ခန်းတည်း အတူတူနေတုန်း ဖြစ်သည်။ သို့သော်လည်း ကိုယ်ဝန်ရှိနေကြောင်း ယူလန်းကို လုံးဝမပြောပြ။ သည်ကလေးကို သူမွေးမည်ဆိုသည့်အကြောင်းတော့ ဝေလာ ဝေး။ သူ့စိတ်မှ မှန်သေးရဲ့လားဟု ယူလန်းက ထင်သွားမှာ စိုးသည်။

ဂျရယ်ပါရီကိုလည်း သူ ဖွင့်မပြောရဲ။ စိတ်ဆိုးသွားမှာ ကြောက်သည်။ နောက်ဆုံး ဆုံးဖြတ်ချက်ကို အခိုင်အမာချပြီး သတ္တိမွေးကာ ပါရီကို ဖွင့်ပြော လိုက်သည်။ သည်ကလေးကို သူမွေးဖြစ်အောင် မွေးမည်။ ပါရီနှင့် သူ၏ ဆက်ဆံမှု ပြတ်စဲသွားသည့်တိုင်အောင် ကလေးကိုတော့ သူမွေးတော့မည်ဟု ပြောပြလိုက်မိသည်။

ပါရီသည် နားထောင်ရုံသာ နားထောင်နေပြီး ဘာစကားမှ ပြန်မပြော။ ထိုမျှမက နောက်ထပ်နှစ်ရက်လုံးလုံးလည်း စကားမပြောဘဲ နေသည်။ သူနှင့် လည်း လုံးဝမဆက်ဆံဘဲ နေသည်။

သို့သော် တတိယနေ့ညနေတွင် ပါရီ၏အိမ်သို့ စူဇီရောက်သွားသော အခါ အံ့ဩစရာနှင့် ကြုံရတော့သည်။ ပါရီက သူ့ကို ဝမ်းသာအယ်လဲကြိုဆို သည်။ မည်သည့်အခါမှ သည်လို ဖက်လှဲတကင်း မကြုံစဖူး။ တစ်မျက်နှာလုံး ရွှင်ပြုံးနေသည်။

အံ့ဩမဆုံးနိုင်မိမှာပင် ယခုလို ကိုယ်ဝန်ရှိသည့်အတွက် သူ ဝမ်းသာမဆုံး ရှိကြောင်း၊ သည်ကလေးကို စုဇီက မွေးမည်ဟု ပြောသည့်အတွက် ပိုလို့ပင် ဝမ်းသာအားရမဆုံး ဖြစ်မိကြောင်း၊ စုဇီ၏သတ္တိ၊ သစ္စာရှိမှု၊ မိန်းမပီသမှုများကို သိရှိရသဖြင့် ဝမ်းအသာကြီး သာမိကြောင်း၊ မိန်းမများကြောင့် သူ စိတ်ဆင်းရဲ ခဲ့ရကြောင်း၊ ဘယ်မိန်းမမှ သူ့အပေါ်မှာ မကောင်းခဲ့ကြောင်း၊ မျိုးကောင်း ရိုးကောင်းထဲက ဂုဏ်သရေရှိ မိန်းမများသည်ပင်လျှင် စက်ဆုပ်ဖွယ်ရာကောင်း ကြောင်း။

အင်္ဂလန်ကိုစွန့်ခွာပြီး ဟောင်ကောင်သို့ ပြောင်းလာခြင်းသည်လည်း မိန်းမတစ်ယောက်ကြောင့် ဖြစ်ကြောင်း၊ ယခုဝေ့ သူ၏ယုံကြည်ချက်များ ပြောင်းသွားပြီဖြစ်ကြောင်း၊ တရုတ်မကလေးတစ်ယောက်၏ သစ္စာရှိမှု၊ မိန်းမ ပီသမှုများကို သူမြင်တွေ့ရပြီဖြစ်ကြောင်း၊ ထို့ကြောင့် စုဇီကို ထိုက်တန်စွာ ချီးမြှောက်ရမည်ဖြစ်ကြောင်း၊ စုဇီကို သူ လက်ထပ်ယူလိုကြောင်းများကို တသိ ကြီး ပြောပြတော့သည်။

“မဖြစ်ပါဘူး... ဒီလိုလုပ်လို့ မတော်ပါဘူးရှင်” ဟု စုဇီက ပြန်ပြောသည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ... ဘာဖြစ်လို့ မတော်ရမှာလဲ”

“တရုတ်မကလေးတစ်ယောက်နဲ့ ရှင်လက်ထပ်လိုက်ရင် တခြားအင်္ဂလိပ် လူမျိုးတွေက ရှင်ကို ဒုက္ခပေးတော့မှာပေါ့၊ ရဲမင်းကြီးကလည်း ရှင်ကို ဒုက္ခ ပေးမှာပဲ၊ ရှင်ကို သူ့ရုံးခေါ်လိုက်လိမ့်မယ်၊ သူ့ရုံးခန်းထဲကို ရှင်ဝင်သွားတော့ ‘ဝွတ်ဒ်မောနင်း မင်းကို အလုပ်က ထုတ်ပစ်လိုက်ပြီ’ လို့ ဆီးပြောမှာပေါ့!”

“ကိုယ် အလုပ်ထွက်မယ်ကွာ၊ စီးပွားရေးလုပ်ငန်းတစ်ခုခု ဝင်လုပ်မယ် ကွာ၊ ကိုယ့်မှာ အဆက်အသွယ်တွေ အများကြီးရှိပါတယ်၊ အခုရနေတဲ့ လခ ထက်တောင် ပိုပြီး ပိုက်ဆံတွေ အများကြီးရဦးမယ်”

စုဇီ၏သတင်းကို ကြားရတော့ ယူလန်းသည် ထိတ်လန့်တကြားဖြစ် သွားလေသည်။ စုဇီသည် သည်အလုပ်ထဲမှာ စိတ်ဝင်စားသည်ဟု သူမထင်ခဲ့။ ယခုတော့ သူ့ကံကြမ္မာက ဘယ်လောက်ကောင်းလိုက်လေသနည်း။ အင်္ဂလိပ် လူမျိုးတစ်ယောက်နှင့် လက်ထပ်ရတော့မည်။ အခြားအိမ်တွေမှာ လှည့်လည် သွားလာနေစရာ မလိုတော့။ ကလပ်တွေမှာ အချိန်ဖြုန်းနေစရာ မလိုတော့။

ယူလန်းသည် စိတ်အားထက်သန်စွာဖြင့် အပြင်ပြေးထွက်သွားပြီး နားကပ် တစ်ရံ ဝယ်လာခဲ့သည်။ စုဇီတို့၏မင်္ဂလာဆောင်အတွက် ကြိုတင်လက်ဖွဲ့လိုက် လေတော့သည်။

ပါရီကလည်း သူတို့ရှေ့ရေးနှင့် ပတ်သက်ပြီး စိတ်အားထက်သန်စွာ စီမံကိန်းတွေချနေသည်။ ဘယ်နေရာမှာ သွားနေမည်။ တရုတ်မနှင့် လက်ထပ် ရပါမည်လားဟု တစ်စုံတစ်ယောက်က အပုပ်ချလာလျှင် မည်သို့တုံ့ပြန်မည် စသည်ဖြင့် ပြောမဆုံးနိုင်အောင် ရှိချေသည်။

သို့သော် ထိုသို့ စိတ်အားထက်သန်မှုသည် သုံးလေးလသာ ခံသည်။ နောက်ပိုင်းတော့ စကားစပ်လို့တောင် သည်အကြောင်းကို ပါရီ မပြောတော့ပြီ။ စုစီကိုလည်း ခပ်ခွာခွာလုပ်လာပြီ။ တစ်ညတွင် စုစီက ဘယ်တော့ အလုပ်ထွက် မှာလဲ၊ တခြားအလုပ်ကို ဘယ်တော့ရှာမှာလဲဟု မေးမိသည်။

ပါရီက စိတ်မရှည်နိုင်သလို ဖုတ်ပူမီးတိုက် အလုပ်မထွက်နိုင်သေး ကြောင်း၊ ရဲတပ်ဖွဲ့ကို ကျောမခိုင်းနိုင်သေးကြောင်း၊ နောက်ထပ် တစ်နှစ်ခွဲ လောက်လုပ်ရဦးမည် ဖြစ်ကြောင်း၊ ပြီးတော့မှ အနားယူမည်ဖြစ်ကြောင်းများ ပြောပြပြီး စုစီကို အိမ်ပြန်ပို့လိုက်သည်။

နောက်ညတွင်လည်း စုစီကို အိမ်ပြန်အိပ်ခိုင်းသည်။ သည်လိုဖြင့် ည ပေါင်းများစွာ စုစီကို အိမ်ပြန်လွှတ်လေ့ရှိသည်။ တစ်ညတော့ စုစီက ပါရီ၏ အိမ်သို့ တစ်ကျော့ပြန်သွားကြည့်သည်။ သူ့အိမ်ထဲမှာ အထုပ်အပိုးတွေနှင့် ပြည့်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။

“ရှင် ဘယ်သွားမလို့လဲဟင်” ဟု စုစီက မေးသည်။

“ဘော်နီယိုကို”

ထိုမျှပြောပြီး စုစီကို သူစိမ်းတစ်ယောက်လို ကြည့်နေသည်။ ထို့နောက် ပိုက်ဆံအိတ်ထဲမှ ဒေါ်လာငါးရာ ထုတ်ယူပြီး လှမ်းပေးသည်။

“ကဲ... မင်းသွားတော့”

“ဘော်နီယိုမှာ ရှင် ဘယ်လောက်ကြာမှာလဲ”

“ဘယ်လောက်ကြာရမလဲ... ဘော်နီယိုရဲတပ်ဖွဲ့ကို ငါ အလုပ်ပြောင်း လိုက်တာ၊ အပြီးပြောင်းလိုက်တာ...”

“လက်ထပ်ဖို့ကိစ္စက ဘယ်လိုလဲ” ဟု စုစီက ဆက်မေးသည်။

“ဘာဖြစ်တယ်ကွ”

“လက်ထပ်ဖို့ကိစ္စလေ...”

စုစီကို နားမလည်နိုင်သလို ထိတ်လန့်တကြီးဖြင့် သူငေးကြည့်နေသည်။ သူ ရူးသွားပြီလားဟု စုစီ ထင်လိုက်မိပါသည်။

“မင်း ဘာစကားတွေ လာပြောနေတာလဲ”

“အင်္ဂလိပ်ဘုရားရှိခိုးကျောင်းမှာ ကျွန်မတို့ လက်ထပ်မယ်လို့ ရှင် ပြောခဲ့တယ်လေ၊ ပြီးတော့ မြောက်ဘက်ပွိုင့်မှာ အိမ်ကောင်းကောင်းနဲ့ နေမယ် ဆိုတာလေ”

ထိုစကားကို ကြားရသောအခါ သူ့မျက်လုံးအစုံသည် ဒေါသအရောင် ဖြင့် ဖိတ်ဖိတ်တောက်လာသည်။

“မင်း ဘာလာလုပ်နေတာလဲ၊ ငါ့ကို အကျပ်ကိုင်ပြီး ငွေညှစ်နေတာ လား”

“အကျပ်ကိုင်ပြီး ငွေမညှစ်ရပါဘူးရှင်... ရှင်ဟာ ကျွန်မဗိုက်ထဲက ကလေးရဲ့အဖေပဲ”

“ဒါက မင်းပြောတဲ့ ဇာတ်လမ်းပဲ၊ ဒါပေမဲ့ ကလပ်က မိန်းကလေးတွေ အားလုံး အလကားဟာတွေပဲဆိုတာ ငါ သိတယ်၊ ကောင်းပြီ... ကလေးစရိတ် အဖြစ် တစ်လကို ဒေါ်လာငါးဆယ် ပို့ပေးမယ်၊ မတော်တရော်တွေလုပ်မယ် မကြံနဲ့၊ မင်း နောင်တရလို့ မဆုံးအောင် ဖြစ်သွားမယ်၊ ကိုင်း... ငါ့အိမ်ထဲက ထွက်”

နောက်နှစ်လလောက်ကြာတော့ ကလေးမျက်နှာမြင်သည်။ မကြာမီ ငွေပို့လွှာဖြင့် စာတိုက်မှ ငွေငါးဆယ် ရောက်လာသည်။ နောက်ထပ် သုံးလ လောက် မှန်မှန်ဆက်လာနေပြီး ရပ်သွားတော့သည်။ ပါရီ၏သတင်းကိုလည်း လုံးဝမကြားရတော့။

စူဇီ ကလေးမျက်နှာမြင်ပြီး မရှေးမနှောင်းမှာပင် ယူလန်းကလည်း ဂျပန်ပြည်သို့ ထွက်ခွာသွားသည်။ ဂျပန်ပြည်ရှိ ညကလပ်များမှာ အလုပ်လုပ်ရန် ဖြစ်သည်။ ဟောင်ကောင်ရှိ ငွေကြေးချမ်းသာသူ အမြောက်အမြားတို့မှာ ဖော် မိုဆာသို့ ရွှေ့ပြောင်းသွားကြသည်။ ထိုအချိန်မှ အစပြုပြီး ဟောင်ကောင် ညကလပ်များမှာလည်း အလုပ်အကိုင်ပျက်လာသည်။

သို့သော် တိုကျိုရှိ ညကလပ်များကတော့ တရုတ်မကလေးများနှင့် ကြီးစွာ အလုပ်ဖြစ်နေသည်။ ထို့ကြောင့် ဂျပန်တစ်ယောက်က လူလာစုရာ ယူလန်းလည်း အခြားတရုတ်မကလေးငါးယောက်နှင့်အတူ ပါသွားလေတော့ သည်။

စူဇီကား သားတစ်ကောင်နှင့် တို့လို့တွဲလောင်းဖြစ်နေပြီမို့ ဂျပန်ပြည်သို့ လိုက်ခွင့်မကြိုတော့ချေ။ ယူလန်းကို ပို့ဆောင်နှုတ်ဆက်ရင်း လေဆိပ်မှာ မျက်ရည်စက်လက်ဖြင့် ကျန်ရစ်ခဲ့ရုံတော့သည်။

ယူလန်းရှိနေသေးသည့် အချိန်အထိတော့ စူဇီမှာ ပြဿနာမပေါ်။ ဂရာ နာဒါမှာပင် သူ အလုပ်ဆက်လုပ်နေသည်။ ယူလန်း၏အခန်းမှာပင် ဣန္ဒြေ မပျက် ဆက်နေသည်။ ကလေးအတွက် ကလေးထိန်းငှားထားလိုက်သည်။ ယူလန်းမရှိတော့ ဟောင်ကောင်သို့ စူဇီ ပြောင်းလာသည်။ နေ့စဉ်နှင့်အမျှ ကူးတို့သင်္ဘော အသွားအပြန်စီးနေရသည့်အတွက် အချိန်ကုန်သက်သာစေရန် ဖြစ်သည်။

ဗေဒင်ဆရာထံသွားပြီး အိမ်ပြောင်းရမည့် နေ့ကောင်းရက်သာကို မေး သည်။ ဗေဒင်ဆရာဟောလိုက်သည့်နေ့အတိုင်း အတိအကျ ပြောင်းခဲ့သည်။ သို့သော် သူပြောင်းသည့်အခန်းနှင့် အဆင်မပြေ။ နောက်နေ့ကစပြီး သူ အပြင်း ဖျားတော့သည်။ တစ်ပတ်ထက် တစ်ပတ် ဆိုးလာသည်။ အရိုးပေါ် အရေတင် ဘဝသို့ ရောက်သွားသည်။ နောက်ဆုံးတွင် သုံးလလုံးလုံး အိပ်ရာထဲမှာ ဗုန်းဗုန်း လဲတော့သည်။

ထိုသို့ မကျန်းမာသည့်အချိန်အတွင်း စုဆောင်းထားသည့် ငွေကြေး ကလေးများလည်း လုံးပါးပါးလာသည်။ ထို့ကြောင့် လုံးလုံးလျားလျား ကျန်းမာ သည့်အချိန်ကို မစောင့်နိုင်တော့ဘဲ တစ်နေ့တွင် အလုပ်ရှာထွက်ရတော့သည်။ အလယ်ပိုင်းခရိုင်ရှိ ဂရာနာဒါညကလပ်သို့ ဓာတ်ရထားစီးပြီး လာခဲ့သည်။ ခန်းမက သတ္တမထပ်မှာ ရှိသည်။ ထိုနေ့က ဓာတ်လှေကားပျက်နေသဖြင့် ရိုးရိုး လှေကားအတိုင်း တက်ခဲ့ရသည်။

အပေါ်ထပ်ကိုရောက်တော့ အသက်ထွက်မတတ် မောနေပြီ။ အဝင်ဝမှာ ဆိုင်းဘုတ်အသစ်တစ်ခုကိုတော့ တွေ့ခဲ့သည်။ သို့သော် စာမဖတ်တတ်သဖြင့် အတွင်းသို့သာ တောက်လျှောက်ဝင်ခဲ့သည်။ အတွင်းရောက်တော့မှ ဂရာနာဒါ ကလပ်ခန်းမဘဝမှ စားသောက်ဆိုင်ဘဝသို့ ပြောင်းလဲနေပြီဖြစ်ကြောင်းကို တွေ့ရတော့သည်။

သို့ကလို အပြင်ထွက်ပြီး အလုပ်ရှာမိသည့်အတွက် အိပ်ရာထဲမှာ ရက် သတ္တသုံးပတ် ပြန်လဲသွားပြန်သည်။ လခမပေးနိုင်သောကြောင့် ကလေးထိန်း မိန်းမလည်း အလုပ်ထွက်သွားပြီ။ ကလေးအတွက်လည်း နို့မှုန့်မရှိတော့။ ပိုက်ဆံလည်း မရှိတော့။

မတတ်နိုင်သည့်အဆုံးတွင် နောက်ဆုံးလက်ကျန် လက်ဝတ်ရတနာ ကလေးကို ထုတ်ရောင်းပစ်တော့ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်ရသည်။ အလင်မွားနှင့်

နောက်ဆုံးတွေ့လိုက်ရစဉ်က ပေးသွားသည့် ရွှေလက်ကောက်ကလေး ကျန်သေးသည်။ ရွှေလက်ကောက်ကလေးကို သွားရှာတော့ လုံးဝပျောက်နေပြီ။ ကလေးထိန်းမိန်းမက သူ့လခများအဖြစ် ယူသွားချေပြီ။

စိတ်ဓာတ်ကျခြင်းနှင့်အတူ အပြင်းဖျားပြန်သည်။ သို့သော်လည်း ကလေးက တင့်တည်းငိုနေသောကြောင့် အိပ်ရာထဲမှာ လှဲမနေသာ။ ပိုက်ဆံချေးရန် အမျိုးသမီးသူငယ်ချင်းထံ ထွက်လာခဲ့ရပြန်သည်။ အမျိုးသမီးသူငယ်ချင်းကိုလည်း အိမ်မှာ မတွေ့။

ဖြစ်ချင်ရာ ဖြစ်စေတော့ဆိုပြီး လမ်းထောင့်မှာ ရပ်နေမိသည်။ နောက်ဆုံး ကူလီတစ်ယောက်က သူ့ကို ခေါ်သည်။ နှစ်ဒေါ်လာ ပေးသွားသည်။ ထိုအဖြစ်ကို ရှက်လွန်းသဖြင့် မည်သူ့မျှ သူဖွင့်မပြော။ ယုတ်စွအဆုံး သူ့အချစ်ဆုံး ဝှမ်းနီကိုပင် ဖွင့်မပြော။

နောက်နေ့မှာတော့ ညကလပ်တစ်ခုမှာ အလုပ်ရသည်။ သို့သော် အလုပ်မကောင်းတော့သောကြောင့် ဝင်ငွေနည်းလွန်းလှသည်။ ထိုမျှမကသေး သူလိုအမျိုးသမီးတွေကလည်း သိပ်များနေသည်။ ကလေးထိန်းနှင့် အိမ်လခအတွက် မနည်းကြီး ကြိုးစားရုန်းကန်နေရသည်။

တစ်နေ့တွင် ဂရာနာဒါတုန်းက လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက် ရှန်ဟဲတရုတ်မကလေးတစ်ယောက်နှင့် အမှတ်မထင် သွားတွေ့သည်။ ထိုအမျိုးသမီး ဝတ်စားထားသည်မှာလည်း အပျံ့စားဖြစ်နေသည်။ ကောင်းကောင်း အလုပ်ဖြစ်နေပုံရသည်။ ဥရောပသင်္ဘောသားများကျက်စားရာ ဟိုတယ်တစ်ခုမှာ အလုပ်လုပ်နေကြောင်း ပြောပြသည်။ စူဇီက ဒါမျိုးမလုပ်ချင်။ ကလပ်မှာသာ သူလုပ်လိုသည်။ အမျိုးသမီးကမူ ဟိုခန်းမများမှာလို တစ်ညလုံးကနေဖို့ မလိုကြောင်း၊ ကိုယ့်ကြိုက်မည့်သူ တွေ့သည်နှင့် ဟိုတယ်အပေါ်ထပ်သို့ တက်သွားလိုက်ရုံသာဖြစ်ကြောင်း ပြောပြသည်။

စူဇီက ခေါင်းကို ရမ်းခါပစ်လိုက်သည်။ ဒါလောက်အဆင့်အတန်းနိမ့်သည့်ဘဝကို သူစက်ဆုပ်မိသည်။ ညကလပ်ခန်းမမှာ အလုပ်လုပ်သည့် မိန်းကလေးများက သူတို့ကိုယ်သူတို့ ပြည့်တန်ဆာမဟု မသတ်မှတ်။ ကပွဲအတွက် အတွဲဟု သတ်မှတ်သည်။ ယောက်ျားကလည်း သူတို့ကို သဘောကျ၊ သူတို့ကလည်း ယောက်ျားကို သဘောကျလျှင် အတူသွားရုံရှိသည်။ ထိုသို့ အတူသွားသည့်အတွက် လက်ဆောင်အဖြစ် ပိုက်ဆံရသည်။ သည်လိုငွေရဖို့အတွက်က

လည်း အလွန်ကြီးကျယ်ခမ်းနားသည်။ ဟန်ကြီး ဟိတ်ကြီးနှင့် ညစာ အတူ သွားစားရမည်။ အေးအေးဆေးဆေး စကားပြောမည်။ ပြီးတော့မှ အဆင်ပြေရာ တစ်နေရာရာမှာ တစ်ညတာ အချိန်သွားဖြုန်းကြမည်။ ဘယ်လောက် ထိပ်တန်း ကျလိုက်သလဲ။

ညကလပ်တွင်အလုပ်လုပ်သော အမျိုးသမီးများက ဟိုတယ်ဘားခန်းမှာ အလုပ်လုပ်သည့် အမျိုးသမီးများကို အထင်သေးသည်။ ဘားခန်းမှ အမျိုးသမီး များက လမ်းပေါ်မှ အမျိုးသမီးများကို အထင်သေးသည်။

“ဒီအလုပ်မျိုးကို မင်း ဘာကြောင့်များ လုပ်နေတယ်ဆိုတာ ငါတော့ နားမလည်နိုင်တော့ဘူးကွယ်” ဟု စူဇီက ပြောသည်။ သူ့တွင် ပိုက်ဆံတစ်ပြားမှ မရှိစဉ်က လမ်းဘေးကူလီထံမှ နှစ်ဒေါ်လာယူခဲ့ရသည်ကို မေ့သွားပြီ။

အမျိုးသမီးက ရယ်သည်။ ထိုအမျိုးသမီးသည် အဲလစ်ကလေးဖြစ်သည်။

“ကိုယ်ကတော့ ဒီမှာ အလုပ်ရတာ သဘောကျတယ်ကွာ၊ ဂရာနာဒါ တုန်းကလို နွားအိုပေါင်ကျိုးကြီးတွေ မဟုတ်ဘူး၊ ကဲ... ပြေးလိုက်ဦးမယ်၊ ဒီနေ့မနက် အမေရိကန်သင်္ဘောနှစ်စီး ဝင်လာတယ်၊ တကယ်လို့ မင်း စိတ် ဝင်စားမယ် ဆိုရင်တော့ ကမ်းနားသင်္ဘောဆိပ်နားက ဟိုတယ်ကို လာခဲ့”

တစ်ဖက်သို့ လှည့်ထွက်သွားသည့် အဲလစ်ကလေးကို မျက်စိတဆုံး လိုက်ကြည့်နေမိသည်။ ထိုနေ့ညက ခန်းမထဲမှာ ငါးနာရီကြာအောင် ထိုင်နေပြီးမှ အိမ်ပြန်လာသောအခါတွင် သူ့ပိုက်ဆံအိတ်သည် ပြားကပ်လျက် ရှိချေသည်။

လက်ရှိဘဝကို ရဲရဲရင်ဆိုင်ဖို့ အချိန်ကျရောက်လာလေပြီ။ ထို့ကြောင့် နောက်နေ့တွင် ဗေဒင်ဆရာဆီပြေးပြီး ဗေဒင်မေးရပြန်ပါသည်။

ဗေဒင်ဆရာက ယခုလဆန်းပိုင်းတွင် အလုပ်မပြောင်းနှင့်။ နောက်လဆန်း ကျမှ အလုပ်ပြောင်းလျှင် လုပ်ငန်းအောင်မြင်မည်။ ခရီးသွားရမည်။ ပညာအသစ် အဆန်းများ လေ့လာတတ်မြောက်မည်။ ကံအကောင်းဆုံးအချိန်သည် ညနေ ၃ နာရီမှ ၆ နာရီကြားဟု ဟောလိုက်သည်။

နောက်လဆန်း ၃ ရက်နေ့ ညနေပိုင်းတွင် နမ်ကောက်ဟိုတယ်မှာ စူဇီ အလုပ်စတင်လေတော့သည်။